

BAPTIZED BY BLAZING FIRE

SKÍRA

MEÐ LOGANDI

ELDI

**GUÐDÓMLEG AFHJÚPUN AF
HIMNARÍKI OG HELVÍTI**

BÓK TVÖ

EFTIR: YONG-DOO KIM

2

Drottinn talaði skýrt. „Á þessari núlíðandi stund, er innra og yrta trúfasta lífsviðurværi kirknanna og safnaðanna að stangast á við það sem ég ætlaði fyrir þau. Pastora leiðtogarnir og kirkjumeðlimirnir tilbiðja mig í formfestu og þekkja mig bara í skrifaðri kenningu. Hvað á ég að gera? Með brennandi þrá komið og hittið mig.“

Drottinn okkar þráir að sýna raunveruleikann af viðfellda ferlinu af andlegu baráttunum við illu andana, til að opna okkar andlegu augu til að sýna beint himnaríki, helvíti, engla og döfulinn.

Bindi 2: „Ég Mun Skíra Ykkur Með Hinum Logandi Eldi“

Við trúum á hina Heilögu Þrenningu.
Þar eru þrjár persónur í einum Guði.
Allar þessar persónur eru Guð og hjartað, hugsanir og getur eru í einingu.

Guð Faðirinn, það er að segja okkar himneski faðir, hellir smurningar olíu uppá okkur, Hinn Heilagi sonur Guðs dó fyrir syndir okkar og gefur okkur styrk og eilíft líf, Vernd hins Heilaga Anda leyfir okkur að vera fædd aftur, gefandi okkur margar himneskar gjafir, og kraft af valdi.

Þess vegna, verðum við að ekki hvílast, heldur með óstöðvandi eldi biðja duglega.

Ég mun Skíra ykkur með hinum Logandi Eldi!

INNIHALD

Sextánda Dags Upplifunin.....	5
Sautjándá Dags Upplifunin.....	12
Átjándá Dags Upplifunin.....	23
Nítjándá Dags Upplifunin.....	36
Tuttugasta Dags Upplifunin.....	47
Tuttugasta og Fyrsta Dags Upplifunin.....	52
Tuttugasta og Annars Dags Upplifunin.....	62
Tuttugasta og Þriðja Dags Upplifunin.....	72
Tuttugasta og Fjórða Dags Upplifunin.....	86
Tuttugasta og Fimmta Dags Upplifunin.....	90
Tuttugasta og Sjötta Dags Upplifunin.....	101
Tuttugasta og Sjöunda Dags Upplifunin.....	109
Tuttugasta og Áttunda Dags Upplifunin.....	119
Tuttugasta og Níunda Dags Upplifunin.....	125
Þrítugasta Dags Upplifunin.....	134

Bæna Hermennirnir Úr Kirkju Drottins

Pastor Kim, Yong-Doo: 45 ára gamall. Byrjaði að missa hárið sitt meir og meir, og sýnir einkenni af skalla. Hefur hringlaga höfuð.

Eiginkona Pastor's: Kang, Hyun-Ja: 43 ára gömul. Hún er fyrrum ríkisstjórnarstarfsmaður með tengsl í löggjafarþing. Vinsamleg skapgerð stóð út.

Kim, Joseph: 16 ára gamall, er í 8unda bekk í gagnfræðiskóla. Hann er innblásinn til að verða pastor. Hann er þjórskur eins og uxi og kærulaus.

Kim, Joo-Eun: 14 ára gömul, er í 6ta bekk í gagnfræðiskóla. Hún er mjög sæt og snjöll. Sömuleiðis, sterk þjóska og gefst ekki upp auðveldlega.

Systir Beak, Bong-Nyo: 50 ára gömul. Hefur sterka festu. Drottinn staðfestir hennar „Enginn getur stoppað hana“ persónuleika.

Lee, Haak-Sung: 27 ára gamall. Sonur Systur Beak, Bong-Nyo's. Sálfræðilega áskoraður á stigi 3. Hefur takmörkun í að tjá nægilega hugsanir í orð. En hugarfarslega er hann líkur venjulegri persónu. Hann er líkamlega veikur. Aðgreind séreinkenni eru tennurnar hans.

Lee, Yoo-Kyung: 24 ára gömul. Önnur dóttir Systur Beak, Bong-Nyo's. Sálfræðilega áskoruð á stigi 2. Að einhverju marki er hún hæg í að tala skýrt, en samræðurnar hennar eru fínar. Hennar aðal sérsvið er að borða og sofa.

Meena: 5 ára gömul. Ömmudóttir Systur Beak, Bong-Nyo's. Hún mun borða eins mikið og fullorðin. Fæðingarskráning hennar er ófullkomin vegna ónægilega undirbúnum skjólum.

Djákna-Shin, Sung-Kyung: 33 ára gömul. Hún var von að bara mæta í Sunnudags morgunþjónustu, en byrjaði að mæta í bænafundinn frá degi 15 og var umbreytt. Hennar 9 ára gamla dóttir, Yah-Ji, er að þjást með barnakrabbamein.

Oh, Jung-Min: 8 ára gamall. Sonur Djáknu Shin, Sung-Kyung's. Áhugamálin hans þar með talin að horfa á sjónvarpið og spila tölvuleiki, en eftir að mæta í bænafundinn sór hann að verða pastor. Frá fyrsta deginum fékk hann tungutalsgjöfina.

Dagur 16: Okkar Persónulegu Frásagnir af Andlegum Upplifunum

Ræðu ritning: „1Þér elskaðir, trúið ekki sérhverjum anda, heldur reynið andana, hvort þeir séu frá Guði. Því margir falsspámenn eru farnir út í heiminn.

2Af þessu getið þér þekkt anda Guðs: Sérhver andi, sem játar, að Jesús sé Kristur kominn í holdi, er frá Guði.

3En sérhver andi, sem ekki játar Jesú, er ekki frá Guði. Hann er andkristsins andi, sem þér hafið heyrt um að komi, og nú þegar er hann í heiminum.“ (1 Jóhannesarbréf 4:1-3) 1981 útgáfan

• Ég Elska Þig Jesús

Lee, Yoo-Kyung: Í einhvern tíma var ég rekandi út púkana á meðan ég var biðjandi í tungum þegar Jesús kallaði nafnið mitt um leið og Hann birtist frammi fyrir mér, „**Mín elskaða Yoo-Kyung! Komdu með mér til himna!**“

Á himnum, lékum Jesús, ég sjálf og Yea-Ji glaðlega saman. Yea-Ji spurði Jesú, „Jesús, mig mundi líka það að ferðast á skýinu með systur Yoo-Kyung.“ Rétt þá gerði Jesús bendingu til skýsins. Skýið sveif blíðlega og stoppaði fyrir framan okkur. Við ferðumst hingað og þangað, allt yfir himininn í himnaríki þangað til hjörtun okkar langaði.

En, þegar Jesús spurði skyndilega, „**Yoo-Kyung, langar þig að heimsækja hel?**“ Brást eg við, „Nei þakka þér. Ég mun aldrey fara aftur til heljar. Ég vil í raun ekki sjá hel neitt meir!“ Þegar ég kvartaði, greip Yea-Ji fram í, segjandi, „Stóra systa, á himnum eru þar margar frábærar bækur. Langar þig að sjá þær?“ Ég var hrædd um að Jesús mundi taka mig til heljar, svo ég svaraði fljótt, „Ja, förum og sjáum þessar bækur,“ og ég fylgdi Yah-Ji. Jesús fór treglega með ásamt okkur til stórs rýmis fyllt með bókum.

Margir englar heilsuðu Yea-Ji með því að beygja höfuðin sín. Við sáum margar bækur þar. Allar bækurnar voru gerðar úr gulli og voru glitrandi bjartir. Þá fórum við aftur til sömu strandarinnar sem við heimsóttum síðasta skipti og lékum okkur um, buslandi í vatninu og syndandi. Jesús spurði mig, „**Yoo-Kyung, elskar þú mig?**“ og ég svaraði Honum djarflega, „Já! Jesús, ég elska þig.“ Jesús svaraði með, „**Mín kæra dóttir, Ég elska þig mjög mikið.**“

*Prætur Valda Því Að Húsið Þitt Á Himnum Falli

Ég spurði Jesú, „Jesús, þegar ég næ til himna var mér sagt að við hefðum okkar eigið heimili. Mig mundi líka það að sjá húsið mitt. Mig langar að sjá hús bróður Haak-Sung, Joseph, og Joo-Eun's líka,“ svo Jesús féllst á það. „**Já, auðvitað. Ef minni elskuðu Yoo-Kyung langar að sjá það, skal Ég sýna þér það.**“ Hann leiddi mig þá til hússins míns. Við höfðum ferðast stutta stund þegar ég sá bjartlega skínandi, gullið hús. Jesús sagði, „**Petta er þitt hús,**“ og á þeirri stundu var ég slegin með aðdáun. Englarnir voru uppteknislega farandi um hér og þar byggjandi húsið mitt.

Mitt hús var gert með gulli, og gljáandi ljóminn blindaði mig. Þegar ég spurði um hversu margar hæðir húsið mitt var, svaraði Hann að 5ta hæðin var næstum fullgerð og meiri stuðningssúlur væru verandi byggðar upp til að reisa fleirri hæðir hærra upp. Ég sá líka hús bróður Haak-Sung's, og 7^{unda} hæðin hans var bara fullgerð.

Þegar ég bað um að sjá hús Joseph og Joo-Eun's, leit Jesús út áhyggjusamur. „**Hvað skal Ég gera? Hvað getur verið gert?**“ Ég spurði Jesú ef þar væri einhvað rangt. Hann útskýrði að Joseph og Joo-Eun höfðu bæði 3^{ju} og upp að 4^{ðu} hæðir næstum því fullgerðar, en þegar þau þræta fellur byggingin. Jesús kenndi að hvort sem þú ert fullorðinn eða barn, ef þú ert eigingjarn, þrætugjarn eða bölvar, mun hús þitt á himnum steypast niður hrikalega. Jesús sagði mér að segja bæði Joseph og Joo-Eun að aldrey rífast og reyna að málamiðla þegar ósamkomulag kemur fyrir.

Jesús tjáði feikilega sorglegt andlit; sérstaklega horfandi á molnaða húsið, Hann gat ekki falið sorgina Sína. „**Oh, hvað skulum við gera? Afhverju þræta Joseph og Joo-Eun svo mikið? Yoo-Kyung, plís segðu Joseph og Joo-Eun að hætta að rífast. Þau byrjuðu bæði að gera grín að hvoru öðru og enduðu uppi í rifrildi, og meðan þau voru spilandi bolta saman, enduðu þau uppi að rífast. Þetta hús var byggt með mörgum erfiðleikum af englum með minni tilsögn – hvernig byggjum við það upp aftur?**“ Og hann hafði innilegar áhyggjur.

Ég rífst oft við eldri bróður minn, Haak-Sung, og skil núna að ég þarf að vera virkilega varkár með þræturnar okkar. Ef við leyfum sjálfum okkur að rífast yfir jafnvel minnsta málefni, mun hús okkar á himnum, án efa, hrynja niður, og ég hef vitnað það frá fyrstu hendi. Jesús klæðir mig í gullinn slopp með vængjum, segjandi, „**Mín kærust Yoo-Kyung, þú vitnar til margra og Ég elska þig svo mikið fyrir það.**“ Ég svaraði strax, „Drottinn, ég er farandi út til að deila og vitna á morgun líka.“ Jesús svaraði, „**Í alvöru? Vertu áköf og haltu því uppi. Ég mun byggja húsið þitt upp fljótt.**“

Ég bað Jesú um greiða. „Jesús! Í dag kom Jung-Min sonur djáknu Shin í kirkju, svo plís gerðu viðurnafn fyrir hann,“ og Jesús sagði, „**Ó Já, Jung-Min elskar að sofa, svo ég mun viðeigandi kalla hann 'Syfjaður'.**“ Jesús kallaði viðurnafnið hans. Þá snéri ég aftur í kirkju með Jesú og hélt áfram að biðja í tungum.

• Því Dýpra Sem Við Mætum Andlega Heiminum, Því Dularfyllri Verður Hann

Lee, Haak-Sung: Nokkurn veginn 10 mínútum inní bæn, birtust þrír illir andar, einn af örðum. Fyrstu púkinn var heilbrigður karlkyns, en hann var hauslaus, og ég vissi ekki hvað gerðist fyrir hausinn hans. Hann var verandi í stuttri erma undirskyrtu, en þar voru göt allt yfir skyrtuna. Líkaminn hans var þakinn með útstæðum æðum sem litu út eins og þrútnar núðlur. Þá nálgadist kvenkynspúki mig verandi í kjól, en ég gat ekki séð augun hennar. Það eina sem ég sá skýrt var oddhvassa nefið hennar og blóð niður hliðarnar á munninum hennar. Með hávaða af sterkum blásandi vindi réðst hún á mig með beittu nöglunum sínum til að klóra mig.

Þriðji púkinn var gífurlega stór og þykkur snákur, og það skreið í áttina til mín. Lengd þess var nokkrun veginn 32 feta löng, og breiddin var um stærðina á venjulegu fullorðins mitti. Það var munnur bæði á hausnum og halaendanum, og báðir endar börðust um að fara fyrst.

Ég hrópaði út til Drottins, „Jesús, bjargaðu mér. Plís bjargaðu mér!“ og Hann kom fljótt og rak alla púkana burt. Þá umkringdi Jesús okkur þegar við báðum og snerti hvert okkar, eitt af öðru. Jesús snerti sérstaklega höfuð, og verkjandi bak Pastor Kim's, Fót Joseph's, og bak Joo-Eun's. Jesús kom aftur til mín, segjandi, „**Joseph, deildu einni af þínum óskum með mér.**“ Ég svaraði, „Jesús, plís hjálpaðu bróður Oh, Jong-Suk að halda vinnunni sinni, og mæta duglega í kirkju.“ Jesús varð sammála. Jesús hrósaði mér. „**Haak-Sung, það er mjög kalt í dag, en þú fórst samt út að vitna og deila fagnaðarerindinu í dag... þú gerðir mig svo hamingjusamann.**“

Þegar Jesús yfirgaf, nálgadist, kvenkynspúki verandi í kjól og með stutt, hringlaga klippt

hár eins og lítil skólustelpa mig. Ég gaf því enga athygli, og hélt áfram að biðja í tungum. Hringlaga-háraði púkinn þvingaði andlitinu sínu fyrir framan mig, en ég sá ekki augun, nefið eða munninn þess. Púkinn hélt á langri fashana fjöður í hendinni sinni, og það kitlaði nasirnar mínar með því á meðan ég bað. Þetta lét mig hnerra nokkrum sinnum. Sjáandi þetta, byrjaði púkinn að hlægja og hafandi gaman.

Ég þakti munninn minn með tveimur höndunum mínum, og ég skipaði í nafninu Jesús fyrir púkann að flýja frá mér. Þar eru svo margir mismunandi púkar og margir skrítnir hlutir hafa gerst síðan ég byrjaði að biðja duglega. Ég fatta að því dýpra sem ég mæti andlega heiminum, eru þar hlutir sem eru ekki til og hlutir sem ég get aldrei séð eða upplifað í mannlega heiminum. Mér er brugðið aftur og aftur af hverju móti.

*Refsingin Fyrir Að Uppljóstra Leyndarmálinu

Kim, Yong-Doo: Í gær síðdegis komu nánir vinir mínir, okkar nágrennakirkju pastor og eiginkona hans, til að tala yfir tebolla. Eiginkona pastors hafði mörg vandamál með sína kirkju og einn af hennar meðlimum sem hún lánaði einhverja peninga til. Þau heyrðu frá vinnviðnum að Kirkja Drottins væri hafandi alla nætur bæna vökur, svo þau ákváðu að vera með og vildu vera blessuð. Ég var tungubundinn og sagði ekkert um leið og meðlimir bænaliðsins míns stóðu hjá. Ég reyndi að komast hjá samræðunum án þess að vera of augljós.

Ég svaraði henni, „Kirkjan okkar hefur ekki neina sérstaka hæfileika. Þú hefur eiginmanninn þinn, sem er andlegur og biðjandi pastor, hliðina á þér.“ Hún svaraði, segjandi að það sé öðruvísi. Hún vildi, jafnvel ef hún yrði að gera það án eiginmannsins síns, mæta í bænavökurnar okkar og vera blessuð. Hún gerði með endurtekningu beiðni um þennan greiða, og ég vissi ekki hvað átti að gera. Ég gat ekki sagt einhverri sem væri í örvæntingu leitandi að vera snert af hinum Heilaga Anda að hún væri ekki velkomin. Ég gat ekki hafnað beiðninni þeirra af því að ég hélt að það væri óvirðingarvert þar sem þau voru eldri í aldri. Ég sagði hlutleysislega, „Já auðvitað,“ en hjartað mitt var svo óþægilegt með ákvörðunina mína. Hún spurði mig um smáatriðin af hvar og hvaða tíma bænavakan byrjaði og endaði, en með eftirsjá svaraði ég henni með skorti á einbeitingu.

Eftir að þau yfirgáfu mína alvarlegu angist fyrir aftan. Mundu þau mæta í kirkjuna okkar að búast við að bænabjónustan væri dæmigerð með einfaldri þjónustu og bæn í einn til tvo tíma. Hvað var að gerast í kirkjunni okkar gæti ekki verið opinberað til annarra ennþá. Um leið og við mættum andlega heiminum dýpra hvern dag, tóku bænahermennirnir úr kirkjunni okkar þátt í baráttu upp á líf og dauða við púkalegu andana. Ef eiginkona pastor's frá „að utan“ er með í bænafundinum okkar og uppgötvar andlega hernaðinn sem er að gerast, væri enginn vafi um að púkalegu andlegu árásirnar mundu ákafast. Jesús vissi þegar fyrirfram, svo þangað til bókin var skrifuð og gefin út, varaði Hann okkur við að ekki deila því með neinum nema söfnuðinum okkar. Ef það væri mögulegt, var okkur líka sagt að takmarka heimsóknir fjar fjölskyldumeðlima okkar.

Faðir okkar og Þrenningin planaði að opna andlegu sjónina mína þennan Sunnudags næturbænafund, og Hann staðfesti þetta líka við meðlimina sem andleg sýn var opin á. Hann sagði okku öllum að vera tilbúin fyrir þetta, en ég hafði djúpar áhyggjur. Eiginkona pastors vinar míns frá fyrr um síðdegisd snéri aftur eftir að Sunnudags nætur kirkjubjónustan hennar var búin. Hún hvíldi sig heima í stutta stund og kom í kirkjuna okkar um kl. 23. Þetta var tíminn þegar Kirkja Drottins byrjaði okkar nætur bænafund, og frá þeim tíma héldum við áfram þangað til kl. 7:30 næsta morguninn. Við deildum þá og skráðum andlegu reynslur allra, og ég tek þessar

skrár heim til að skrifa bókina mína.

Jesús blessaði kirkjuna okkar með sérstakri smurningu. Jesús krafðist þess af mér að vera fastur og hafna löngun eiginkonu pastor's til að vera með í bænafundinum. Ég brást, og í mínu dýpsta hjarta af hjörtum, var ég hræddur um hvað væri að fara að gerast út af minni óhlýðni.

Sunnudags nætur bænaþjónustan endaði skringilega út af óvildri mætingu eiginkonu pastor's. Snemma um morguninn, um kl. 2, kláraðist fyrsti hlutinn af bænámótinu, og mig langaði að senda hana heim, en hún sat um eins og hún hefði einhvað að segja. Ég varð viss um að enginn úr bænaliðinu uppljóstraði neinu, en eiginkonan mín og ég einhvernvegin enduðu uppi hellandi niður öllum smáatriðunum af leyndarmálinu.

Ég opinberaði að við í þessari kirkju hefðum verið heimsækjandi himnaríki og helvíti á kröfu, ekki bara það, heldur hafa margir fengið gjöfina af vakningu á þeirra andlegu sjón. Líka, fengu margir gjöf spádóms, greiningu á milli púkalegu og himnesku andanna, talandi í tungum, trú, visku, og þekkingu. Ég uppljóstraði að ég væri í ferlinu að skrifa þessa atburði í bók sem muni vera gefin út, svo ég kvatti hana til að fara aftur til hennar eigin kirkju og biðja duglega. Hún leit út vonsvikin, en hún vissi að þetta var óhjákvæmilegur möguleiki fyrir hana.

Faðir okkar Þrenningin var æstur upp af minni vanhæfni til að halda leyndarmáli. Minn einfaldi hugur hélt að það væri allt í lagi að uppljóstra einhverjum leyndarmálum, af því að ég væri að koma í veg fyrir að eiginkona nágrannapastor's mundi snúa aftur í kirkjuna okkar, en í andlegum skilning gerði ég risastór mistök. Þetta er ástæðan afhverju fyrirhugaða áætlunin um að gefa mér mína gjöf andlegrar sjónar var tekin aftur.

Eiginkona pastor's stoppaði skeytingarlaust við húsið mitt án nokkurar þekkingar á því hversu mikið Drottinn var óánægður með það að hún kæmi aftur. Ég var hissa, svo ég spurði afhverju hún snéri aftur. Hún svaraði, „Fékk ekki Joo-Eun spádómsgjöfina? Mér þykir það leitt, en ég vildi spurja Jesús um vandamálin í kirkjunni okkar....“ Þetta setti okkur öll í vandræðanlegt ástand. Hún spurði um smáatriðin í kirkjuvandamálunum hennar, og Joo-Eun spurði spurningar á hennar hálfu. Jesús gaf Joo-Eun sitt svar. Eiginkonan mín og ég tókum eftir hvað var að gerast og höfðum ákveðnar hugsanir.

„Það er ekki nauðsynlegt fyrir einhvern með spádómsgjöf að biðja fyrir okkur, af því að við, við sjálf, með trú, getum hugsað og skilið. Þrátt fyrir þessa staðreynd, er það ekki að óvirða Jesú að spurja Hann hnýsið? Líka, jafnvel ef við gerum rangar ákvarðanir og mistök, mun Jesús hjálpa okkar að fatta það! Við verðum að vita að það er í gegnum raunir og mistök sem við lærum að játa og verða endurreist.“

Þessi eiginkona pastor's spurðist jafnvel um vandamál sem gætu auðveldlega leysts. Hún yfirgaf með léttan svip, eins og allar hennar byrgðar hefðu verið lyftar, og um kvöldið snéri hún með box af tangerínum til að sýna þakklætið sitt. Mér var létt að hún hætti að koma, en Jesús var yfirbugaður af sorg.

Á meðan í bæn krafðist systir Beak, Bong-Nyo með útkalli eins og ýlfrandi dýr, og eiginkonunni minni var brugðið, hugsandi, „Hvernig getur það við sögðum kæruleysislega verið svona risastórt mál?“ og snökkti óendanlega. Af því að ég gat ekki haldið leyndarmáli varð ég vesæl mannvera, ég gat ekki staðið sektina. Hvernig leið Samson? Þegar Samson yfirgaf leyndarmálið sitt af því að vera Nasarei, sveik hann sitt eigið samband við Guð. Uppá þennan skilning, iðraðist hann ekki og iðraðist aftur með því að rífa fötin sín af!

*Heimsókn Erkiengilsins Míkæls

Systir Beak, Bong-Nyo: Guð lofaði að gefa Pastor Kim gjöf andlegu sjónarinnar, en þegar það gerðist ekki var ég fyrir mjög miklum vonbrigðum. Ég grét og sárþændi óskynsamlega til Drottins. Ég var eins og barn rúllandi á gólfinu nöldrandi í foreldum sínum til að kaupa einhvað handa þeim, og þar var ekkert annað sem ég gat gert nema gráta. Ég var grátandi og biðjandi duglega þegar skyndilega bjart ljós birtist með risa stórum engli koma niður frá himnum ríðandi á hvítum hesti

Ég vissi innsæislega að þetta var Erkiengillinn Míkæel, en hann nálgadist mig og kynnti sjálfan sig. Erkiengillinn Míkæel var kunningi minn. Erkiengillinn Míkæel er alltaf mjög myndarlegur, stór, og fallegur. Hann talaði til mín, „Systir, afhverju ertu grátandi? Jesús er hjartabrotinn heyrandi grátin þín, og sendi mig sérstaklega til að hugga þig, svo ég er hérna til að segja plís, hættu að gráta.“

Ég gat ekki beðið Erkiengilinn Míkæel afsökunar, af því að ég var upptekin við það að stara á hann. Ég var grátandi, en líka starandi á hann, sem var ekki neitt skiljanlegt. Þegar ég sá Erkiengilinn Míkæel aftur frá framhliðinni, var þar bjart ljós skínandi frá augunum hans sem gerði það erfitt að líta á hann beinlínis. Augun hans voru svo mjög falleg. Lítilli stund seinna birtist Jesús og gaf persónuleg skammarorð.

• Persónulegar Skammir Drottins Um Pastor Kim

„Mín kæra Bong-Nyo! Afhverju ertu snökktandi svona mikið? Þinn kirkju pastor Kim, Yong-Doo hefur gert stór mistök, en afhverju ertu grátandi?“ Hann spurði mig með strangri rödd. „Pastor Kim mun verða að iðrast stórlega. Atburðirnir sem gerðust í kirkjunni ykkar verða að vera skráðir í bók og vera afhjúpaðir til heimsins, og þangað til þá, verður því að vera haldið leyndu. En, afhverju uppljóstraði hann þessu leyndarmáli og syndgaði á móti mér?“ Drottinn var vonsvikinn.

„Þetta leyndarmál opinberar sanna eiginleikann af djöflinum; þess vegna, munu þar vera margar raunir meðfram veginum. Þú hefur enga ástæðu til að gráta, og láttu Pastor Kim vita hvað ég sagði þér.“ Óttalega reiði Jesú hélt áfram. „Pastor Kim uppljóstraði mörg smáatriðuð leyndarmál, sem treyst var fyrir til eiginkonu nágranna pastor's, og ég veit ekki afhverju hann gerði þennan synduga hlut. Afbrot Pastor Kim's er risastórt, svo grátt þú ekki.“

Engu að síður, hélt ég áfram að sárþæna við Jesú, en Hann sagði, „Mín kæra Bong-Nyo, þú verður að hætta að gráta. Purrkaðu tárin þín.“ Ég grét ekki neitt meir. Jesús gaf útskýringu í smáatriðum.

„Hátturinn sem söfnuðurinn biður í einingu, og allir atburðirnir sem þú hefur upplifað, mun senda stórt áfall yfir allann heiminn. Þess vegna, vill djöfullinn ekki að hans eiginleiki opinberist til heimsins, og þeir eru reynandi hvíldarlaust að halda því huldu. Þeir óttast að raunverulegu upplifanirnar sem söfnuðurinn átti við verði afhjúpaður. Ef þessir sannleikar um þeirra tilvist og eiginleika eru afhjúpuð áður en bókin er fullnuð, munu árásir djöfulsins ákafast, og þið munuð verða að þola heilmikið. Þangað til allt innihald upplifananna af bænavökunum eru skráðar fullkomnlega, er það innsiglað leyndarmál. Ég mun gefa ykkur annað tækifæri, svo vaknið upp. Pastor Kim mun verða að einbeita sér að því að biðja og skrifa bókina. Líka, allir með spádómsgjafirnar verða að halda sig frá því að biðja fyrir öðrum.“

• Pastora Leiðtogar Verða Að Finna Úrlausn Innan Kirkjunnar

Jesús ávítaði Pastorana og eiginkonurnar þeirra hörkulega fyrir þeirra skort á einbeitingu. Jesús sagði fastlega að allar kirkjurnar byggðar í Hans nafni verða að vera færar um að finna úrlausnir við hverjum vandamáli innan sjálfra þeirra – sama hversu stór. „**Pegar það er vandamál í kirkjunni, verða pastorinn og eiginkonan hans að biðja í einingu, og vissulega er þar svar frá Guði. Mörgum skortir getuna til að þrauka, farandi frá hédan til þaðan, leitandi að fólki með spádómsgjöfina til að biðja fyrir þeim. Það eru svo mörg ykkar sem eruð líkt og þetta, og það gerir mig sorgmæddan. Þegar eiginkonur pastora aðstoða og biðja með pastornum, krjúpanði við altarið af þeirra kirkju, mun Guð svara bænunum þeirra. Líka, ef þú baðst og lagðir allar áhyggjurnar þínar niður til Guðs, bíddu þá, af því að það er sönn trú.**“

Á meðan síðdegisþjónustan var, sama hversu einlæglega Pastor Kim leiddi lofgjörðina, og sama hversu kröftug ræðan hans var, stóð Jesús hljóðlega við hliðina á prédikunarstólnum með ofsareiðan svip. Pastor Kim skilaði ræðunni með köldum svita rennandi niður andlitið sitt, en það leit ekki út fyrir að ofsabræði Jesú væri dvínandi. Pastor leit út yfirgefinn og sorglegur fyrir mér. Andinn minn bað og gerði alvörulega beiðni til Jesú. Jesús svaraði fastlega, „**Eina leiðin er fyrir Pastor Kim að sárþæna um fyrirgefningu með iðrunarfullu hjarta**“ og okkar himnesku Faðir horfir á og ákveður.

• Guð Gefur Annað Tækifæri

Jesús skipaði, „**Ef þú nokkurn tímann uppljóstrar leyndarmáli til almenningsins, munu allar andlegu gjafirnar þínar vera teknar burt.**“ Pastor Kim verður sérstaklega að forðast samskipti við fjar fjölskylduna sína og nána vini, og einangra sjálfan sig frá ytri heiminum. Jesús gerði beiðni um að pastor einbeitti sér að því að biðja og skrá allt sem Drottinn hefur sýnt honum svo hann geti gefið bókina fljótt út.

Ég spurði Jesú einu sinni meir. „Jesús! Eiginkona pastors frá nágrennakirkjunni sem kom yfir til heimilis Pastor Kim's, hvað ef hún snýr aftur á Sunnudags síðdegisþjónustuna til að tala og biðja? Pastorinn okkar er mjúk-hjartaður og getur ekki sagt nei.“ Jesús notaði Joo-Eun sem ílát til að senda okkur skilaboðin frá svakalega reiðum Guði. Hann mundi endurheimta allar andlegu gjafirnar og loka andlegu sjóninni frá þeim sem hafa fengið þær, og skrifandi bókina mundi líka stöðvast. Allir pastorar og þeirra eiginkonur eiga ekki að koma í Kirkju Drottins, heldur haldast í þeirra eigin kirkjum og biðja duglega.

Drottinn skammaði mig ofsalega, „**Er ég galdra lækni? Afhverju eruð þið stöðuglega spurjandi mig eins og Ég sé örlaga spámaður?**“ Til margra pastora og eiginkvenna þeirra segi Ég: „**Þið verðið að einbeita ykkur á það að biðja, leitandi og hrópandi út til mín, þá mun ég svara ykkur. Ég veit ekki afhverju þið farið frá hédan og þaðan leitandi að svörum!**“ Hann var mjög óhamingjusamur um þetta. Hann hélt áfram, „**Pastorinn þinn mun verða að biðja fyrir fyrirgefningu duglega fyrir að hafa uppljóstrað leyndarmálinu. Fjölskylda Pastor Kim's og Bong-Nyo, þín fjölskylda mun berjast fjárhagslega, en á réttum tíma munt þú verða blessuð ríkulega, svo hafðu ekki áhyggjur.**“

Drottinn okkar staðfesti eitt síðasta skipti, segjandi, byrjandi frá Joo-Eun: allir sem fengu andlegu gjafirnar ættu að fjarlægja sjálfa sig frá nánnum skyldmönnum, vinum og vera varkár að

ekki deila um þeirra andlegu gjafir til neins. Pastor Kim var upplýstur sérstaklega að vera varkár af fólki sem er nálægt honum. Hann ráðlagði fastlega að pastorinn eigi ekki að hafa neinn heimsækjandi kirkjuna eða heimilið sitt. Ef leyndarmálið er uppljóstrað einu sinni aftur, munu miklar raunir og þjáningar vera uppá okkur, svo verum sérstaklega varkár.

Dagur 17: Okkar Persónulegu Frásagnir af Andlegum Upplifunum

Ræðu ritning: „*Þreyið því, bræður, þangað til Drottinn kemur. Sjáið akuryrkjumanninn, hann bíður eftir hinum dýrmæta ávexti jarðarinnar og þreyir eftir honum, þangað til hann hefur fengið haustregn og vorregn.*
Þreyið og þér, styrkið hjörtu yðar, því að koma Drottins er í nánd...“ (Jakobsbréf 5:7-15) 1981 útgáfan.

Djákna Shin, Shun-Kyung: Haldandi áfram frá Sunnudegi, hef ég verið biðjandi í tungum í þrjá daga, þegar mér fannst líkaminn minn skyndilega brennandi heitur, og ég byrjaði að biðja jafnvel kröftugri í tungum. Þá skein hjart ljós niður á mig, og ég brast í tár í samræmi við játningarbæn. Tárin, nefdrjúp og sviti þakti andlitið mitt á meðan langur listi af syndum spilaðist í hausnum á mér.

Ég hélt aldrey Sunnudaginn heilagann til að tilbiðja Guð, þrátt fyrir titilinn minn sem djákna í minni kirkju, og ég gaf pastornum mínum slíkan skelfilegan tíma á ýmsum tilefnum. Pastorinn minn hellti út óteljandi hvatnignum, og eins skammir. Þessi orð fóru einfaldlega inn eitt eyrað og út um hitt, og það var mitt viðhorf, aftur og aftur. Ytra útlitið sýndi viðeigandi “djáknuleika,” samt hafði innsta hjartað mitt ekki neina tengingu við Guð. Þetta er aðal ástæðan afhverju ég vildi mæta í bænavökuna, og ég var ákveðin í að vera umbreytt. Ég ákvað að hætta í vinnunni minni, og með son minn á grunskólaaldri, Jung-Min, byrjaði ég að mæta í bænavökuna byrjandi á Sunnudagsnóttu. Það hafði verið þrjú dagar, og við þráðum heitt náð Drottins. Fyrst, upplifði Jung-Min sína fyrstu andlegu gjöf, og svo í dag gaf Drottinn mér lítið smakk af Hans gæsku. Hallelújah!

• Iðrun Pastor Kim, Yong-Doo's

Dagsetningunni sem ég átti að fá mína andlegu gjöf var frestað af því að ég hlýddi ekki skipun Drottins um að halda Hans guðdómlegu andlega leyndarmáli. Ég deildi þessu leyndarmáli með nánnum vini mínum, og þetta gerði Jesú svakalega reiðan. Mannlega talað, var það ekki stórt mál, og það eru mistök sem hver sem er gæti gert, en hugsanir Guðs eru fullkomlega öðruvísi frá okkar. Þegar við könnum dýpra inní andlega heiminn, vill Drottinn að við verðum andlega næmari, og þangað til að bókin var fullgerð, krafði Hann okkur að skera sjálf okkur frá ytri heiminum.

Það var erfitt að skera skyndilega öll bönd við fólkið sem við deildum við daglegum grunni, og að einangra okkur frá ytri heiminum var erfiður hlutur að gera. Drottinn fór svo langt að krefja okkur um að hætta öllum samræðum við okkar nánu skyldmenni. Í fjölskyldunni okkar, deildum við oft ást okkar, viðringu, og vingjarnlegu tilliti til hvers annars í gegnum símhringingar. Þar eru svo margar ákvarðanir sem eru nauðsynlegar og gerðar í gegnum fjölskylduna mína, en með því að okkar Guð Þrenningin kemur á milli, eru öll sjónarmið okkar daglega lífs truflaðar. Öll atvikin í kirkjunni verða að vera haldin leynileg og varirnar okkar eiga að vera innsiglaðar lokaðar.

Drottinn krafðist af mér ítarlega tæmandi iðrunarbæn. Allar nætur byrjaði bænnavakan á kl. 21:30, en ég kom snemma á kl. 19, og fyrir framan ræðupúltið kraup ég og lyfti höndunum mínum upp hátt. Allt sem ég gat gert var að hrópa út til Drottins og iðrast fyrir syndirnar mínar.

„Drottinn, ég hef óhlýðnast þér og uppljóstrað þínu guðdómlega leyndarmáli. Ég hef syndgað á móti þér. Ég var fávís um þinn andlega guðdómleika og kjaftaði munninn minn burt, svo plís taktu sjálfelskuna af holdinu mínu. **(2 Kor 15:31)**. Ég óska að þetta muni minnka sársaukann sem ég olli þér. Drottinn! Hvað getur þessi hugsunarlausí þjónn gert? Þú hefur elskað þjón þinn og gefið margar andlega gjafir, og opnað okkar andlegu sjónir. Ef allt af þessu verður gagnslaust út af mér, hvað mun gerast fyrir mig? Mér dreymdi aldrey að, Drottinn minn, þú héldir slíkri væntumþykju um að fullgera þessa bók. Plís fyrirgefðu mér. Drottinn, Ég mun leiðrétta sjálfan mig. Ég mun losa mig burt við mannlegu, pastora leiðirnar mínar.“

Frá Sunnudagsnóttu, Mánudegi og í dag, Þriðjudegi, í þessa þrjá daga iðraðist ég og iðraðist dag og nótt, reiði Drottins sýndist ekki eins og hún mundi dvína. Jesús skipaði mér að stoppa að skrifa bókina. Möguleikinn af gjafir dóttur minnar, Joo-Eun's af andlegri greiningu, spádóms og allar 6 andlegar gjafir verði teknar burt, og eins annara meðlima guðdómlegrar andlegar reynslur af Heilögu Þrenningunni og blessununum fylltu hjartað mitt með dapurleika. Það var eins og bölvun.

Ég vissi ekki hvað ætti að gera. 'Hvernig pastora ég þessa kirkju? Gæti það verið að kannski er mér afneitað af Guði?' Þessar skammarlegu hugsanir fylltu hjartað mitt. Ég gat ekki setist aftur og gefist upp núna. Ég grét, iðraðist, grátbændi, hrópaði út, og bað í öllum mismunandi bænaaðferðunum sem ég gat hugsað um um leið og ég hélt áfram að snökkta hátt. Þegar ég skilaði kvöldræðunni, gat ég ekki séð fyrir framan mig, af því að augun mín voru þrútin. 4-5 tíma ræðurnar sem ég skilaði vanalega svo auðveldlega var erfitt, og ég gat ekki gefið ræðuna mína þá nótt. Ljósín voru slökkt, og með iðrunarlögum báðum við öll um iðrun fyrir syndirnar okkar.

„Drottinn, plís gefðu mér eitt tækifæri meir!“ Ég notaði hvert einasta Biblíu vers sem átti við mig og flutti algjörlega mitt mál. Hver meðlimur bænaliðsins grét og bað sjálfan sig til dauða með mér. Ó, ég var tárbotlega snertur og þakklátur safnaðarins míns! Drottinn hafði miskunn á þessa ungu og fátæku safnaðarmeðlimi.

Þegar Drottinn heyrði snertandi bænirnar okkar, ákvað Hann að gefa mér annað tækifæri. Drottinn staðhæfði að frá þessari stund, verður öll framför í hreyfingu í Kirkju Drottins að vera innsiglið sem leyndarmál – þangað til bókin er fullgerð. Enginn á að vita af þessu leyndarmáli. Jafnvel til safnaðarins, vildi Drottinn ekki að öll smáatriði yrðu tilkynnt, heldur bara takmarkuð skammtur til að vera deildur. Allar samræður hvað varðar efnið verða að vera samþykktar af pastornum og vera takmarkaðar í lágmarki.

• Umbreytingin Á Hendinni Minni

Á meðan biðjandi í 30 mínútur með hendurnar haldnar hátt, byrjuðu báðir handleggirnir og hendurnar að mynstra einhvað. Ég hugsaði með sjálfum mér, „Hey, í staðinn fyrir að fá andlega gjöf, afhverju meiðir handleggurinn minn mig svona mikið?“ Á því augnabliki, byrjuðu allir fingurgómarnir að titra. Í fyrstu, hreyfðist hægri lófinn minn út á við, svo eftir að biðja stöðuglega í tungum, byrjaði vinstri lófinn minn út á við eins.

Eftir að ég bað í einhvern tíma, hreyfðist hægri höndin mín, og svo þegar ég bað aftur, hreyfðist vinstri hendin mín. Hraðinn og tilfinningarnar af hreyfingunum voru svo hægar; Ég

hugsaði, ef þetta væri gangurinn af því hvernig andleg vakning ætti sér stað, mundi ég ekki endast í klukkutíma. Fyrir aðra meðlimi, jafnvel eftir stuttan tíma, opinberaði Jesús sjálfan Sig til þeirra, og þau voru fær um að sjá þúkalegu andana. Ég er pastor, en Hann átti við mig svo erfiðlega. Það tók að meðaltali um 20-30 mínútur áður en ég sá einhvað merki um breytingu, og með því áframhaldi var ég kvíðinn um að ég mundi missa viljann minn.

Ég bað í 2-3 tíma, og eins og vanalega, endurtóku hendurnar mínar föstu hreyfingarnar þegar ég fann skyndilega rafmagns stuð miskunnarlaust fara í gegnum hausinn minn. Ég hugsaði, „Þetta er það. Þetta er byrjunin inni andlega heminn.“ Ég var fylltur með forvitni. Ég bað kröftugar, á meðan rafmagnsstraumurinn titraði í gegnum líkamann minn stöðuglega.

• Sveimur Af Þúkalegu Öndunum Gerir Árás

Eins og vanalega, var ég biðjandi einlæglega með hendurnar mínar haldnar hátt, og tíminn sýndist hafa liðið hjá um fjóra tíma. Skyndilega, nálgadist mig formlaus líkami mér til hægri, og snéri miskunnarlaust úlnliðnum mínum. Þá stakk þessi þúki mig á hægri, aftari hliðina á hálsinum með öllum sínum styrk með beittu verkfæri. Mér fannst restin af hægri bakinu, öxlinni, og niður bakið á mér eins og ég væri að vera sneiddur með rakvélarbeittum hníf. Ég grét með mikilli þjáningu, fallanid fram þar sem líkaminn minn var lamaður. Ég barðist og ruggaðist, en það var ekkert gagn.

Það var gífurlegt áfall fyrir mig. Hægri úlnliðurinn minn var snúinn, og ég gat ekki haggast, og á þeirri stundu glampaði ímynd af júdóboxara eins og elding í gegnum hausinn á mér. Þúkarnir komu og hæddust, „Þú dirfðist að hafa andlegu sjónina þína vakta? Ef þú færð þessa vakningu líka, hvernig helduru að við séum að fara að komast af? Jafnvel rétt núna er okkar refsað harkalega af því að öll ykkar biðjið svo mikið! Við höfum ekki möguleika þar sem þú ert stöðuglega lofandi, gefandi ræðurnar þínar, og biðjandi, en það lítur út eins og dagurinn hafi komið fyrir þig í dag. Þú hefur tekið þekkingarlaus fífl og hjálpað þeim að fá andlegar sjónir og gjafir, svo þú munt borga fyrir hvað þú gerðir!“ Þá fór fjöldinn af þúkalegu öndunum inni líkamann minn.

Ég tók andköf fyrir adnardrátt, svo ég rúllaði fram og reyndi að liggja á hliðinni minni, en jafnvel þótt ég stæði upp beint, gerði það það bara verra. Þúkarnir ferðuðust hömlulaust í gegnum líkamann minn og ollu íþyngjandi sársauka. Jafnvel þótt ég stoppaði allar hreyfingar, hélt sársaukinn áfram, og allur líkaminn minn varð dofinn. Allir vöðvar, taugar, liðanót og bein voru angistar sársaukafull. Ég gat ekki hrópað út jafnvel þótt ég var í svo miklum sársauka. Því meir sem ég öskraði, því meir titruðu bitförin með sársauka.

„Drottinn! Mér þykir það svo leitt. Bjargaðu mér. Plís bjargaðu mér! Ég get ekki borið þennan sársauka.“ Biðjandi söfnuðinum var brugðið og hljóp strax að prédikunarstólnum. Þau voru öll svo óttaslegin. Þau vissu ekki hvað átti að gera, svo þau litu hjálparlaust á mig fyrir merki. Ég hrópaði út, „Þið skítugu þúkar, í nafni Jesú Krists af Nasaret flýið frá mér!“ En þúkarnir yfirgáfu ekki. Á mörgum öðrum tilefnum þegar ég tjáði nafn Jesú flýðu þúkarnir strax, en þetta skitpi, sama hversu hátt ég æpti, högguduðust þeir ekki.

Á augnabliki, ekki einn, heldur stór fjöldi þúka fór inn í líkamann minn á meðan ég var truflaður og varnarlaus. Það var þá sem þeir réðust á. Þeir byrjuðu að kæfa mig, og hreyfðust frá hálsinum mínum niður bakið mitt, hakkandi mig stöðuglega með exi, á meðan misþyrmandi báðum handleggjunum mínum. Að Lokum, gerðu þeir það ómögulegt fyrir mig að tala.

Ég gat bara andað, en hver andardráttur olli mikilli angist, og sársaukinn dreifðist yfir

allan líkamann minn. Ég safnaði upp öllum mínum styrk, hvetjandi allan söfnuðinn að sitja í hring utan um mig og biðja fyrir mér eins og líf þeirra væri reitt á það. „Drottinn! Drottinn! Bjargaðu mér!“ Þessi orð flæddu bara ósjálfrátt út frá mér.

• Kröftugu Bænir Safnaðarins

Okkar litla lambar hróp byrjaði. Það var gullið tækifæri til að setja þeirra 17 daga af þjálfun í að hrópa út í bæn og getuna þeirra í próf. Ég bað meðlimina með gjöf andlegrar sjónar að bera fljótt kennst á hvers konar púkar væru inni í mér, og þau sögðu samhljóma að þau gætu alls ekki séð neitt. Á meðan þetta var í gangi, var hægri úlnliðnum mínum snúíð og lamaður.

Ég hvatti söfnuðinn til að kalla á Jesú í bæn, spurjandi Hann að hjálpa þeim að sjá hversu margir og bera kennsl á þess púka innan í mér, og ég vað þau að slá á bakið á mér með höndunum sínum. Þá bað ég hljóðlega að innan, og gerði alvörulega beiðni, „Drottinn, plís láttu þau geta séð púkana. Hjálpaðu þeim að sjá þá skýrt og í smáatriðum.“ Svo margar hugsanir fóru inn í hugann minn: „Ah! Ég get ekki borið þennan skelfilega sársauka. Hvað get ég gert? Er þetta afhverju fólk með ólæknalega og sársaukafulla líkamlega sjúkdóma grípa oft til sjálsmorðs?“ Sem pastor, ætti ég ekki að hafa slíkar hugsanir, en ég var óttafullur um dauða.

Við báðum í langann tíma þegar þessir með gjöf andlegrar sjónar byrjuðu að deila í smáatriðum hvað hver af þeim sá. Joo-Eun, systir Beak, Bong-Nyo, Haak-Sung og Yoo-Kyung spurðu öll Jesú og Hann sýndi hverju þeirra einum af öðrum.

*„Ég bið hann að uppýsa sálarsjón yðar, svo að þér skiljið, hver sú von er, sem hann hefur kallað oss til, hver ríkdómur hans dýrlegu arfleifðar er, sem hann ætlar oss meðal hinna heilögu, og hver hinn yfirgnæfandi máttur hans við oss, sem trúum. En þetta er sami áhrifamikli, kröftugi mátturinn,“
(Efesusbréfið 1:18-19) 1981 útgáfan.*

Sveimur púkanna innan í mér kom til Kirkju Drottins með sértakri skipun höfuðpúkans úr helvíti. Þeirra ósýnileiki og geta til að umbreytast í mismunandi form gerði það erfitt fyrir jafnvel þá með gjöf andlegrar sjónar að sjá þá án ákafrar bænar. Jesús sagði, „**Mín dýrmætu lömb, út af ykkar alvörulegu bænum og grátum fyrir ykkar pastor, mun ég leyfa ykkur að sjá púkana.**“

Það voru hér um bil 30 púkar, og í lengsta tímann höfðu þeir verið bíðandi eftir tækifærinu að ráðast á. Þegar nágrannapastorinn og eiginkonan hans heimsótti kirkjuna okkar og heimili Pastor Kim's, sáu púkarnir tækifæri og læddust inn fyrir aftan þau. Konungurinn af púkunum í helvíti hafði skipað skipun, hrópandi, „**Þegar þið farið inní Kirkju Drottins, verðið þið að vera sérstaklega varkárari heldur en í öðrum kirkjum. Þar eru margir meðlimir sem hafa gjöf andlegu sjónarinnar, og margir af mínum lægri fylgjendum hafa verið reknir burt, af því að þeirra sanni eiginleiki hefur verið afhjúpaður. Núna verðið þið að bíða eftir rétta tímanum til að ráðast á Pastor Kim. Það fífl er uppspretta vandamálsins. Ef við getum slegið hann niður, munu allir aðrir vera leystir auðveldlega, svo farið og látið þetta gerast.**“

Eiginkona nágrannakirkjupastorsins okkar hefur ekki þá gerð af trú sem mun draga púka til sín, ekki heldur fylgir hún púkum um. Frá því sem ég veti, er hún bænahermaður sem biður duglega. Til að hugsa um það, reyna púkarnir svo hart að fela sína eiginleika, og eru stöðuglega leitandi að farartæki til að nota. Þetta er þegar púkarnir vissu að eiginkona pastor's langaði að

heimsækja Kirkju Drottins, og notaði þetta tækifæri til að fylgja henni inn og hagnýta mannsþrjúsku þörfina fyrir samúð sem tálbeitu.

Púkarnir vildu leiða okkur til að kenna eiginkonu pastor's um það sem var að gerast við mig. Þetta er uppáhaldstæknin sem djöflinum líkar að nota. Blekkingarfulli djöfullinn notaði alla og allt sem það mögulega getur. „*Gefið djöflinum ekkert færi.*“ (Efesusbréfið 4:27).

Ég heyrði að eiginkona nágrannapastor's er duglega biðjandi fyrir iðrun. Aldrey í hennar villtustu draumum mundi hún vita að ég er að þjást frá púka árásum. Í fyrstu, ímyndaði hún sér okkar bænafund til að vera svipaðann því sem hún var vön, en þegar hún mætti í bænafundinn, ímyndaði hún sér aldrey að það mundi vera eins kröftugt og það snérist út. Hún vildi ekki að leyndarmál Drottins og Hans verk mundi stöðvast út af hennar truflun. Henni fannst hún ógurlega sek, og vissi ekki hvað ætti að gera.

Sama hvað, vildi ég einlæglega vera blessaður í dag, en þvert á móti, hervæddust púkarnir til að ráðast á mig. Hvað geri ég? Því núna var það mitt fyrsti forgangur að draga út fullkornlega púkana út af líkamanum mínum.

„Jesús! Sýndu okkur eiginleika púkana. Jesús! Plís obinberaðu þá okkur,“ og við báðum öll, þegar allt í einu einhver hrópaði, „Vá! Ég sé þá. Ég get séð!“ Það voru um 15 hringlaga linsubauna pönnuköku-laga púkar með mörg augu lúllandi um líkamann. Líka, restin voru púkar af mismunandi lögun og stærðum. Þar voru gífurlegar margfætlur, fiðrildislirfa, myrkt skuggaðir púkar, kvennkynspúkar, og ljón frá heiminum hinum megin. Ég skipaði sterklega söfnuðinum að haldast saman utan um mig, til að biðja alvörulega í tungum, snertandi sársaukafullu svæðin á líkamanum mínum. Þau byrjuðu að slá á líkamann minn og byrjuðu að biðja.

Ein rödd hrópaði, „Pastor! Púkarnir eru að breytast! Þeir eru ekki að sundrast, heldur sameinast!“ Ég svaraði, „Er það rétt? Biddu með krafti og valdi og kastaðu þeim burt!“ Svo söfnuðurinn hrópaði í einni rödd, „Í nafninu Jesú, farðið út af líkama pastornum okkar! Farið aftur til heljar!“ Þetta skipti hrópaði Joo-Eun, „Þessir illu púkar eru sitjandi innan í þé með handleggina sína læsta saman. Óh nei! Hvað gerum við? Ég hrópaði út hátt, „Halðið áfram að biðja án þess að stöðvast. Ef þið stoppið, munum við vera í stórum vandræðum. „ Þau báðu öll í örvæntingu.

„Að lokum: Styrkist nú í Drottni og í krafti máttar hans. Klæðist alvæpni Guðs, til þess að þér getið staðist vélarbrögð djöfulsins.“ (Efesusbréfið 6:10, 11) 1981 útgáfan.

Systir Beak, Bong-Nyo öskraði, „Pastor, púkinn umbreyttist aftur.“ Ég spurði, „Hvernig er útlit þess núna?“ og hún svaraði, „Óh minn! Það er ógurlegt! Það er að gefa mér hroll! Þetta sinn breyttist það inní svarta margfætlu. Margfætlan er bítandi hálsinn þinn með tveimur beittu vígtönnunum sínum og með þyrni stakk það innan í líkamann þinn. Hvað gerum við? Margfætlan er föst á bakinu þínu!“ Ég fann strax óbærilegan sársauka og hoppaði upp, bara til að valda mér meiri angst. Ég féll fram.

Ég hróðai út aftur. „Drottinn, plís hjálpaðu mér!“ og sama hversu hátt ég hrópaði, kom Hann ekki. Svo ég hvatti söfnuðinn, „Flýtið ykkur og finnið Jesú. Núna! Flýtið ykkur!“ og þau kölluðu út í einingu, „Drottinn, hvar ert þú? Plís flýttu þér og hjálpaðu pastornum okkar!“ Með þessu háa kalli, birtist Jesús frammi fyrir okkur.

Ég var reiður, af því að mér fannst eins og koma Jesú hafi tekið of lengi. Ég hugsaði með sjálfum mér, „Hvar hefur Jesús verið að það tók Hann svo lengi að koma hingað?“ Þá svaraði Jesús mér. „Ég mun hjálpa þér, svo hafðu ekki áhyggjur.“ Söfnuðurinn sá Jesú fara inní líkamann minn með þeirra andlegu sjón, og skírðu frá því að þegar Hann byrjaði að reka púkana út,

sameinuðust púkarnir aftur og umbrettust í gúmmíteygjur.

Jesús togaði púkana sem voru fastir á líkamanum eins og gúmmíteygjur. Þegar hann togaði út eina hliðina, mundi hliðin á móti vera föst, og teygð út án þess að vera toguð af. Það krafðist mikils tíma að toga alla límkenndu púkana af. Ég trúi því að Jesús hafi verið í tilgangi að taka Sinn tíma til þess að þjálfa trúna okkar.

„Gefið yður því Guði á vald, standið gegn djöflinum, og þá mun hann flýja yður.“ (Jakobsbréf 4:7)
1981 útgáfan

Í Biblíunni, þegar Jesús talaði, skulfu púkarnir með ótta og gáfust upp fyrir Honum, en það er örugglega ástæða afhverju Jesús var að taka Sinn tíma. Jesús vildi reyna seigluna af söfnuðinum okkar, og fyrir okkur að upplifa einingar áreynsluna í að reka út púkana. Bænafundurinn byrjaði á miðnætti og hélt áfram þangað til kl. 7 næsta morguninn. Líkaminn minn var ennþá í angistar sársauka, og söfnuðirnir héldu áfram með þeirra bænir.

• Ógurlega Lyktin Af Prumpi

Þegar söfnuðurinn umkringdi mig nálægt í bæn, urraði maginn í mér og fylltist með gasi. Líkaminn minn verkjaði, og maginn minn var í svo miklum sársauka að ég gat ekki staðið það neitt lengur. Ólánsamlega, fyrir biðjandi söfnuðinn, varð ég áriðandi að hleypa út hljóðlátu prumpi, og ógurlegi fnykurinn breyddist út. Mér fannst eins og einhvað sem var rotnandi innan í mér var komandi út.

Biðjandi söfnuðurinn sagði allt í einu, „Hvað er þessi lykt? Vá, hún er ógurleg. Ógurleg!“ og héldu niðrí sér andanum, lokandi fyrir fenin þeirra og munna. Þá kröfðust þau, „Hver er þetta? Hver leysti út þessu eitri? Flýttu þér og gerðu sjálfan þig kunnan.“ Ég setti höfuðið mitt skammarlega niður, og í grunnhygginni rödd flutti ég mitt mál, „Djákna, plís lækkaðu röddina þína! Ég er að reyna að bjarga andlitinu mínu sem pastor. Ég borðaðu of mikið í gær. Ég eyddi allt of miklum mismunandi mat, svo plís hafið mig afsakaðann.“ Hver hafði einhvað að segja um þetta.

„Pastor Kim, við erum standandi með þér og biðjandi fyrir þér með öllum okkar sturk. Af því að þú getur ekki haldið prumpinu þínu, ertu stórlega að trufla söfnuðinn okkar! Pastor afhverju gerðiru þetta? Plís hafðu einhverja stjórn!“ og með þessum athugasemdum sprungu allir úr hlátri. Þá sagði eiginkona pastor's frekar, „Pastorinn okkar hefur náttúrulega frábæra meltingu, og hann prumpar oft að vild, sama hvenær eða hvar.“ Allir hlóu móðursýkislega einu sinni meir.

Ég kallaði söfnuðinn aftur, segjandi, „Það er ekki tíminn til að hlægja, svo flýtið ykkur aftur og haldið áfram að biðja út til Guðs,“ svo þau snéru aftur gætilega. Ég lofaði að prumpa ekki aftur, og hvatti þau til að biðja. „Joo-Eun, er Drottinn ennþá takandi púkana af mér? Flýttu þér og sjáðu.“ Haak-Sung, Yoo-Kyung, og Joo-Eun skýrðu strax frá í einingu að Jesús væri tínandi púkana af einum af öðrum. Jesús fangaði alla púkalegu andana og batt þá upp. Tveir púkarnir sem voru eftir voru ekki að gefast auveldlega upp.

Tíminn leið fljótt, og það var tími til að gefa djáknu Shin, Sung-Kyung far heim. Ég dró verkjandi líkamann minn og greip stýrið. Ég settist með minn sársaukafulla líkama í bílstjórasetið þegar Haak-Sung og Joseph kölluðu út, „Pastor, ef þú ferð einn mun það ekki vera

gott.“ Þeir urðu báðir með mér og studdu mig með því að biðja í tungum á meðan ég keyrði. Ég var stoltur og hugsaði, „Þeir vita þegar hvernig á að hugsa óeingingjarnt og styðja þjón Drottins.“ Jesús hélt áfram að vera áfram inni, af því að Hann vildi ekki að neinir fleirri púkar mundi fara inn, á meðan ennþá reynandi að losna við tvo síðustu púkana.

Eftir að keyra djáknu Shin heim, kom ég aftur í kirkju og hélt áfram að biðja djarflega, og mér fannst mér gefinn kraftur. Ég er skulda söfnuðinum mínum þakklæti fyrir þeirra uppörvuðu bænir. Jesús fangaði loksins og batt alla púkana sem kvöldu mig. Hann lofaði og tók þessa skítugu púka sem ollu mér svo miklum angistar sársauka aftur til helvítis, hendandi þeim inní brennandi pittinn. Lítilli stund seinna snéri Hann og útskýrði skýrt.

„Vá! Littlu lömbin í Kirkju Drottins eru ekki einhvað til að reikna með! Hrópin ykkar og bænirnar fyrir Pastor Kim, þegar þið höfðuð áhyggjur, báðuð, og voruð áfram með honum á meðan hann keyrði – Ég var mjög hrifinn. Bíðið bara litla stund lengur. Ég mun opna upp andlegu gjöf sjónarinnar til Pastor Kim, og hann mun vera fær um að sjá í smáatriðum bæði himinn og hel. Hann mun þá skrá, og deila þeim með heiminum. Margar týndar sálir munu lesa þessa bók, verða hólpnir, og snúa aftur til mín.“ Eftir að keyra restina af söfnuðinum heim, var ég aftur heima hjá mér kl. 22:30 um kvöldið.

„Verið staðfastir í bæninni. Vakið og biðið með þakkargjörð.“ (Kólossusbréfið 4:2) 1981
útgáfan

• Sönnunargögnin Af Púkalegu Rispunum

Þegar ég snéri heim og lagðist niður til að hvílast, voru örin af bitunum og rispum óbærileg og kvalarfullslega sársaukafull. Þegar ég andaði, eða lá niðri hrópaði ég út hátt út af það var svo sársaukafullt. Eiginkonan mín, Joseph, og Joo-Eun byrjuðu áriðandi bænafund.

Á meðan Joo-Eun bað heyrði hún Jesú segja, „Þegar illu púkarnir yfirgefa þig, yfirgefa þeir ekki hljóðlátlega. Í staðinn, munu þeir skilja eftir afleiðingar af sársaukafulum bitum og rispum sem þú munt þjást fyrir marga daga sem koma. Þar sem eiginkonan þín fékk lækningargjöfina, hafðu hana til að leggja hendurnar sínar á sárin þín og biðja!“ Eiginkonan mín lagði strax hendurnar sínar á sárin mín, en það læknaðist ekki nógu fljótt. Ég rúllaði á jörðinni í sársauka og lagði beiðni fyrir Drottinn. „Drottinn, eiginkonan mín hefur lækningargjöfina, en afhverju er ég ennþá að þjást angistarkvölinni?“ Drottinn útskýrði að lækningarkraftarin hennar væru veikir, en fullvissaði mig um að ég mundi smám saman verða betri. Þar sem ég er óþolinmóður, gat ég ekki beðið og flýtti mér til nálægs bæklunarskurðlæknarskrifstofu fyrir líkamlega meðferð, en sársaukinn var svo ákafur að ég hætti meðferðina.

Ég kom aftur heim og tók djúpt andvarp og lagðist niður. Eiginkonan mín hafði áhyggjur og sagði, „Í okkar 20 ára hjónabandi hef ég aldrei séð þig í slíkri angist og sársauka.“

• Heimili Fjölskyldu Pastor's Á Himnum

Systir Beak, Bong-Nyo: Allann daginn í dag hélt ég heima og vað alvörulega fyrir Pastor Kim. Á meðan í bæn sýndi Drottinn mér hús fjölskyldu pastor's á himnum.

„Í húsi föður míns eru margar vistarverur. Væri ekki svo, hefði ég þá sagt yður, að ég færi burt að búa yður stað? Þegar ég hef farið burt og hef búið yður stað, kem ég aftur og tek yður til mín, svo að þér séuð einnig þar sem ég er.“ (Jóhannesarguðspjall 14:2, 3) 1981 útgáfan.

Hús Pastor Kim's fór upp frá 360 hæðum til 370 hæðir, og hús eiginkonunnar hans var 270 hæðir, en núna 280 hæða hátt. Joseph's hús var 4 hæðir, en 5ta hæðin var næstum fullgerð, og Joo-Eun's hús var fullgert upp að 12^{tu} hæð og 13^{ánda} hæða byggingin var í hreyfingu. Ég gat ekki hjálpað en að spurja Jesú, „Drottinn, hús Joseph og Joo-Eun's eru byggð ein hæð í einu, á meðan hús pastor og hans eiginkonu eru byggð 10 hæðir í einu. Afhverju er þetta?“

„Pastorinn undirbýr ekki bara ræðuna og blessar söfnuðinn með því, heldur biður hann duglega fyrir ykkur. Bænir pastorsins eru miklu kröftugri miðað við ykkar. Þjónustuhlutverk pastors fyrir sinn söfnuð er hvað gerir það kleift að húsið er byggt fljótar. Líka, eiginkona pastor's, Kang Hyun-Ja, undirbýr mat fyrir söfnuðinn dag og nótt. Ekki bara það, á meðan vikan er fæðir hún og klæðir fjölskylduna ykkar daglega, svo auðvitað munu launin hennar á himnum vera mikil.

Joo-Eun hefur tilhneigingu til að æpa og vera þrætugjörn, svo minnsta ástandið mun gera hanna pirraða. Hún getur orðið hrokafull, svo haltu henni auðmjúkri, og Joseph er svo hlédrægur að hann virðist oft reiður. Jafnvel þegar Ég sé hann er svipurinn hans ekki vingjarnlegur, og ig langar fyrir hann að breyta því. Þegar pastor minnst í ræðunni sinni á hverju Joseph þarf lagfæringu., er hann óánægður með uppástunguna. Ég vil að Joseph samþykkji þessi uppbyggjandi gagnrýni með trú og sé hlýðinn, þá munu launin hjálpa við að byggja húsið hans upp.“

Haak-Sung's hús var 10 hæða hátt, og stuðningssúlurnar fyrir 11^{eftu} hæðina voru þegar í byggingu, og Yoo-Kyung's hús hafði 7^{undu} hæðina fullgerða. Jesús sagði mér, af því að leyndarmál kirkjunnar okkar var uppljóstrað af pastorum og eiginkonunni hans, féllu 50 hæðir af pastor's húsi og 30 hæðir af húsi eiginkonu pastor's niður.

* Til Hamingju Brúður Beak Bong-Nyo

Ég stoppaði við hjá Pastor Kim's búsetu í dag, og sá að pastor hafði verið rúmfastur í skelfilegum sársauka allan dag. Pastor ráðlagði mér að því dýrpa sem við biðjum, munu púkarnir senda sterkari til að ráðast á, svo aldrey að leggja niður okkar vörð. Sannleikurinn er sá að við biðjum duglega, en við erum of fátæk til að næra sjálf okkur réttilega., skortandi svefn og hlíld. Þess vegna, eru hugar okkar búnir fram úr örmögnun.

„Ég kann að búa við lítinn kost, ég kann einnig að hafa allsnægtir. Ég er fullreyndur orðinn í öllum hlutum, að vera mettur og hungraður, að hafa allsnægtir og líða skort. Allt megna ég fyrir hjálp hans, sem mig styrkan gjörir. Engu að síður gjörðuð þér vel í því, að taka þátt með mér í þrengingu minni.“ (Filippíbréfið 4:12-14) 1981 útgáfan.

Dag og nótt um leið og við biðjum er þar sérstakt mottó sem við hrópum út, „Með örvæntingu, með öllu sem við erum, og með trú“ og „Bónum, brýnum og hellum smurningarólúnni!“ Það er ekki allt; allt sem hljómaði svakalega snéri pastor í hneykslandi

slagorð, og lét okkur biðja. Hann valdi orðin sem voru rökrétt og sum ekki, og hann var núna hjálparlaust liggjandi í rúmi. Ég vissi ekki hvað ætti að gera.

Þegar ég fór í næturþjónustuna þá nótt, var Pastor Kim þegar þar, og flytti sinn sjúka líkama. Hann var veikburða, og virtist eins og hann hefði verið biðjandi og grátandi. Án þess að búast við, voru augun hans þrútin aftur, og hann barðist til að sjá réttilega. Það var einstaklings bænátími, svo við byrjuðum að biðja.

Ég bað, og hrópaði út, sárþænandi til Drottins. „Drottinn, pastorinn okkar þjáðist svo miklum hörmungum frá þúkunum í dag. Gefðu honum styrk.“ Jesús kom blíðlega og huggaði mig. „**Allir hafa marga fjölskyldumeðlimi sem hugga þá, en mín kærust Beak Bong-Nyo, þú hefur engann, og hefur ekkert. Ég mun hugga þig.**“ Hann hélt áfram, „**Þú elskar mig ofar öllum öðrum, og þetta er afhverju Ég met þig svo mikils!**“

Fáum augnablikum seinna komu tveir fallegir englar niður frá himnum. Þeir voru háir og mjög myndarlegir. Einn þeirra sem ég þekkti vel var Erkiengillinn Míkael, og hinn kynnti sjálfan sig fyrir mér. „Systir Beak, Bong-Nyo, Ég er Gabríel og ég stend frammi fyrir Guði. Drottinn skipaði mér að fylgja þér, svo ég hef komið.“ Ég svaraði, „Óh já, þakka þér,“ og þegar ég beygði mig niður, tóku þeir mig upp inni andrúmsloftið, þegar allt í einu þúkalegu andarnir birtust í stórum hóp og hömluðu okkur.

Andlit þúkanna voru öll svo misjöfn. Frá þeim með drekahöfuð til mismunandi dýra, allir voru ákverðnir í að ráðast á okkur. Á meðal þeirra voru snákar sem voru miklu stærri en stærð flóðhests. Þeir byrjuðu að safnast saman einn af öðrum og fljótlega óx styrkurinn þeirra ofsalega. Umkringjandi englarnir urðu með í heraflinu, en engill Gabríel og Erkiengillinn Míkael fannst þeim alls ekkert vera ógnað. Ég staðinn virtust þeir rólegir. Þegar englar Gabríel og Míkael reistu hendurnar sínar hurfu þúkarnir snögglega.

„Þá hófst stríð á himni: Míkael og englar hans fóru að berjast við drekan. Drekin barðist og englar hans, en þeir fengu eigi staðist og eigi héldust þeir heldur lengur við á himni. Og drekanum mikla var varpað niður, hinum gamla höggormi, sem heitir djöfull og Satan, honum sem afvegaleiðir alla heimsbyggðina, honum var varpað niður á jörðina, og englum hans var varpað niður með honum.“ (Opinberunarbókin 12: 7-9) 1981 útgáfan.

Eftir að þúkarnir hurfu komum við í himininn, og Jesús heilsaði mér, standandi í fjarlægð. Hann hrópaði þá út, „**Ég elska þig mín elskaða Beak Bong-Nyo. Ég elska þig.**“ Jesús og ég ferduðumst á skýjunum, að freðast inn og út á himnum. Það eru mörg fjöll á himnum, en þau eru öll gullin. Allir englarnir á þessu fjalli hrópuðu, „Til hamingju, systir Beak, Bong-Nyo.“

Ég dansaði himneska dansinn þá var himininn í himnaríki þakinn með blómum. Þegar ég sé himininn í himnaríki, hverfur hugsunin um að snúa aftur heim úr huganum mínum.

• Jesús Grætur Með Pastor Kim

Lee, Haak-Sung: Vintnunin okkar byrjaði kl. 16:00 um síðdegið og endaði um 19:00. Ég stefndi til kirkju til að biðja og steig niður tröppurnar þegar ég heyrði lofgjörðartónlistina flæðandi út. Ég opnaði hljóðlátlega dyrnar og sá pastorinn á hnjúnum sínum með handleggina sína halnda hátt, grátandi um leið og hann bað. En, Jesús var standandi við hliðina á pastor, og Hann var verandi með þyrnikórónu. Hann var grátandi og Hann var starandi niður á pastor.

Jesús var blæðandi þunglega á höfðinu Sínu, og blóð draup inní sloppinn Hans, og Hann var rennbleyttur í blóði, Jesús umfaðmaði Pastor Kim og hélt áfram að gráta. Öll ljósín voru slökkt í helgistaðnum, en nálægt ræðupúltinu var bjart ljós skínandi út frá Jesú. Á þeirri stundu, „Þrír Naglarnir,“ lag um þjáningar, spilaðist stöðuglega.

Ég fór hljóðlega út um kirkjudyrnar og stóð við kirkju fréttatilkynningarborðið til að biðja. Ég bað í langann tíma og vór að gægjast í gegnum dyrnar. Jesús hélt áfram að blæða um leið og pastorinn grét hátt á meðan hann hélt áfram að biðja. Ég fór og hélt áframa ð vitna, bíðandi eftir kvöldþjónustunni að byrja. Eftir kvöldþjónustuna, á meðan ég var logandi af eldi byðjandi í tungum á meðan einstaklings bænastundina, birtist Jesús frammi fyrir mér. Jesús umfaðmaði mig, og það var svo hlýtt, og Hann hélt áfram að gera þannig fyrir alla biðjandi meðlimina. Þá snéri Hann aftur til baka að mér og sagði, „**Haak-Sung, förum til himna,**“ og Hann tók hendurnar mínar.

• Lee, Haak-Sung Er Syndandi Í Hafi Himinsins

Við vorum sveiflaðir inní dyrnar á krossinum nálægt ræðupúltinu, og Jesús og ég flugum hátt í loftið, komandi strax til himna. Yea-Ji kom hamingjusamlega til að heilsa okkur eins og ef hún var bíðandi eftir mér. Hún stakk upp á, „Eldri bróðir, langar þig að fara til strandarinnar á himnum?“ Svo Jesús kom og við höfðum gaman syndandi. Við busluðum um í vatnsslag, spiluðum nafna köllun og höfðum bombur.

Jesús sagði, „**Sama hversu kalt veðrið, það er best að biðja í léttum fötum, á hnjánnum þínum og með handleggina þína haldna uppi beint. Þegar þér er kalt, mun Ég senda þér eldinn, svo hafðu ekki áhyggjur fyrirfram. Ef þú klæðist í fyrirferðamiklum fötum munt þú falla í svefn á meðan þú biður. Skilur þú?**“

• Pabbi Minn, Jesús

Lee, Yoo-Kyung: Ég var logandi af eldi, biðjandi í tungum, þegar Jesús kom til mín. Fyrir einhverja ástæðu saknaði ég pabba míns í dag, svo ég æpti hátt til Jesú. „Jesús, ég á ekki pabba. Pabbi Joo-Eun's er Pastor Kim, en ég hef engann. Ég vildi að ég hefði pabba, líka.“ Eftir að heyra mig, tjáði Jesús depurðina Sína og sagði blíðlega, „**Já mín kæra, Yoo-Yung. Héðan í frá máttu kalla mig þinn pabba!**“ Svo ég safnaði öllum mínum styrk og kallaði út hátt, „Pabbi!“ og endurtók það þrisvar sinnum. Jesús svaraði glaðlega, „**Já! Já!**“ og ég brast í grát.

Ég hélt áfram að gráta og kallaði út fyrir pabba minn. Jesús nálgast mig og nuddaði elskulega á mér bakið og strauk höfðinu mínu. Snertingin Hans var svo hlý. Jesús fullvissaði mig, segjandi, „**Svona, svona. Ég er pabbi þinn. Ég elska þig mjög mikið. Ég elska líka bróður þinn, Haak-Sung. Mín kæra Yoo-Kyung, ég veit það er erfitt án pabba.**“ Jesús hélt í hendina mína og við grétum bæði.

Ég hélt áfram að biðja í tungum þegar ég fann einhvern ýta niður og hrista hausinn á mig. Ég hélt að pastorinn hefði komið á meðan bænin var og lagði hendurnar sínar á hausinn minn til að biðja fyrir mér. Þegar ég opnaði augun mín var pastor biðjandi á sínum vanalega stað, og það var Jesús sem var að kynda hausinn minn. Jesús hafði meðaumkun á mér og umfaðmaði mig og huggaði mig. Hann endurtók þennan verknað, og áður en Hann fór upp til himna hrópaði Hann, „**Yoo-Kyung, Ég elska þig!**“

• Að Iðrast Í Samræmi

Kim, Joo-Eun: Á meðan ég var biðjandi í tungum, hoppaði herfilegur púki með dreka andlit og snáks líkama að mér. Þessi púki hafði ekki nein horn, en í staðinn hafði þrjú drekahöfuð. Á hverju höfði ovru þar þrjú lóðrétt hallandi augu sem voru staðsett ekki nálægt toppnum á hausnum, heldur alveg á botninum. Púkinn gekk fram og aftur til að hræða mig, en ég rak það í burtu, „Í nafni Jesú Krists, þú skítugi púki! Flýðu frá mér! Komdu þér burt frá mér!“

Ég hélt aftur áfram að biðja í tungum þegar Jesús birtist frammi fyrir mér. Í dag var Jesús sérstaklega hljóðlátur og á þess að segja orð stóð Hann fyrir framan mig í langann tíma snökktandi. Ég spurði margar spurningar, en Hann úthellti bara tárunum Sínum. Í dag, í kvöldþjónustunni, játaði pastorinn tárvotur, „Ég er djúplega þjakaður, af því að ég olli Drottni svo miklum sársauka. Drottinn ég hef syndað stórlega á móti þér.“

„Því að allt, sem af Guði er fætt, sigrar heiminn, og trú vor, hún er sigurinn, hún hefur sigrað heiminn.“ (1 Jóhannesarbréf 5:4) 1981 útgáfan.

Dagur 18: Okkar Persónulegu Frásagnir Af Andlegum Upplifunum

Ræðun ritning: „Auðmýkjið yður því undir Guðs voldugu hönd, til þess að hann á sínum tíma
upphefji yður.

Varpið allri áhyggju yðar á hann, því að hann ber umhyggju fyrir yður.

*Verið algáðir, vakið. Óvinur yðar, djöfullinn, gengur um sem öskrandi ljón, leitandi að þeim, sem
hann geti gleypit...“*

(1 Pétursbréf 5:6-10) 1981 útgáfan.

• Ráðast Á Illu Andana!

Lee, Haak-Sung: Pastor sagði okkur í kvöld ræðunni, „Þegar púkarnir birtast ekki vera hrædd heldur bejist djarflega augliti til auglitis!“ Þessir skítugu púkar eru ekkert, svo við þurfum ekki að óttast þá. Pastor hélt áfram, „Þegar þið farið dýpra inn í andlega sviðið og biðjið djarflega munuð þið finna einhvað. Þegar þið gerið fangið það, rífið það í hluta og eyðileggjið það.“ Ég hugsaði með sjálfri mér, ‘hvernig getum við gert þannig hlut að skelfa púkana? Pastor Kim er að ýkja og setja upp sýningu.’

Pastor endurtók með fastri sannfæringu, „Við getum gert þetta. Það hefur verið ráðist á okkur og ráðið við með mikilli misþyrmingu. Það er núna okkar tækifæri að hefna og ráðast á þá.“ Ég svaraði djarflega, „Algjörlega Amen!“ Pastorinn okkar hjálpaði hverju einu okkar upp á fæturna okkar og kenndi okkur sýnilega hvernig á að ráðast á. Þegar viðbrögðin okkur voru veik, þjálfaði hann okkur með miklu öryggi.

‘Getum við virkilega fangað púkana?’ Þangað til þá vorum við fær um að endursegja nafn Jesú og vopnin til að reka púkana burt. Okkur var brugðið og vantrúuð með þá staðreynd að við gætum tekið þátt í líkamlegum hönd í hönd bardaga við þá.

Ég var biðjandi í tungum í einhvern tíma þegar tveir púkar frá áður snéru aftur, vöðvaði púkinn með þrútnu núðluæðarnar, og hinn var höfuðið með framan, aftan og báðar hliðarnar þaktar með andlitum. Þessi púki snéri andlitinu sínu eins og hringsnúandi toppur sem lét það líta út skelfilega illkvittið. Það var haldandi í hendinni sinni langri páhanafjöður, og eins og áður, notaði það mjúka endann á fjöðrinni til að kitla nasirnar mínar.

Ég reyndi að hætta ekki að biðja, lokandi einni nös lokaðri og hélt áfram að biðja í tungum, og þá kitlaði það hina hliðina. Allt í einu mundi ég eftir ræðunni sem pastor gaf í kvöldþjónustunni (**Jakobsbréf 4:7**). Ég líkti eftir því að vera að taka fjöðrina frá púkaprakkaranum, ‘**Ó, hvernig getur þetta verið? Fjöðurin var í hendinni minni!**’

Það var kraftavekslegt. Ég byrjaði að pota púkann óendanlega með beitta, oddhvassa endanum á fjöðrinni. Púkinn skrækti eins og manneskja, „**Áts!**“ Ég réðst fljótt á allan líkamann hans með því að stinga það miskunnarlaust og það hoppaði upp og niður hrópandi. „**Áts! Bjargaðu mér!**“ Grænn vökvi leðjaði stöðuglega út frá sárunum. Það hlaut að vera blóð. Blóðið spratt upp eins og uppspretta frá fleirri svæðum heldur en þar sem ég stakk það.

Massaði núðluæða púkinn sá þetta. Honum var brugðið og hljóp í burtu fylltur ótta. Á því augnabliki, spilaðist lofgjörðarlagið „Dýrð, dýrð hallelújah“ stöðuglega og ég byrjaði að singja

með. Ég söng um tíma þegar englarnir komu niður frá himni og dönsuðu fyrir framan mig. Jesús stóð líka hjá og var fylltur með gleði.

Pastor Kim bað á meðan hann var þólandi sársaukafullu djúpu sárin sem púkarnir skildu eftir á líkamanum hans. Jesús nálgadist pastor og snerti stöðuglega sárin með Sínum höndum. Hann kom að mér og sagði, „**Haak-Sung! Ekki láta handleggina þína falla niður jafnvel þótt það sé erfitt. Bænir með höndunum lyftum upp hátt hafa miklu meiri kraft.**“ Ég sagði við Jesús, „Drottinn, borgarskrifstofan vill ráða mig til að verða almennings hermaður, hvað ætti ég að gera?“ Drottinn svaraði, „**Vertu þolinmóður. Það er betra tækifæri fyrir þig, svo bíddu og bíddu.**“

Kim, Joo-Eun: Ég var biðjandi í tungum þegar stór, hringlaga andlits púki kom í áttina til mín frá horninu af rýminu. Það var ekkert á andlitinu nema fyrir margri munnar, og á meðal þeirra, hafði stærsti munnurinn tennur eins og Drakúla með tvær beittar vígtennur með blóði drjúpandi frá þeim. Ég sá enn annan púka, en þessi hafði bara augu yfir allt andlitið sitt. Það var virkilega herfilegt. Ég gat ekki staðið það að líta á það

Í dag voru svo margir skringilega útlítandi púkar, og þeir birtust stöðuglega frammi fyrir mér. Ég öskraði hátt, „Þið tveir púkar, í nafni Jesú flýið frá mér“ og þeir hurfu burt. Ég hélt áfram að biðja þegar allt í einu virkilega sterk útlítandi karlmannspúki labbaði í áttina til mín muldrandi, „**Hey! Hættu að biðja. Þú biður of mikið fyrir lítinn krakka!**“ Ég gaf enga athygli og hélt áfram að biðja þegar það sýndi augun í sér beint fyrir framan mig. Augu þess snérust allt í einu öll í hvít, þá aftur í svört, og það skelfdi mig. Ég öskraði hátt, „Hey, þú skítugi djöfull! Í nafni Jesú, flýðu frá mér!“ Svo djöfullinn hvarf burt.

Þegar ég hélt áfram að biðja, ákvað púkinn sem birtist systur Beak, Bong-Nyo að gefa mér heimsókn. Ég mundi eftir vitnisburðinum hennar um atvikið með þessum ákveðna púka, og það var nákvæmlega eins og hún deildi. Þessi púki var lagleg dama sem var í tveggja parta formlegum klæðnaði, og hún labbaði léttilega yfir til mín. Þessi púki var svo þokkalegur og fallegur að ég gat ekki séð hana sem illan púka

„Og ekki er það undur, því að Satan sjálfur tekur á sig ljósenngilsmynd. Það er því ekki mikið, þótt þjónar hans taki á sig mynd réttlætisþjóna.“ (2 Korinubréf 11: 14, 15) 1981 útgáfan.

Jafnvel hátturinn sem hún talaði var fagaður. Hún talaði viðringarfullt við mig. „**Plís ekki biðja. Afhverju ertu biðjandi?**“ Ég hunsaði hana og hélt áfram að biðja duglega í tungum. Allt í einu varð tungan hennar og málfar ruddalegt. „**Hey, afhverju ertu biðjandi? Þegar þú biður sérðu þá einhvað sérstakt?**“ Þá með hrópi sagði hún, „**Hættu að biðja!**“ Ég brást við með, „Í nafni Jesú, flýðu frá mér,“ og hún rifnaði strax frá toppinum á hausnum hennar niður í klof – hún byrjaði að rifna í tvennt. Ég yppti öxlum með andstyggð, „E-u-w, svo viðbjósdlegt!“ og þegar líkaminn hennar aðskildist í tvennt, opinberaði það hræðandi púkann innan í. Ég gat ekki staðið sjónina, af því að ég var svo skellfd.

Stundum þegar þessi ímynd flýgur í hugann minn kemst ég ennþá ekki yfir staðreyndina um það hvernig ytri útlitið hennar var svo öðruvísi frá því innra. Ég hef séð marga aðlaðandi útlendinga, en þangað til núna hef ég ekki séð neinn fallegra en þennan púka. Ég hef aldrei séð slíka fullkomnun í þessum heimi með fallega líkamann, löng augnhár, og fullkomið andlit. Hegðunin hennar var fremst í flokki, en ég fann út að innan í var skítugur og illur púki.

Ég hélt áfram að biðja þegar ég sá púka birtast og leit út eins og saklaus strákur með rauðan klút. Þessi púki kom beint fyrir framan mig og byrjaði að einbeita öllum sínum styrk á augun á sér, snúandi strax augunum sínum í blóðrauð.

Ég bað taugaspennt áfarm, og þegar ég gægist til að sjá púkannm voru augu þess poppuð út úr augntóftunum. Augnboltarnir voru tengd við teigjanlegu uppsprettuna fyrir aftan

það, og hvert skipti sem það hreyfðist, voru það augnboltarnir sem voru að hreyfast. Augnboltarnir hreyfðust inn og út af augntóftunum aftur og aftur. Ég reyndi að kasta því burt í nafni Jesú, en þessi púki streittist á móti og haggðist ekki auðveldlega. Ég bað þrjóslega, hnykkjandi tönnunum mínum. Þá hvarf púkinn burt.

Ég safnaði sjálfri mér saman aftur og hélt áfram að biðja. Ég sá tvo mánaboga komandi einn í hringlaga púka sem lúllaði í áttina til mín. Það æpti út, „Hey, afhverju ertu að hæðast að mér? Hættu að hlægja. Mig líkar þetta ekki!“ Ég byrjaði að hlægja jafnvel hærra, og það stundi „Hum“ með pirringi. Þegar við förum inni bardaga og töpum, líður okkur í uppnámi, sem lætur okkur gráta, og á þann sama hátt grét púkinn um leið og það rúllaði burt.

Þegar ég bað meir, fattaði ég bara hversu margir mismunandi púkar það eru í raun, og ég vitnaði þessa púka angrandi aðra meðlimi í bænaliðinu. Hver meðlimur bænaliðsins rak púkana út í nafni Jesú. Púkarnir komu og fóru stöðuglega, en þeir sjálfir hreyfðust um uppteknislega í algjörum ruglingi. Á meðan ég bað velti ég fyrir mér hvernig Pastor Kim hefði það, svo ég leit yfir á hann tilefnislega, en í staðinn fyrir að sjá hann, sá ég bolta af logandi eldi í hans stað.

Hissa, opnaði ég augun mín og staðfesti hvað ég sá, og ég sá pastor sitjandi í sætinu sínu eins og vanalega, biðjandi. Þegar ég lokaði augunum mínum og leit, sá ég stóran bolta af logandi eldi. Púkarnir stóðu við hliðina á pastor án þess að vera færir u að ráðast á hann, en horfðu áfram. Þar sem það var ekkert tækifæri fyrir púkana að ráðast á Pastor Kim, færðust þeir niður til biðjandi safnaðarins og dreifð sjálfum sér til að gera árás. Árásirnar vörðu ekki lengi, og þeir flúðu hratt. Þegar við notuðum nafn Jesú og rákum púkana burt, flúðu þeir í flýti.

Á því augnabliki, birtist langháraði, kvenkynspúkinn frammi fyrir mér og án nokkurs merkis um vind, flökkkti hárið hennar um. Án nokkurrar fyrirfram viðvörðunar eða tíma til að undirbúa, réðst púkinn á á fullum hraða. Með sínum beittu Drakúla-líku vígtönnum, hnykkti það vinstri handlegginn minn með munninum sínum. Ég reyndi að ýta og hrinda því burt frá mér án árangurs. Ég gat ekki hugsað skýrt út af sársaukinn var svo angistarfullur. Þá réðst annar púki á mig. Hliðin á mjóu augunum þess voru sneidd og lyft. Ég var svo skelfd, svo ég öskraði að toppinum á lungunum mínum.

„Drottinn, Drottinn, hjálpaðu mér. Plís hjálpaðu mér!“ Ég hreyfðist nálægt við hliðina á eiginkonu pastor's, og ég hélt áfram að biðja með hendurnar mínar haldnar hátt upi. Allt í einu sá ég hringlaga púka með risastór augu sem voru eins stór og höfuð sem sýndust eins og horn og skoppandi um minn veg. Um 100 púkar komu til að trufla mig frá því að biðja. Ég gerði gagnáras með því að springa í háu hrópi, „Þið skítugu púkar, afhverju lifið þið svona? Afhverju eruð þið ónáðandi mig?“ Skyndilega þrýsti einn af þeim í áttina til mín með sínum beittu vígtönnum, hrópanði, „Við viljum senda þig til heljar.“ Ég svaraði, „Hvað? Hel? Þú ert bráðskemmtilegur! Hey, þú skítugi púki – flýðu frá mér. Í nafni Jesú, flýðu frá mér.“ Á því augnabliki flýðu allir púkarnir, og eins sá sem var hnykkjandi inni vinsrti handlegginn minn, frá mér.

Eftir að allir púkarnir flúðu frá mér, hleypti ég út andvarpi, „Veá! Þetta er þreytandi!“ Ég hélt þar sem ég var ung, ef ég hlýddi pastor og bæði duglega, mundi mín andlega gjöf sjónarinnar vera opnuð, og ég geti heimsótt himnaríki. En það var ekki allt. Ég lærði þegar ég gat barist við ósýnilegu púkana og þeirra illa heralf í andlegum baráttum og unnið, er það bara þá sem ég get heimsótt himnaríki.

* **Pastorar Sem Lögðu Niður Þeirra Pastora Skyldur**

Ég hélt áfram að biðja duglega í langa stund þegar Jesús birtist, kallandi mig með

viðurnafninu mínu. „**Sesama! Mín kæra Seama, þú ert svo góð í að kasta út illu öndunum!**“ Svo ég svaraði Honum með spurningu. „Jesús, ég var bara að muna einhvað sem faðir minn sagði til að spurja þig um! Það eru pastorar sem stoppuðu þeirra pastora köllun og snéru aftur til veraldlegu vinnunnar þeirra. Hvað gerist fyrir þessa pastora?“ Jesús svaraði treglega, „**Þú ert svo ung til að útskýra þetta, en hlustaðu vel og segðu honum nákvæmlega hvað ég er að segja þér.**“ Þá hélt Hann áfram að útskýra.

„**Pastorar sem gefa það upp að vera pastor út af erfiðleikum munu vera dæmdir hörkulega af mínum Himneska Föður. Himneski Faðirinn mun ávíta hátt á degi þeirra dóms.** „Þú, einhver pastor: afhverju hættiru að vera pastor? Ég gaf þér geturnar til að gera þínar pastora skildur, en afhverju gerðiru ákvörðunina að hætta án míns leyfis? Þú hefur gert stór mistök. Þú verður að iðrast innilega!“ Og þetta er það sem Hann mun segja. Þá með áminningu um sitt jarðneska líf, verður hann að fylgja hlýðið í sinni göngu með mér.

„Það er líka fólk sem bregst því að halda Dag Drottins heilagann, og gera hvað sem þeir vilja. Þeir opna þeirra viðskipti, og þessir eru þeir sem eru ekki endurfæddir með krafti hins Heilaga Anda. Það ætti alls ekki að vera nein viðskiptaframkvæmd á Sunnudegi. Margir fullyrða þeirra sálhjálp með munninum sínum, en þeir hafa svo rangt fyrir sér. Ef þeir eru sannarlega hólþnir, ætti líf þeirra að endurspeglast sem slíkt! Okkar Fraðir á Himnum hefur hvasst auga yfir öllum ykkar. Fyrir föðurnum eru hver sál svo dýrmæt, og þegar þessar sálir fara til heljar af sínu eigin vali, særir það Hann svo djúpt. Hann úthellti mörgum tárur of mörgum sinnum!“

***Peir Sem Reka Út Pastora (Jakobsbréf 3:16)**

Ég spurðist fyrir um, „Jesús! Stundum í sjónvarpinu sé ég kirkjur takandi þátt í rifrildi innan kirkjunnar, og það gerir mig virkilega vandræðalega. Afhverju rífst söfnuðurinn og pastorinn? Í slíku dæmi, með hvorri hliðinni ertu?“ Jesús áminnti mig, „**Þú ert svo ung, samt spyrdðu alltaf slíkra spurninga?**“ Svo ég svaraði, „Drottinn, ég er dóttir pastors. Það gerir mig dapra að sjá pastorinn vera sparkaðann út úr kirkjunni!“

Jesús svaraði, „**Pastorinn gerir oft mistök og það er vandamál. Mikilvægara, þegar söfnuðurinn gremst og rekur út pastorinn, munu þeir hafa framið risastóra synd. Jafnvel þótt persónan hafi gert þetta í fortíðinni, ef hann eða hún einlæglega iðrast og fylgir Guði, gera þau ennþá farið til himna. Þau vera að aldrey endurtaka slíka synd!**“

„Gjörið ekkert af eigingirni eða hégómagirnd. Verið líttillátir og metið aðra meira en sjálfa yður.“

(Filippíbréfið 2:3) 1981 útgáfan.

• Kvartanir Joo-Eun's

„Drottinn! Ég hef einhvað annað til að spurja þig!“ og ég hélt ákveðið fram. Þá sagði Jesús, „**Eftir að mín litla Sesama fékk sína spádómsgjöf, hefur þú svo margar spurningar til að angra mig með? Já, farðu og spurðu.**“ „Jesús! Við erum öll biðjandi saman, en afhverju tekuru bara systur Beak, Bong-Nyo og hennar fjölskyldu til að heimsækja himinn og hel á daglegum grunni? Við erum fjölskylda pastor's, rétt? Fjölskyldan mín virðist hafa meiri trú, en en hafhverju elskarú, Drottinn bara Haak-Sung, Yoo-Kyung og systur Beak, Bong-Nyo?“

Jesús skellihló að spurningunni minni, og svaraði, „**Mín kæra Joo-Eun, það er ekki satt. Þau hafa þvílíkt erfitt líf. Sjáðu! Haak-Sung og Yoo-Kyung eru bæði sálfræðilega áskoruð, rétt?**

Líka, systir Beak, Bong-Nyo er rúmföst, að þjást með bakkvöl. Þau hafa ekkert að borða og lifa undir litlu kjallararými, en þau biðja án þess að stöðvast! Þau vita ekki hvenær þeim verður sparkað út á götuna, samt biðja þau hlýðið til Guðs. Ég elska þau sérstaklega af því að, þrátt fyrir takmarkanirnar þeirra, biðja þau samt duglega! Þau þurfa mína vernd! Þú hefur svo marga fjölskyldumeðlimi, en þau hafa jafnvel ekki föður eða eiginmann. Þetta er afhverju þau þurfa mína sérstöku vernd!“ (Exodus 33:19).

Ég spurði Drottinn einu sinni meir. „Jesús! Pastor er að skrá allar andlegu reynslurnar rétt núna, en þegar bókin er fullgerð, ertu að fara að taka allar gjafirnar sem þú gafst mér aftur?“ Drottinn sagði, „Joo-Eun, spádómsgjöfin er mjög mikilvæg gjöf sem er ekki auðveldlega gefin eða tekin burt! Spádómsgjöfin er bara tekin þegar Himneski Faðirinn biður um hana aftur, og er skilin eftir þegar Hann segir að skilja hana eftir.“

Einu sinni aftur spurði ég Jesús, „Jesús, húsin fjölskyldunnar okkar á himnum, hversu margar hæðir fór það upp?“ Þá svaraði Hann, „Það munt þú vera fær um sjá fyrir sjálfa þig þegar þú biður duglega!“ Hvenær sem ég hafði smáatriða spurningu til að spurja, sagði Hann mér alltaf að biðja fyrst.

Jesús snéri aftur til himnaríkis og ég hélt áfram að biðja þegar ég fattaði að sálin mín var fljótandi í geymi. Næst mér í loftinu voru óteljandi stjörnur, og Vetrarbrautin var óendanleg fyrir framan mig. Ég bað þangað til næsta morguninn, og ég leitaði að Jesú á meðan ég bað, jafnvel þegar ég komst heim.

* Vögguvísa Drottins

Ég byrjaði að angra Drottinn, kvartandi, „Jesús! Er það satt að þú heimsækir Yoo-Kyung alar nætur og syngir vögguvísu fyrir hana? Svo, afhverju fæ ég enga? Geturu breytt yfir mig og sungið vögguvísu fyrir mig líka?“ Jesús sat við hliðina á mér og söng vögguvísu fyrir mig. Hann hvíslaði þá blíðlega, „Sofðu þétt! Mín ljúfa Sesama, sofðu þétt“ og klappaði á magann minn.

Ég svaraði Jesú á þennan veg. „Jesús! Þakka þér fyrir að vinna svona hart til að heyra bænirnar okkar alla löngu nóttina.“ Jesús var svo þakklátur að heyra að hann hló glaðlega hátt. „Já, vissulega, mín Sesama, þið hafið gert vel. Farðu núna að sofa!“ Hann hvíslaði aftur, „Sofðu þétt mín kæra. Ég get ekki yfirgefið þangað til þú ert sofnuð! Svo farðu að sofa barnið mitt!“ (Orðskviðirnir 3:24).

• Pukarnir Óttast Trúnna Þína

Lee, Yoo-Kyung: Á meðan ég var biðjandi, nálgadist mig púki með vængi eins og leðurblaka og hausnúpa. Risastóru vængir þess voru grafðir inni hausnúpana, og langi hali þess sveiflaðist fram og aftur um leið og það labbaði í áttina til mín. Þessi púki sýndi mér mörg mismunandi form af sjálfum sér reynandi að hræða mig. Skelfd, hrópaði ég út, „Þú skítugi púki! Í nafni Jesú flýðu frá mér!“ og með því hrópi hvarf það burt. Þá birtist Jesús frammi fyrir mér.

„Mín kæra Yoo-Kyung, hvað er málið? Afhverju ert grátandi?“ Spurði Jesús mig. Ég svaraði Honum, „Drottinn! Ég er svo skelfd við púkana!“ En Jesús fullvissaði mig, „Þú þarft ekki að hafa áhyggjur! Ég hef komið til þín, gerði ég ekki?“ „Drottinn! Ég kastaði út púkanum með þínu dýrmæta nafni,“ þá með fullnægjandi hlátri sagði Hann, „Já, þú gerðir vel. Vel gert! Yoo_Kyung, komdu með mér til himna!“ Hann tók hendina mína, og við fórum inni krossinn og komum í

himininn.

Um leið og við komum í himininn, það Jesús mig að dansa glaðlega. Ég dansaði og dansaði um tíma þegar ég tók eftir þyrnikórónunni á höfði Jesús. Honum var blæðandi svo mikið frá hausnum Sínum, og líkaminn hann og klæðin voru gegnblaut með blóði. Honum hætti ekki að blæða, svo ég grét og sárþændi Jesús. „Jesús! Plís ekki úthella neinu meira blóði. Drottinn! Plís ekki blæða neitt meir!“

Jesús svaraði, „Nei mitt kæra barn! ,eg þarf að úthella blóðinu mínu!“ og ég hélt áfram að sjá Hann úthellandi Sínu blóði. „*Nú þar á móti eruð þér, sem eitt sinn voruð fjarlægir, orðnir nálægir í Kristi, fyrir blóð hans.*“ **(Efesusbréfið 2:13) 1981 útgáfan.** Ég brast í grát og grét hátt. Ég var grátandi svo mikið, svo Jesús hætti að blæða og sagði, „**Það er búið, allt búið! Plís hættu að gráta núna.**“

Með mjög svo mjúkri og blíðri rödd, talaði Jesús til mín. „**Yoo-Kyung, Ég sannarlega elska þig svo mikið!**“ Ég var yfirbuguð með tilfinningum, svo ég grét einu sinni aftur. Ég sagði við Jesús, „Jesús, púkarnir eru svo hræðandi!“ Þá svaraði Hann, „**Yoo-Kyung, þú getur sigrað púkana. Púkarnir eru hræddir við trúna þína, svo hafðu ekki áhyggjur! Englarnir eru alltaf hérna til að vernda þig!**“ Á því augnabliki dróust englarnir nær mér og klæddu mig í klæði með vængjum.

Mér fannst klæðin svo mjúk. Ég var í klæðunum og flaug með Yea-Ji til himnesku strandarinnar það sem við busluðum einu sinni um, og við dönsuðum og lékum okkur í vatninu. Yea-Ji gerði athugasemd á meðan lítandi á mig, „Vængjuðu klæðin sem þú ert verandi í eru virkilega falleg og þau líta vel út á þér!“ Jesús gerði mér loforð, „**Yoo-Kyung! Á morgun nótt mun Ég sýna þér konunglega háseti Föður þíns!**“ Þá fylgdu englarnir mér aftur til kirkju. Næsta morguninn, eftir bænavökuna, fór ég heim til að ná einhverjum svefni. Jesús birtist, „**Mín kæra Yoo-Kyung! Vertu heilbrigð og sofðu vel! Líka, þegar púkarnir koma, kastaðu þeim burt með trúnni þinni,**“ Og Hann breiddi aftur yfir mig til svefns.

• Eiginleiki Púkanna Sem Réðust Á Pastor Kim

Systir Beak, Bong-Nyo: Ég var biðjandi krögtuglega í tungum þegar ég gat ekki séð neitt og allt varð kolsvart. Ég reyndi hart að fara dýpra inní andlega sviðið, svo ég bað hærra, þegar ég tók eftir mörgum hringlaga hlutum snúandi um og í kring. Velti ég fyrir mér, ‘Hvers konar púkar voru þeir sem réðust á Pastorinn okkar?’ og ég bað sérstaklega vita þeirra eiginleiga. Pastorinn var að þjást frá svo miklum sársauka um leið og hann leiddi lofgjörðina, ræðuna, og bænina. Þegar ég vitnaði angistina hans, langaði mig að borga þessum óvinum aftur, svo ég var ákveðin í að taka þá í bardagalotu. Ég einbeitti mér ákaflega þegar hringlagaði hluturinn rúllaðu um allt í kringum mig til að trufla mig.

Ég kallaði á Jesús og bað ákaflega. „Drottinn! Hjálpaðu mér! Hvernig geta þessir púkar sem eru farandi í kring í hringi litið svona út? Er þetta ekki fyrsta skitpið sem ég hef séð þá?“ Þá dróst Jesús nær mér og kenndi mér skýrt. „**Líttu á þá vandlega,**“ og þegar Hann kláraði að segja þetta, litu púkarnir út eins og linsubaunapönnukökur. Það voru um það bil um 20 þeirra, og þeir rúlluðu allt yfir kirkjuna, njósnandi út fyrir einhverskonar tækifæri. Jesús sagði, „**Það voru þessir sorglegu púkar sem bitu og snéru handlegg Pastor Kim’s Í gær! Ég tók þá alla og henti þeim í brennandi gryfju heljar, en þeir hafa þegar snúið aftur til að ráðast á mína þjóna. Bong-Nyo! Þú þarft að vera sérstaklega varkár!**“

Konungspúkinn hafði leynilega skipun frá helvíti. „**Það er meðlimur í Kirkju Drottins með gjöf andlegrar sjónar nefnd ‘Beak, Bong-Nyo,’ og hún getur greint hverjir við erum. Einbeitið**

ykkur á að ráðast á þennan kvenmann!“ Þessir púkar komu til að ráðast á mig. Ef það væri ekki fyrir Drottins opinberun þessara púka fyrir mér, mundi það vera erfitt að sjá þá, jafnvel með mína andlegu gjöf sjónar. Drottinn sagði að þegar ég bið dýpra, mun ég vera fær um að sjá þessa illu anda sem eru formlausir. Svo ég bað í tungum kröftuglega, og fyllt með eldi, hrópaði út, þegar skyndilega eiginleikar púkanna voru opinberaðir. Þá hurfu púkarnir burt og englar komu niður frá himnum.

• Erkienglarnir Míkael Og Gabríel

Stórkostlegu englarnir komu niður frá himnum og töluðu til mín, en dýrlega birtingin þeirra gerði mig alltaf taugaspennta. Þeim getur ekki verið borið saman við aðra engla. Ég hitti engilinn Míkael mörgum sinnum, svo ég þekki hann vel, en hái engillinnvið hliðina á honum var Gabríel, sem ég hitti einu sinni fáum dögum síðan og skiptist stuttlega á einföldu hallói og fáum orðum. Báðir englanna voru bjart gullnir, hampshetta gerð úr vasaklúts-líku efni á hausnum þeirra með gullið band utan um það. Þeir voru skínandi mjög svo bjart. Ég spurði, „Engill Míkael! Hvað færði þig hingað? Og afhverju færðiru engilinn standandi við hliðina á þér?“

Engillinn standandi við hliðina á Míkael sagði, „Ég er Gabríel, engillinn sem stendur við hliðina á Guði,“ og eins og áður, kynnti hann sjálfan sig. Hann hélt áfram, „Okkar elskaði Jesús skipaði að systir Beak, Bong-Nyo verði flutt, svo við höfum komið persónulega.“ Ég var svo djúplega hreyfð og í lotningu að ég vissi ekki hvað ætti að gera. Ég var auðmýkt af því hversu sérstakt Drottinn meðhöndlaði einhverj svo smávægilega eins og mig! Ég vissi ekki hvernig átti að bregðast við. Ég gat erfiðlega haft hemil á spenntu hjartanu mínu og ég fylgdi þeim ákaflega.

Ég kom í himnaríki með þeim og engluarnir tóku mig til hæðar. H'ðin var svo falleg að ég muldraði ósjálfrátt upphrópunarorð! Mjólkurlitaða hæðin endurkastaði ljósi og glampaði yfir allt. Jesús var sitjandi á hæðinni haldandi á göngustaf, og Hann var lítandi niður, djúpt í hugsun.

Um leið og ég sá Jesú, var ég svo glöð að sjá Hann, ég hrópaði. „Jesús! Jesús!“ Drottinn heilsaði mig með gleði. „Bong-Nyo, þú ert hér? Komdu til mín. Þetta er frægi Eden Garðurinn!“ Ég hugsaði, ‘Þetta er Eden Garðurinn sem ég hef bara heyrt um!’ Og ég labbaði um garðinn með Drottni. Eden garðurinn var svo hrífandi að ég gat ekki lýst því í orðum, og augsynin frammi fyrir augnum mínum var algjörlega draumkennd. Labbandi með Jesú í garðinum var frábært stefnumót og himinlifandi heiður.

Drottinn talaði blíðlega til mín. „Bong-Nyo! Það var erfitt að kasta út púkunum innan í Pastor Kim í gær. Þú hlýtur að vera uppgefin? Púkarnir sem voru innan í pastor eru eins og blóðmaurar sem loða við þig og munu ekki yfirgefa auðveldlega! Þessi gæludýr dulbúa eiginleikana sína og umbreyta líkõmunum sínum til að teygjast út og dragast til baka aftur eins og gúmmíteygjur. Á meðan slík óreiða er, dró Pastor Kim sinn verkjandi líkama til að keyra systur Shin Sung-Kyung heim, og ungu lömbin fylgdu honum af því að þau höfðu hjarta til að vernda pastorinn sinn. Á þeirri stundu sem ég sá þetta, var ég djúplega hrifinn, og ég ákvað að verða með þeim!“ Ég svaraði Honum fljótt, „Já Drottinn. Ég vissi það nú þegar!“

„Síðasti púkinn var fastur innan í Pastor Kim og var ákveðinn í að kvelja hann eins lengi og hann gat. Svo ég varð að nota vald til að draga það út. Ólánsamlega, í kirkjunni þinni á meðal ungu lambanna, ert þú sú eina sem getur séð hel, svo hvað skyldi ég að gera? Ég veit að það er erfitt fyrir þig, en ég mundi kunna að meta það ef þú getur verið meira þolinmóð.“

„Rétt núna þarf þinn Pastor Kim Yong-Doo að skrifa og varðveita það sem skrá, svo það er ekkert val. Helið sem þú sást er ekki heildin, heldur bara lítill hluti af því. Það er þrá okkar

Himneska Föðurs fyrir margar sálir að vera hólpnar í gegnum það. Það brýtur hjartað mitt að taka þig stöðuglega til heljar, og ég veit að hjartað þitt er brotið eins. Héðan í frá, mun ég bara sýna lítið, svo taktu eftir vandlega og skýrðu nákvæmlega frá því sem þú sást fyrir Pastor Kim!“

Ég spurði Jesú um greiða. „Jesús! Ef þú krefst, bara plís ekki sýna mér mömmu mína og yngri bróður minn. Ég get ekki borið sársaukann þegar ég sé þau!“ Jesús svaraði, „**Það er ekki mögulegt! Þú verður að líta vandlega svo þú getir vitnað um sannsögulega!**“ Um leið og hann var búinn að tala, tók Drottinn í hendina mína og leiddi mig til heljar.

• Snúandi Aftur Til Helvítis

Með hverri heisókn til helvítis, er þar tilfinning sem við getum ekki ímyndað okkur, og það er staður þar sem vesæld er læst inni. Það er staður sem engin orð geta lýst. Okkar mannlegi undirstöðu skilningur, yfirgrip, lög, viska, eða þekking er ekki í gildi á þessum skelfilega stað kallaður hel. Þar er bara eilífar bölvánir, þjáningar, kvein, og öskur á þessum stað.

Drottinn og ég héldum höndunum okkar saman, og þegar við fórum inn í þröng þröngstæti sem voru nógu breið fyrir bara eina persónu, gat ég ekki séð endann af veginum, eða hversu langt það hélt háfram. En sannarlega, var það endarlaus vegur. Enn fremur, á hvorri hlið vegarins var vettvangur af sálum í yfirgnæfandi sársauka.

Jesús varaði við, „**Vertu varkár!**“ og þegar ég leit nær á báðar hliðar vegarins, voru þar hyldýpi eins langt og ég gat séð. Takandi augun þín af í sekúndu, mundir þú fara niður og strax undir. Mér leið örmagna um leið og við héldum áfram. Ég greip þéttilega í hendur Drottins og ég fylgdi fyrir aftan Hann. Þegar við fórum dýpra, á báðum hliðum endalausa hyldýpisins gat ég séð óteljandi hauskúpur hrúgaðar upp eins hátt og loftið.

Það sem var skrítið var að hauskúpurnar voru ekki dauðar, heldur hreyfðust þær hægt og eins og lifandi manneskjur, voru þau öskrandi út hátt, segjandi einhvað. Á hvorri hlið vegarins æptu hauskúpurnar út og öskrin þeirra stungu eyrun okkar. Það hljómaði eins og bíflugur væru suðandi allt í kringum okkur. Og ég tók eftir nálægt, hauskúpurnar hreyfðust um leið og þær náðu inni flækta upp óreiðu um leið og sumar runnu og féllu niður fyrir. Þá ýttu margar hvorri annarri til að klifra aftur upp til toppsins. Þær kvörtuðu og hrópuðu á hvora aðra segjandi, „Ó það er kæfandi! Þú bastarður, færðu þig! Ertu að fara að færast?“

Ég sagði Jesú áriðandi, „Plís ! Drottinn! Það er svo viðbjóðslegt. Þessi rotna lykt er yfir allt! Mig langar að komast héðan burt. Hvernig geta það verið þetta margar hauskúpur. Þessar hauskúpur, hvers konar mannverur voru þær?“ Þegar ég spurði Jesú, svaraði Hann, „**Hérna inni eru innbrotspjófar sem reyndu að stela og mistekislega kveiktu eld og dóu í eldinum, þessir drepnir í eldinum á meðan sofandi í hóteli, þessir sem tældu menn og dóu í eldi, þessir sem gátu unnið með þeirra færu líkómum en leituðu í staðinn til að betla, þessir sem drukknðu á meðan í skemmtiferð, þessir sem myrtu foreldrana sína, þessir sem voru í gönguferð og dóu í slysi og margir aðrir frá öllum göngum lífsins eru hérna.**“ Það voru svo margar hauskúpur að ég gat ekki talið.

Ég get ennþá ekki gleymt orðunum sem þær voru hrópandi. Á annarri hliðinni sögðu þær, „Þið bastarðar! Það er of fjölmennt hérna! Þessi loftlaus staður er að drepa mig!“ Þá urðu hauskúpurnar fyrir neðan með í að segja, „Þið bastarðar á toppnum! Þið eruð að kremja mig! Hættið að kremja mig!“ Þessar hauskúpur á botninum höfðu mörg götót sár á hausnum sínum eins og þau væru barin.

Drottinn og ég löbbuðum lengra þegar lykt af rotnuðum líkum byrjaði. „Drottinn, hvað er

Þessi fnykur? Það lyktar eins og rotnað hold?“ og Drottinn svaraði, „**Já, þú hefur rétt fyrir þér! Líttu vandlega!**“ Þegar ég tók vandlega eftir, breyddist vökvinn með rotnandi líkõmunum langt og vítt á báðar hliðar eins og hafið. Ég hélt áfram, „Drottinn! Það eru engar hauskúpur eða bein hérna. Ég sé ekki einn einasta líkama hér, en afhverju er filan svona hryllileg?“ Jesús sagði, „**Holdið og beinin hafa rotnað í burtu.**“

• Pöddurnar Sem Troðast Inní Beinín

Ég labbaði soldið meir og til hægri var stórt, flatt, ófrjótt land. Þar var planta svipuð og kaktus, og það var gífurlega stórt, en þessi kaktus hafði enga sýnilega þyrna. Framan á plöntunni var sveimur af pínulitlum pöddum, og á plöntunni, leit það út fyrir mér, eins og einhvað væri að hreyfast. Súla kaktusarins var þykk og lauf þess voru þunn og ríkuleg. Litur laufanna snérist smám saman frá grænum í rauð.

Jesús bað mig að líta nær. Þegar ég labbaði í áttina til hlutarins sem leit út eins og kaktus, sá ég yngri bróður minn í miðjunni með óteljandi nöktum líkõmum alla flækta og fasta á kaktusnum. Líkamar bróður míns og hinna voru þaktir með pínulitlum pöddum. Þessar pöddur voru étandi í gegnum holdið þeirra inní maga þeirra og skinn á meðan líkamarnir öskruðu út í sársauka.

Á meðal allra sársaukafullu öskranna, gat ég heyrt rödd bróður míns mjög svo skýrt, „Systir! Mín kæra Bong-Nyo systir! Af hverju ertu hérna aftur? Áts! Þetta er óbærilegt! Þetta er svo sársaukafullt!“ og hann hélt áfram að hróða út hátt. Alls konar pöddur bitu og rifu holdið af og þær grófu sjálfa sig inní þau. Þau gátu ekki hjálpað nema öskra í sársauka. Ég gat ekki séð jafnvel tommu af holdinu þeirra, af því að það var þakið með dymmum pöddum sem voru valdandi þeim svo mikilli angist.

* Fjölskyldan Mín Í Maðka Fylltu Grifjunni

Ég leit á veginn til hægri og þar var gryfja eins djúp og hæðin okkar. Breidd hennar var hér um bil eins stór og hálf jörðin. Gryfjan var þéttilega pökkuð með óteljandi fólki. Þau voru öll nakin og voru þakin með möðkum. Það var svo erfitt að greina ef þau voru manneskjur eða maðkar (**Markúsarguðspjall 9:48**).

Ég hélt það væri að fara að líða yfir mig aftur þegar augun mín mættu mömmu minni, sem var bíðandi eftir að vera hent inní maðka-fylltu grifjuna. Hissa, hrópaði mamma mín, „Dóttir mín, Bong-Nyo! Ég heyrði að þér væri ekki líðandi vel, en afhverju ertu hérna aftur?“ Þá brast hún í grát. „Ég vil ekki koma til heljar, en Drottinn færir mig stöðuglega aftur. Hvað get ég gert?“ og mamma mín byrjaði að sárþæna Drottinn. „Drottinn! Afhverju ertu leyfandi dóttur minni að sjá mig þjást í hel þegar þú veist hvað það er meiðandi hana svo mikið?“ og hún grét og snökkti óendanlega.

„Mamma! Jafnvel þótt ég sé þig í svo mikilli angist, get ég ekki gert neitt til að hjálpa þér. Mér þykir það svo leitt!“ og mamma mín sárþændi við mig. „Plís, Bong-Nyo! Aldrey nokkurn tímann koma aftur til heljar! Ég hef dáíð og komið hérna til að þjást, en þú verður að halda áfram að fylgja Drottni þangað til enda! Ekki enda uppi hérna eins og ég, vertu heldur viss um að þú farir til himna! Lifðu frjáls frá áhyggjum á himnum!“

Ég sárþændi og flutti mál mitt til Jesús. „Jesús! Ég hef syndgað miklu meira en móðir mín!

Ég hef hent öllu burt, þar meðtalinni fjölskyldunni minni, lifandi sjálfsekskt, og móðir mín er sú sem ól yfirgefna börnin mín! Ég er sú sem gerði allt rangt, svo plís sendu mig til að taka móður minnar stað! Það er algjörlega mín sök! Er það ekki einhvað sem þú getur gert?“ Ég var örg og þjád, svo ég brast í grát. Ég grét og grét. Ég byrjaði að biðja til okkar Himneska Föðurs. „Kæri Himneski Faðir! Ég get ekki borið að sjá móður mín í svo miklum sársauka! Plís fyrirgefðu henni! Get ég skipt um við hana í staðinn? Það er algjörlega mín sök að hún er í helju rétt núna. Plís hjálpaði mér! Guð! Faðir!! Og á þeirri stundu sem ég hrópaði út hærra, hentu illu púkarnir í helju móður minni miskunnarlaust inní grifjuna.

Mig langaði að fara og rífa þessa púka í tætlur. Mamma mín skrækta „Áts!“ um leið og hún var föst inni í maðkaásækjandi heljunni. Um leið og mömmu minni var hent inní gryfjuna, flyktust maðkar fljótt og skriðu upp fótlegginn hennar, og grófust inní holdið hennar og beinin. Hún hélt áfram að hrópa út í angist og hoppaði upp og niður óþolinmæðislega, bíðandi eftir því að deyja. Hver einasta manneskja var óð eins og mamma mín. Þrátt fyrir að það voru bara beinin eftir, réðust maðkarnir án þess að láta undan á stærri tölurnar og tróðust í gegnum beinin.

Hróp mömmu minnar var grafið undir öskrum þeirra sem var hent inní gryfjuna áður. Fljótlega varð röddin hennar máttfarin. Á sama tíma, byrjaði ég að heyra barna bróðir minn þjást hægra megin við mig, og ég snéri hausnum mínum, bara til að mæta augunum hans. Bróðir minn hrópaði reiðilega út, „Systir! Pöddurnar eru étandi líkamann minn lifandi. Ó, ég er í svo miklum sársauka! Eldri systa! Plís! Sárþændu Jesú að hjálpa mér, rétt núna!“

Þegar pöddurnar stungu líkama bróður míns eins og nál, breyddist eitrið í gegnum allan líkamann hans, breytandi honum í svart. Bróðir minn framdi sjálfsmorð, en ég hafði enga hugmynd að hegningin fyrir slíkan verknað væri þetta skelfileg. Ég spurði Drottinn einu sinni aftur í gegnum bæn að hafa miskunn á bróður mínum og gerði alvörulega beiðni, en Drottinn sagði að það væri of seint. Jafnvel þótt við sárþændum til okkar Himneska Föðurs, sagði Hann líka nei. Fljótlega umbreyttist líkami barnabróður míns í svarta beinagrind, og jafnvel þótt hann væri beinagrind, var hann ennþá öskrandi. „Systir! Flýttu þér og yfirgefðu þennan stað. Þú verður að aldrey koma aftur á þennan stað. Skilur þú?“

Drottinn útskýrði ástæðuna afhverju bróðir minn og allir aðrir voru pyndaðir. „**Það eru menn hérna sem lifðu með tveimur og þremur kvenmönnum, farandi frá þessum kvenmanni til þessa kvenmanns, farandi frá þessum manni til þessa, skiptandi um féлага og sofandi um, þessir sem drápu sjálfa sig, þessir sem mættu í kirkju og drýgðu hór, þessir sem dóu í fjöllunum, þessir sem voru drepnir af hundi, og margir aðrir sem dóu voru hérna inni.**“

• Stráskeri Sem Er Stærri En Jörðin

Einu sinni aftur hélt ég áfram haldandi í hönd Jesú, þegar ég sá frammi fyrir mér skrítið tól sem hneykslaði mig. Upp á nálægari skoðun, leit það út eins og stráskeri, en ég hafði aldrey séð stráskera eins stóran og skelfilegan og þessi. Þúkinn var haldandi stráskeranum sem var stærri en jörðin séð frá fjarlægð, og var undirbúandi að höggva fólkið. Þúkinn haldandi á stráskeranum var líka gífurlegur í stærð.

Jesús útskýrði skýrt, „**Þessi þúki er 10^{undi} stærsti þúkinn í hel.**“ Þessi þúki hafði mörg höfuð spúandi út, og það leit út nákvæmlega eins og svartálfarnir sem ég sá í svo mörgum sögubókum. Byrjandi frá hausnum, þá fótleggirnir og restin af búknum var þakið með svörtum og skelfilega útlítandi smáum og stórum svörtum hornum. Sviðsmyndin minnti mig á barnabókina Sagan af Ferðalagi Gúllívers þar sem aðal persónan, Gúllíver, á við dvegana af þessu

útlenda landi. Svipað, átti gífurlegi herfilegi púkinn við fólkið sem leit út eins og ryk vægðarlaust.

• Hittandi Föður Pastor Kim's Aftur I Helvíti

Á meðan ég var horfandi á illa púkann og margt fólk í langri röð, heyrði ég einhvern kallandi út til mín. „Systir“ Systir! Dama! Dama!“ svo ég snérist í áttina til raddarinnar. Ég var hissa. Hann var enginn annar en faðir Pastor Kim Yong-Doo's sem ég hitti fyrr.

Faðir Pastor's spurði mig, „Afhverju kemur sonur minn aldrey hingað?“ Hann útskýrði með miklu andvarpi hversu mikið hann saknaði sonar síns. „Yong-Doo! Minn kæri sonur! Ég sakna þín svo mikið!“ og hann hrópaði. Hann spurði mig: „Systir, afhverju kemur þú svona oft hingað?“ Svo ég sagði honum að Jesús færi mig hingað. Gamli maðurinn hélt áfram. „Er það satt að sonur minn sé pastor núna? Mætir þú í kirkju sonar míns?“ og þegar ég svaraði já, hélt hann áfram. „Afhverju er það þannig að þú ert hérna svo oft, en sonur minn kemur aldrey? Hver er ástæðan fyrir því að þú sért hérna og ekki sonur minn?“ Hann spurði þrætulega, en þegar hann fattaði að Jesús var við hliðina á mér, mýktist tónninn hans skyndilega.

Þegar hann hitti mig fyrst, kallaði hann pastor af sínu fyrsta nafni. En þegar hann tók eftir því að andlitstjáning Jesú varð áköf, breytti hann tilgerðinni sinni og ávarpaði son sinn með virðingu. Hann byrjaði að snökkt segjandi „Ég sakna míns Yong-Doo svo mikið. Ég vildi að ég gæti séð minn Pastor Yong-Doo.“

Svarti og rauði púkinn í helvíti hélt handfangi af beittum stráskera og byrjaði að sneiða fólkið í röðinni. Ég gat ekki þolað þessa sviðsmynd með augun mín opin. Skelfilegu öskur fólksins ómuðu, skerandi í gegnum loft helvítis.

Grimmu og illkvitnu púkarnir voru að njóta sín. Þá var það törn föður pastor's, og púkinn rendi að hrifsa hann í einu til að sneiða hann upp. Hann sárþændi áriðandi, „Systir, geturu spurt Drottinn að bjarga mér rétt á þessari stundu? Plís, ég sárþæni þig!“ Ég vissi allt svo vel að það var ekkert gagn, en ég gerði ómögulega eftirspurn. „Drottinn! Hann er faðir pastor's. Gætir þú einhvað yfirleitt fyrir hann?“ Jesús svaraði fastlega, „**Það er ekkert sem Ég get gert! Það er of seint!**“

Ég kallaði föður pastors herra. „Herra! Ég hef ekki styrkinn til að hjálpa þér. Jafnvel ef Pastor Kim Yong-Doo væri hér, gæti hann bara horft, og hann getur ekki hjálpað þér. Ég mun segja honum um þig herra. Mér þykir það svo leitt að ég gæti ekki hjálpað þér.“ Áður en ég gat klárað svarið mitt, byrjaði púkinn tryllilega að höggva tær herrans eina af öðrum. Púkinn byrjaði að höggva og skera í smátt restina af fótleggjum herrans eins og það væri radísa. „Áts! Plís bjargaðu mér! Mér þykir það leitt! Plís hættu! Fyrirgefðu mér!“ Það var ógurlegt, af því að ef persóna var sneidd í parta með stráskeranum, mundi líða yfir fólk svo loksins deyja. En í helvíti var þar enginn dauði eða yfirliðstímabil; í staðinn, fylltu grimmilegu öskrin og raunveruleiki sársaukans loftið.

Eins og í efnislega heiminum, blæðir þér og öll skilningarvitin eru til eins; þess vegna, finnur þú allan sársauka og þjáningar hér. Eftir að skera fullkomnlega niður smátt einn fótlegginn, hélt púkinn áfram með með næsta fótlegg. Ég gat ekki borið það að sjá þessa hryllilegu sviðsmynd með augunum mínum. Ég vissi ekki einu sinni hvernig ætti að útskýra það í orðum. Ég leit til Jesú og hrópaði, „Drottinn! Ég er svo hrædd, Ég er skelfd!“

Faðir pastors hrópaði út hátt í miðjri sársaukafullu þrekauninni sinni. „Vei mér! Ég dó af sjúkdómi, og ég hélt að þegar ég væri dáinn væi allt að fara að vera áhuggjulaust. Ég hélt að ég mundi hvílast friðsamlega án þess að verða að vinna! En þetta er ekki það! Þetta er ekki það!“ og

hann hristi höfuðið sitt frá hlið til hliðar titrandi ofbeldislega með biturleika. Eftir að höggva fótleggina, hrópaði þúkinn, „Núna ætti ég að byrja á líkamanum þínum?“ og sneiddi þúkinn bæði lárétt og lóðrétt. Það tók stóru hlutana og hjó þá í minni hluta, hakkaði þá síðan enn aftur einhvað meir.

Ah! Hvernig get ég lýst þessari hryllilegu sviðsmynd? Sviðsmyndin frammi fyrir augunum mínum var raunveruleikinn af helvíti. Allt var í smáatriðum og skýrt -- og það var ekki draumur. Þúkinn vissi nákvæmlega að Jesús og ég vorum horfandi, en það hunsaði okkur og sá snögglega um sitt starf.

Hel er ömurlegur staður þar sem ekkert tungumál mannglegrar samvisku, siðferðisleg gildi, eða almenn skilningarvit eru skilin. Þúkinn blandaði líkamspörtunum sem voru þega tættir og hakkaði þá stöðuglega eins og það óskaði. Stundum, þegar í líkingu hættisins sem fiskislátrarinn undirbýr fiskinn eða smokkfiskinn á markaðinum með hnífi minnir mig á sviðsmyndina í helvíti, það færir aftur angistarsársaukann í hjartað mitt. Frosni fiskurinn og hnífurinn minnir mig svo mikið á stráskerann í helvíti.

Eftir allt þetta, tekur þúkinn eftirliggjandi höfuðin og sprungar það í tvennt með höndunum sínum. Hausinn er þá hogginn í bita og hennit í steykjandi pönnu sem er stór eins og járnþottur. Í gífurlegu steykjandi pönnunni var olía sem var slettandi af því að það var bullandi svo heitt. Hvernig gat það verið svona nálægt því að vera líkt og ímyndin af okkur steykjandi fisk í eldhúsinu okkar? Ég gat ekki hjálpað nema vera hissa. Heitu logarnir fyrir neðan steikjandi pönnuna lítu út rauðir og bláir og þeir risu upp, þekjandi hliðarnar á pönnunni. Mörgu þúkarnir í umsjá af steikja líkamspartana hlupu spenntir um, og andrúmsoftið fannst eins og partý.

Byrjandi frá föður pastor's, hrópaði margt annað fólk út í angist um leið og þeim var hent iní steikjandi pönnuna. Tólin sem þúkarnir notuðu til að steikja þá bræddu burt all holdið þeirra og augun, og það eina sem var eftir fljótandi dreifandi um voru beinin þeirra. Öskrandi angistarhljóðin voru óbreytt.

Það var stór handfang á steikjandi pönnunni, og þegar þeir snéru við líkómum þeirra, nutu allir þúkarnir sín samhljóða og flissuðu burt. „Einu sinni aftur í dag getum við offyllt sjálfa okkur! Við höfum svo mikið að éta!“ og þeir voru syngjandi skrítið lag um leið og þeir klöppuðu. Á þeirri stundu, kom hátt hróp innan frá pönnunni. „Hey, þið illkvitnu bastarðar! Takið mig héðan út! Þið eruð brennandi mig lifandi! Komið mér út núna!“ Einn þúkinn nálgadist með stórrí, flatrí, hrísgrjónaausu skeið og pirrandi hrærði fólkið eins og við gerum á meðan eldandi mat, og lokaði lokinu. Fljótlega hrópuðu öskrin út eins og hljóð af poppandi poppkorni. „Hey, þið illkvitnu bastarðar! Ég get ekki séð neitt. Það er heitt! Ég er að deyja hérna!“ og bölvanirnar sem ég vil ekki endurtaka héldu áfram.

Þúkarnir skiptust á orðum, segjandi, „Í dag var góður dagur af því að svo margt nýy fólk kom til heljar. Er það ekki þessa vegna sem við erum haldandi hátíð og hafandi partý með því að steikja þá upp?“ og þeir voru fylltir með hamingju. Ég var í áfalli, og ég vildi ekki vitna þessa sviðsmynd neitt lengur. „Drottinn! Plís, komum okkur héðan út núna! Mig langar að yfirgefa þennan stað eins fljótt og mögulega.“ Þegar ég sárþændi til Drottins, samþykkti Hann loksins. „Já það er tími til að yfirgefa!“ Við fórum fljótt fram hjá þessum stað.

• Tvær Dætur Lots Eru Í Helvíti

Þegar Jesús og ég fórum inn dýpra, breyttist skyndilega svipur Jesú í sorg. Ég spurði Hann, „Jesús! Hvað er rangt? Er þar einhvað rangt?“ Þá svaraði Jesús, „Næsti ákvörðunarstaður

er hlutinn af hel þar sem tvær dætur mínar eru að þjást.“ Ég var trufluð og hugsaði með sjálfri mér, ‘Ég heyrði að Drottinn hafi aldrey kvænst á meðan Hann var á jörðu, en hvað er hann að segja?’ og ég velti fyrir mér. Þá svaraði Jesús, „Þú hefur ekki verið í kirkju mjög lengi, svo þú veist þetta ekki. En þegar þú snýrð aftur, spurðu í smáatriðum um hvað Ég er að sýna þér!“

Innihald sögunnar var: það voru tvær systur sem áttu eiginmenn sem dóu, vegna dóma Guðs, og systurnar gátu ekki lengur orðið óléttar af börnum. Systurnar tvær ráðgerðu að fá föður sinn fullann, og eftir að hann féll í svefn, svaf eldri systirin með honum fyrst, og á eftirfylgjandi deginum notaði yngri systirin líka sömu aðferðina, og þær báru báðar börnin sín.

Þessi saga er fundin í Genesis kafla 19: 31-38, og ég lærði að tvær dæturnar frænda Abrahams Lot höfðu framið slíka verknaði. Jesús sýndi mér þennan stað, og þær voru í miðjunni á logandi gryfju og hrópandi út í örvæntingu. Jesús var mjög í uppnámi og þjakaður með svo miklum sársauka að Hann ákvað fljótt að yfirgefa. Drottinn sagði, „**Bong-Nyo! Hjartað mitt verkjar út af þessum tveim dætrum, og ég þekki sársaukann þinn þegar þú sérð þína fjölskyldu í hel. En, ég vil að þú hugsir rólega um hvað þú sást.**“ Jesús deildi því að hvert skipti sem Hann færði mig til heljar, var hjartað Hans meiðandi svo mikið, en Hann faldi það frá mér. Jesús sagði, „**Yfirgefum frá helju núna!**“ og Hann kom aftur með mér til kirkju.

Dagur 19: Okkar Persónulegu Frásagnir Af Andlegum Upplifunum

Ræðu ritning: „Varpið því eigi frá yður djörfung yðar. Hún mun hljóta mikla umbun.
Polgæðis hafið þér þörf, til þess að þér gjörði Guðs vilja og öðlist fyrirheitið.
Því að: Innan harla skamms tíma mun sá koma, er koma á, og ekki dvelst honum.
Minn réttláti mun lifa fyrir trúna,....“
(Hebreabréfið 10:35-39) 1981 útgáfan

* Djákna Shin Sung-Kyung Dansaði Andlegan Dans

Það var kviknað í mér biðjandi í tungum og mér fannst líkaminn minn eins og bolti af brennandi eldi. Ytra hitastigið var -10 gráður undir núlli, en við slökktum á öllum hiturunum á meðan við báðum svo andrúmsloftið innan í kirkjunni var kalt. En hinn Heilagi Andi var á okkur, svo bitri kuldinn angraði okkur alls ekki þar sem Drottinn umbreytti líkómum okkar í logandi eld. Við urðum að klæða okkur úr þykku vetrarklæðunum okkar niður í léttu, stutt-erma fötin okkar.

Ég, sjálf, var slegin með eldi bænarrinnar. Það var fyrirbæri af logandi geysla sólarinnar skínandi niður fyrir ofan höfuðin okkar, um leið og líkamar okkar voru rennbleyttir í svita frá heitu sólinni. Ef það væri einhver annar dagur, mundum við hafa verið skjálfandi af kulda og varla komist af í gegnum bæna vökuna, en í dag voru hendurnar mínar alls ekki frjósandi. Ég gat innsæislega fundið að bænin mín var að verða dýpri og dýpri. Um klukkutíma í bæn, án þess að ég gerði neitt, byrjuðu hendurnar mínar að hreyfast. Báðir handleggirnir mínir byrjuðu hæglega að rísa hátt og hreyfast frjállega um ósjálfrátt. Hreyfingarnar margskonar í lögununum sínum og formum og það var svo mjúkt. Ég var einfaldlega furðandi á því hvað var að gerast.

Þangað til núna var ég bara fær um að taka eftir eiginkonu pastor's og Systur Beak Bong-Nyo's andlega dansi og langaði svo djúplega að fá sömu gjöfina. „Drottinn! Hjálpaðu mér að dansa andlega dansinn! Ég þrái andlegu gjöfina. Drottinn, Mig langar það einlæglega! Hjálpaðu mér að upplifa hvað þessi andlegi dans er allt um!“ Og ég sárþændi og fluti mitt mál.

Í gegnum mitt Kristna líf, upplifði ég aldrey eða var fyllt með andanum. Ég var svo syndug og skammaðist mín alltaf frammi fyrir Drottni. Upp á síðkastið hef ég verið upplifandi kraftinn af hinum Heilaga Anda meira á meðan vikudags bænavökunni heldur en Sunnudags þjónustunni. Sunnudagsþjónustan er bara tveir tímar helgaðir Guði með lofgjörð, bæn, ræðu, og eins tilkynningum, og það skilur mig eftir andlega viljandi meira – Ég get ekki haft hemil á því.

Ég varð með í bænavökunni seinna en aðrir og hafði verið svo blessuð að hver nótt er fyllt með skírn logandi eldsins. Í þrjá til fjóra tíma tilboðjum við, lofum, fyllt með andanum, fylgt af fyndinni og hómorslegu ræðu pastor's skiluð með eldi í þrjá tíma. Mér leið alls ekki þreytandi. Littli sonur minn, sem var viðeigandi gefið viðurnafnið „syfjaður,“ hélst vakandi, augun hans glitrandi; það var tími blessunar. Okkar Jesús var áfram með okkur í Kirkju Drottins og hjálpaði okkur að opna hjórtun okkar. Í fyrstu, skildi ég ekki hvað þetta þýddi, en eftir að mæta í bænavökuna, gat ég ekki hjálpað nema vera brugðið fram yfir trúna mína.

Allir meðlimir bænaliðsins hrópuðu út í örvæntingu í bæn til að hitta Drottinn. Á meðan í bæn mætir Jesú uppteknislega hverjum einstaklingi persónulega. Hann færir frá héðan til

þaðan, snertandi okkur, og Hann tekur þá sem þurfa að heimsækja hel og leyfir stutta heimsókn. Líka, tekur hann suma til himnaríkis og þetta heldur Honum mjög uppteknum. Í dag var mjög sérstakur dagur fyrir mig. Ástæðan fyrir því er af því að hinn Heilagi Andi leyfði mér að upplifa andlega dansinn í dag.

Ég veit ekki hversu lengi Hann mun leyfa mér að njóta andlega dansins, en ég er þakklát og þakklátarsöm alla daga sem ég get dansað. Ó! Öll skiptin sem ég horfði bara og heyrði lýsingarnar á andlega dansinum! Hinn Heilagi Andi leiddi mig og ég dansaði þangað til hjartað mitt var ánægt. Afhverju er ég svona glöð? Afhverju er ég svona ofsakát? Tungan mín var sérstaklega kröftug og í gegnum alla nóttina vissi ég ekki hvernig tímanum leið. Það var nálægt tímanum fyrir Jung-Min að fara í skólann, en mér fannst eins og ef ég endaði bænina núna mundi ég missa út stórlega. Drottinn tók blíðlega hendina mína og strauk hárið mitt. Mér var að líða hlýlega. Hallelújah! Amen! Ég gef alla dýrðina og heiðurinn til Drottins. Pastor óskaði mér líka einlæglega til hamingju og hrósaði mér.

• Borðandi Frammi Fyrir Hásætinu Okkar Guðs (Opinberunarbókin 4:2-4)

Lee, Yoo-Kyung: Um leið og bænirnar mínar byrjuðu, byrtist þrí-hornaður púki. Ég hrópaði til púkans jafnvel áður en það nálgadist mig: „Satan! Púki! Í nafni Jesú hverfðu!“ og ég rak púkan burt. Í staðinn, hrópaði ég út, „Faðir! Ég sakna þín!“ og á því augnabliki kom Jesús kallandi: „**Mín kæra Yoo-Kyung! Kallaðiru fyrir föður þinn?**“ Ég svaraði djarflega „Já, mig langar að svo mjög mikið.“ Án andartaks hikunnar, sagði Hann „**Kallaðu út!**“ svo ég hrópaði án þess að stöðvast, „Faðir! Faðir!“ Jesús leit uppá mig, hafandi meðaumkun á mér, og Hann hélt blíðlega í hendina mína.

Um leið og Jesús tók hendina mína, vorum Jesús og ég fljúgandi í loftinu og komum í himininn. Það er einhvað virkilega gaman sem mér líkar að gera á himnum: keyra á skýjinu og ferðast yfir allan himininn í himnaríki, syngjandi lofgjörð til Jesú og líka buslandi við ströndina. Jesús sagði „**Yoo-Kyung! Mundu eftir loforðinu sem ég gerði þér í gær? Minnstu þess?**“ Og ég svaraði. „Já, Jesús! Þú lofaðir að sýna mér Guð Föðurinn?“ Drottinn tók mig til að hitta Föðurinn. Jesús heldur algjörlega Sín loforð.

Okkar Guð Faðirinn er stærri en hvað við getum ímyndað okkur, og jafnvel þótt Hann var sitjandi, náði Hann upp til toppsins á himni himnaríkis. Hann var skínandi bjartari en sólin og hásetið Hans var líka svakalega stórt.

Ég var fyllt með svo mikilli gleði að ég söng lofgjörð standandi fyrir framan Guð. Ég söng glaðlega lofgjörðarlagið sem við syngjum á endanum á þjónustunni í kirkjunni „Blessaðu Drottinn, sálin mín,“ og Guð Faðirinn heyrði mig syngja. Hann dansaði fylltur með gleði, og hvenær sem Hann hreyfðist, ómælanlegu, litríku ljósgeislarnir helltust bjart út í gegn.

Líka, fyrir framan Föður Guð, var bók stærri en fjall opnuð, og Hann var lítandi á bókina. Guðs svakastóra hendigetur ekki verið lýst í orðum. Efri hlutinn af líkama Guðs var þakinn með þoku-líku skýi. Jesús bað mig um að syngja einhverjar meiri lofgjörðir, svo ég byrjaði að syngja einu sinni aftur. Guð gladdist í lofgjörðinni minni með því að klappa höndunum Sínum saman og haldandi í hendurnar mínar sveiflandi fram og aftur. Ég var svo hamingjusöm að ég sveiflaði handleggjunum út úr stjórn! Í staðinn, kenndi Hann mér að reisa handleggina mína upp hátt með höfuðið mitt beygt niður viðringarfullt.

Jesús tók hendurnar mínar og leiddi mig til Vetrarbrautarinnar. Stjörnurnar í yrti

geyminum voru svo mjög fallegar. Þá lítilli stund seinna kom Yea-Ji með englunum og sögðu saman kveðjurnar sínar. Jesús og ég snérum til kirkju haldandi í hendur saman.

Jesús snerti og strauk hverjum bænameðlimi kirkjunnar. Hann fór um og snerti sársaukafulla bak pastor's, eiginkonu pastor's, djáknu Shin, Haak-Sung, Joseph, og Joo-Eun. Jesús fór fyrst, þá héldu englarnir sem höfðu fylgt Honum áfram að fylgja þegar ég stoppaði þá með spurningu. „Kæru englar! Þið munuð vernda mig, rétt?“ og englarnir svöruðu, „Já, systir Yoo-Kyung, við munum gera það. Hafðu ekki áhyggjur!“ Þá fóru þeir af stað.

• Slá Niður Púkana!

Lee, Haak-Sung: Pastor sagði að hann varð með eftirsjá fyrir árás af púkunum, og hann er ennþá að þjást angistar sársaukanum frá afgangi áhrifum af þessari árás. Í ræðu pastor's sagði hann okkur að við munum vera fær um að fanga púkana með höndunum okkar í nótt og það okkur að undirbúa að hefna okkar á móti þeim. Í einingu hrópuðum við „Amen!“ Það var tími fyrir bænaþjónustu, svo ég bað í tungum duglega, þegar Jesús nálgðist blíðlega.

Jesús sat fyrir framan eiginkonu pastor's og hlustaði á bænirnar hennar í langann tíma, og þá færðist Hann nær pastornum og talaði til hans. „**Pastor Kim! Hvar ertu meiðandi?**“ og þá benti pastor á svæðin sem púkarnir bitu og skröpuðu hann. Jesús einbeitti á háls pastor's og bakið og strauk stöðuglega svæðið. Þá nálgðist Hann Joseph og klappaði á höfuðið hans og brosti. Á þeirri stundu þráði Joseph að úthella tárunum sínum og hrópaði einlæglega til Drottins, en sama hversu hart hann reyndi, gat hann ekki úthellt einasta tári. Svo í staðinn, klappaði hann munnvatninu sínu í kringum augun sín. Drottinn sá þennan kjánaskap og var hlægjandi. Jesús fór til djáknu Shin, og eins margra annarra.

Eftir að Jesús fór, hélt ég áfram að biðja í tungum þegar fimm púkalegir andar réðust í einu. Ég minntist skilaboða pastor's þá nótt og ákvað fastlega í hjartanu mínu, svo ég teygði báða handleggina mína og líkti eftir syndhreyfingum með handleggjunum mínum. Líkaminn minn byrjaði að hlýna upp, og þegar ég opnaði hendurnar mínar, ég greip einhvað. Þegar ég sá það með mínum andlegu augum, var það kvenkyns púki verandi í hvítum slopp með hárið sitt blásandi um. Fótleggirnir hennar voru fastlega í gripinu mínu og hún var hjálparlaus (Markúsarguðspjall 3:15).

Ég byrjaði að hringsnúa þessum kvenkyns púka um. En hvernig gat hún verið hringsnúandi eins og þyrluvængjaskrúfa? Það var kraftaverkalegt. Ég hélt áfram að hringsnúa henni og hennti henni í horn þegar hálsinn hennar brotnaði með þungu höggi, og hún hrópaði, „**Áts! Þú ert að drepa mig!**“ Á augnabliki, spilaði pastor's orðtak sem hann stakk upp á í hausnum á mér. „Þegar þið sjáið púkana, kremjið þá miskunnarlaust! Krækið augun þeirra úr og stappið á þeim!“

Þegar þeir réðust á af handahófi, sló ég þá með hnefunum mínum, og sparkaði í þá um leið og þeir vældu, „**Ó maður! Ahh Bjargaðu okkur!**“ og þeir flúðu. Ég hrópaði út, með algerri gleði djúpt inni. Ég svaraði hlýðið „Amen!“ á meðan í ræðu pastor's, en að upplifa það í raunveruleikanum var bara undravert! Ég er ekki lengur hræddur. Jafnvel þótt púkarnir ráðast á í stórum sveimi, er ég án efa tilbúinn til að berjast við þá.

Ég vitna oft undursamlegu sviðsmyndina af englunum komandi niður frá himnum og hellandi einhvers konar olíu uppá höfuð pastorsins okkar á meðan ræðurnar hans eru. Þegar þetta á sér stað, hljóma ræðurnar hans jafnvel kröftugri. Þegar ræðurnar hans voru um púkana og þeirra eiginleika, söfnuðust þessir púkar sem voru leynilega að fela sig í kirkjunni saman í eitt

horn og skulfu með óttafullum tjáningarsvipum.

Ég safnaði sjálfum mér saman aftur og byrjaði að biðja aftur þegar einhvað líkt og lítill teningur með fótleggi skjögraði í áttina til mín. Púka teningurinn hafði augu og öklinn þess var líka í gripinu mínu. Ég greip púkann í hendinni minni og byrjaði að hringsnúa því, og ég henti því fyrir ofan hausinn minn þegar fótleggirnir þess teygðust út langt eins og gúmmíteygjur. Ég hélt áfram að hringsnúa því um leið og fótleggir púkans héldu líka áfram að teygjast, en ég gaf enga athygli og henti því langt í burt.

Einmitt þá kom púkin sem Joo-Eun sagði mér um í gær í áttina til mín, og þessi púki var í slopp, og það nálgast mig, rúllandi sínum hvítu augnboltum. Ég beið eftir þessum púka að komast nær mér. Um leið og þessi púki reyndi að skipta sér að bæninni minni, tók ég hægri bendi og miðfingurinn minn og byrjaði miskunnarlaust að pota augun þess. Það er ekki allt: Ég krækti augun út og barði þau niður á gólfinu.

Núna augnarlaus, skreið púkin og var finnandi um gólfið hrópandi út. „Ó nei! Augun mín! Hvar eru augun mín? Hjálpaðu mér að finna þau!“ og það var finnandi um gólfið þegar það varla fann þau. Púkin reyndi að setja augun aftur í augntóftirnar, en það voru of mikil óhreinindi. Það var ekki eina vandamálið; augun voru sett inn afturábak, svo púkin var rangeygður. Loksins endaði það uppi hræðandi sjálft sig og hljóp burt.

Fáum andartökum seinna nálgast mig karlkyns púki hæglega. Hann var verandi í stutt erma hvítri undirskyrtu, en skyrtan var rifin allsstaðar. Þegar ég var íhugandi hugsuninaum að rúlla þessum púka eins og keilukúlu, án nokkurrar vísbendingar, hélt púkin áfram minn veg, leitandi til mín eftir merki. Þegar fjarlægðin á milli okkar þrengdist innan við að ég næði, teygði ég hendurnar mínar, og eins og ég mundi með keilukúlu, festi ég bendi og miðfingrunum mínum inni augun og þumlinum inni nasirnar. Þá henti ég púkanum eins og keilukúlu um leið og það féll á hliðina sína, og með hveli, rann það og hvarf.

Einu sinni aftur, birtist annar púki verandi í slppi með langt hár, og honum var blæðandi frá augunum sínum án stöðvunar. Hann hafði blóð utan um allar varirnar sínar, og þegar hann dróst nær mér, hafði ég hroll og gæsahúð yfir allt. Það fyrirmýndaði upprunalegu lögunina okkar. Ég veit ekki, kannski er það út af því að Drottinn gaf mér djörfungina, en ég vildi ekki forðast andstæðinginn, ekki í minnstu stund. Ég hneykslaði sjálfan mig með breytingunum sem voru að eiga sér stað innan í mér.

Skyndilega hafði ég hugsað um að langa að hlaupa eftir púkanum og sláandi andlitið hans. Í skólanum, þegar börnin hlusta ekki, eru þau áminnt fyrir framan bekkinn með því að hafa kinnarnar sínar sársaukafullt klippnar og togaðar. Mig langaði og ákvað í hjartanu mínu að nota sömu aðferð. En, púkin sem var á móti var sá sem ég fyrirleit mest; kvenkyns púkin og ég vissi ekki hversu árangursríkt það mundi vera. Ég sór að ekki sýna veikleika og án fyrirvara elti ég það. Ég reyndi að grípa löngu hárlokkana hennar, og lokkar þessa óttafulla púka voru vissulega í hendinni minni!

Öryggið mitt brast í tilfinningu. Svo með hægri hendinni minni, kleip ég vinstri kinn púkans og með minni hægri, sló hægri hlið þess með ölum mínum mætti. Þetta hneykslaði púkann, og þegar ég sló vinstri kinnina með hægri hendinni minni með öllum mínum styrk, byrjaði púkin að hrópa. Mér var að líða svo sigursælega, og ég notaði hægri og vinstri hendina mína til skiptis til að lemja á andliti púkans til ánægju hjartans míns.

„Hættiði bara að koma hingað! Þið eruð pirrandi! Þið púkar!“ Og eftir stöðuglegar barsmíðar, hljóp púkin burt öskrandi. Síðan í bæn, er ég sjáandi alls konar óvanalega hluti! Stundum er það undravert, spennandi og skemmtilegt. Jey! Ég sló púkana kjánalega!

Ég snéri aftur að biðja í tungum þegar einhver sterklegur karlkyns persóna birtist og nálgast mig með yfir-flæðandi styrk. Púkin var verandi með járn grímu og bara eitt augað var

sýnilegt. Þegar púkinn labbaði nær mér, gat ég séð smáatriðin af auganu. Innan í auganu voru sveimur af pínulitlum lirfum, pakkað fullt innan í, og það sýndist eins og lirfurnar væru étandi burt á augnboltann.

Það var herfilegt og svo skelfilega illkvittið að ég vildi ekki snerta það. Ég hrópaði út, „Í nafni Jesú, flýðu frá mér!“ Í staðinn fyrir að flýja frá mér, byrjaði púkinn að dansa í snúandi hreyfingum. Þá birtist það og hvarf burt í endurtekningu og hvarf burt og birtist aftur. Ég bað þangað til púkinn birtist aftur, og um leið og það gerði, greip ég strax líkama þess og byrjaði að hringsnúa því eins og Kínverskur efnislistamaður hringsnýr löngum staf. Eftir að hringsnúa því um tíma, henti ég púkanum í áttina að aftan í kirkjunni og með skræki hvarf það burt.

Á þeirri stundu kom Jesús og hrósaði mér segjandi, „**Minn kæri Haak-Sung, þú ert loksins uppi til mælikvarðans að kvelja þessa púka! Ég er stoltur af þér, mjög stoltur!**“ Hann sagði líka, „**Haak-Sung! Deildu með mér óskunum þínum ef þú hefur eina!**“ Svo ég sagði, „Já, Jesús! Þrá okkar er að bróðir okkar Oh, Jong-Suk frá kirkju muni vera færur um að enda vinnudaginn sinn snemma og koma til að vera með okkur í bæn. Líka, ég óska að þú munir hjálpa honum að vera ekki svo þreyttur.“ Þetta var sama beiðnin sem ég gerði í fortíðinni. Jesús brosti og sagði, „**Já, Ég veit!**“ þá fór Hann.

Ég fann skynjun að þar væri ills andar nærvera á veggnum sem var þakbrún fallandi á samræðu Jesú og minnar. Þegar ég bið, sit ég oft nálægt veggnum með hendurnar mínar snertandi veggina, og í fyrstu sá ég ekki neitt. Þegar ég teygði hendurnar mínar, fann ég skyndilega nef og einmitt þá voru fingurnir fastir inní nösunum. Ég safnaði öllum mínum styrk og togaði nefið, og þá teygðist rautt nef niður eins og gúmmíteygja um leið og faldi púkinn öskraði út í sársauka. Ég hélt áfram að toga nefið þá sleppti skyndilega. Teygða nefið skrapp þá skyndilega saman til baka og það festi andlitið sitt í ferlinu. Út af þessu atviki, var felustaðurinn þess opinberaður, og púkinn hvarf með blóðugt nef og þjáðarhrópi.

Kim, Joo-Eun: Ég var syngjandi sálmabók 388 „**Dýrð, dýrð, hallelújah,**“ og bað einlæglega þegar það var kviknað í líkamanum mínum. Það var frjósandi kalt úti eins vel og innan í kirkjunni, en ég var svitnandi eins og brjálæði.

Ég bað í langann tíma, þegar púki með risa andlit birtist. Því vantaði nef og munn, en hafði augu sem voru mjög stór með stóru horni í miðjunni á andlitinu. Púkinn hoppaði í áttina að minni átt. Ég var skelfd, svo ég færði sjálfa mig inn á milli mömmu minnar og systur Beak, Bong-Nyo og hélt áfram að biðja. Púkinn sem birtist Haak-Sung og stakk mistakslega augunum sínum inn rang-eygt, kom í áttina til mín með augun sín ennþá þakin óhreinindum.

Þessi rang-aygði púki kom til mín með sorgarsvip, segjandi, „**Ó maður, ég er að þjást út af bastarðinum, Haak-Sung. Hann gerði þetta!**“ Ég svaraði og sagði, „Það er stórkostlegt! Það er hressandi að heyra það!“ Þá byrjaði púkinn að gráta, segjandi, „**Hættu þessu! Plís hættu þessu!**“ Svo ég hrópaði, „Þú skítugi púki! Í nafni Jesú, flýðu frá mér!“ Og það flúði.

Ég hélt áfram að biðja í tungum þegar sami púkinn og Haak-Sung kvaldi kom aftur grátandi. Augu þess voru hvít, og það var nöldrandi einhvað með sjálfum sér. Ég hlustaði nálægt og heyrði, „**Áts! Augnboltarnir mínir! Áts! Augnboltarnir mínir!**“ og það var frekar fyndið að sjá púkana sem þjáðust af hendi Haak-Sung komandi til mín einn af öðrum. Það var skrítið að þessir púkar ákváðu að nálgast mig, en mér fannst það virkilega svo ánægjulegt að Haak-Sung hefndi sín á þeim harkalega. Mér var sama ef púkarnir heyrðu mig eða ekki, en ég æpti út „Vá! Þetta er stórkostlegt!“ Púkarnir börðust aftur, segjandi, „**Hættu þessu! Hættu að gera þetta!**“ og þegar þeir gersðust tilbúnir til að gera árás, sá systir Bong-Nyo þetta strax og lagði hendurnar sínar á bakið á mér, hún byrjaði að biðja fyrir mér. Ég safnaði öllum mínum styrk og hrópaði „Satan! Flýðu frá mér!“ og þeir gerðu það.

Þá þegar ég hélt áfram að biðja duglega, var einhver fyrir aftan mig, togandi í fötin mín. Ég velti fyrir mér hver var togandi í fötin mín, svo ég leit í gegnum andlegu sjónina mína, en ég sá ekki neitt. Svo ég hélt áfram að biðja aftur þegar ég fann togunina fyrir aftan mig. Þetta skipti hunsaði ég það og einbeitti mér að því að biðja, þegar einhvað togaði hárið mitt virkilega hörkulega. Það byrjaði að líka pota hliðina mína og togaði í hárið á mér, en ekki bara það; það byrjaði að toga í buxurnar mínar.

Ég þoldi það alveg eins lengi og ég gat, þegar ég fann kalda golu blásandi, og ég tók eftir skrítnum hlut frammi fyrir mér. Augu þess sköruðust á hvort annað, og það hringaðist um á meðan það rúllaðist í áttina til mín. Með háu hrópi, sagði ég, „Hey! Þú púki! Afhverju ertu að angra mig? Þú getur jafnvel nálgast hvern annan! Ég er virkilega hundleið á þér!“ Til þess, svaraði púkinn, „**Í alvöru? Gott, fáðu ógeð af mér! Plís! Ég er að reyna að færa þig til heljar! Afhverju biðuru svo mikið, þú litla plága?**“ Og það hæddist að mér.

Án þess að bakka niður, svaraði ég. „Kallaðir þú mig plágu? Þú lætur mig hlægja! Eins og pastorinn minn minntist á í ræðunni sinni, flýði konungspúkinn ykkar með ótta, svo þið litlu þjónar eruð engin keppni! Jesús mun berja alla ykkar og Satan niður! Þið eruð dauðans matur!“ Um leið og ég sagði þetta, rúllaði það nær, segiandi, „**Heldur þú virkilega svo?**“ Það stoppaði fyrir framan mig og hvíslaði í eyrað á mér, „**Hættu að biðja! Græðiru einhvað til að borða þegar þú biður? Græðiru hrísköku? Afhverju biðuru?**“ Svo ég sagði fljótt, „Hey! Þegar ég bið gerast kraftaverk og ég safna launum! Þú púki! Flýðu frá mér!“ Það rúllaði strax burt.

Einu sinni aftur byrjaði ég að biðja í tungum þegar Jesús, sá sem ég elska mest, kom til mín. Jesús sagði, „**Ætti ég að kalla þig með nafni? Eða með viðurnafni?**“ og ég sagði, „Jesús! Mig líkar sesama!“ „**Já, já. Hvernig er mín Sesama?**“ Svo ég svaraði, „Í mjög góðu lagi Jesús!“ Jesús sagði, „**Ef þú hefur einhvað að spurja mig, ekki hika að spurja.**“ Án hikunarstundar, byrjaði ég, „Drottinn! Ég hef svo margt sem mig langar að vita. Faðir Djáknu Shin's dó og eins Yea-Ji. Hitta þau bæði hvort annað í himninum?“ Drottinn brosti og fullvissaði mig, „**Bæði þeirra hittust í himninum, tilbiðjandi og deilandi saman í himninum! Jafnvel þótt þau séu í fjarlægð í burtu, spila þau oft saman í garðinum. Mín kæra Sesama, Ég hef marga staði sem ég þarf að vera, svo Ég mun verða að yfirgefa núna. Haltu áfram að biðja duglega!**“ Hann hvarf þá skyndilega.

Púkarnir endurkomu aftur um leið og Jesús yfirgaf. Einmitt hinn daginn heyrði ég frá bróður Haak-Sung um upplifunina hans á meðan í bæn, og ég held að púkarnir sem hann mætti voru að nálgast mig. Ég sá gífurlegan snák frammi fyrir mér, og það lét mig hrökkva við. Ég var skjálfandi af ótta. Það leit út stærri en anakonda, og það sýndi tvö höfuð. Snákurinn dróst nær með munninn sinn opin vít, um leið og langa, þunna tungan kom inn og út. Ég var svo skelfd að ég vissi ekki hvað ætti að gera. Snákurinn var skelfandi, og ég gat séð andlitið skýrt. Aðgreinandi andlitslöggunin þess voru brúnirnar fyrir ofan augun sem voru krullaðar eins og það væri pmanent. Líka, voru augun þess lituð með blöndu af svörtu og fjólubláu og báðir endar augnanna voru háleitir.

Þegar ég einblíndi á það, rykkti snákurinn skyndilega, árásgjarnt í áttina til mín – eins og það væri komandi að gleypa mig heila. Á þeirri stundu sem snákurinn öskraði út, án þess að hika, hrópaði ég, „Í nafni Jesú flýðu frá mér!“ Ég hrópaði tvisvar, en ég sá ekki neinn ásetning af því bakkandi niður. Svo ég kallaði á Jesú eins hátt og ég gat. „Jesús! Hjálpaðu mér! Plís láttu hryllilega snákinn hverfa!“ Þegar ég kallaði á Jesú, kom Hann strax og tók snákinn í hendina Sína. Han hringsnéri snáknum svo hratt og henti því langt í burtu. Ég beygði með þakklæti og sagði, „Jesús! Þakka þér svo mjög mikið. Ég var svo skelfd með ótta!“ Drottinn svaraði, „**Mín kæra Sesama! Hvenær sem þú kallar á minn nafn, mun ég alltaf vera hérna og hjálpa þér. Svo hafðu ekki áhyggjur. Allr sem þú þarft að gera er að biðja duglega.**“

*Kim, Joo-Eun Sér Loksins Englana (Hebreabréfið 1:14)

Ég endurnýjaði hugann minn, endurnýjaðist og byrjaði að biðja, þegar ég tók eftir anglunum sem mig langaði að sjá. Tveir englanna komu niður hægt og viðringarfullt heilsuðu mér. „Hveðja, systir Joo-Eun!“ og töluðu kurteislega. Englarnir voru svo fallegir, og þeir sýndust miklu hærrí en manneskjur. Þeir héldust á fallegum og bjartlega skínandi klæðum í höndunum sínum. Þá opnuðu þeir og sýndu klæðin segjandi, „Systir Joo-Eun! Þessi klæði eru frekar falleg, er það ekki?“

Þegar ég var að bíða, svaraði ég fljótt, „Mig langar að prófa það á einmitt núna!“ Englarnir komu nær, klæddu mig blíðlega og varkárlega í klæðin. Klæðin sem englarnir klæddu mig í höfðu laglega vængi á afturhliðinni. Þegar englarnir stóðu á báðum hliðum við mig og héldu í handleggina mína, var ég fyllt styrki. Ég sveif upp í áttina til himnaríkis. Um leið og við fórum í gegnum andrúmsloftið, birtist svartir næturhimininn, og jörðin sem við lifðum í varð meira og meira fjarlægð.

Við héldum áfram að fljúga til staðar þar sem allar stjörnurnar í Vetrarbrautinni voru dreifðar yfir allt. Ég fann báða handleggina mína slakaða á hliðunum mínum þegar ég tók eftir vængjunum á klæðunum byrjandi að blaka. Myndirnar sem ég hef séð í bókunum af Vetrarbrautinni rétt sýndu ekki mögnuðu fegurðina þess. Það sýndist eins og það hefði verið tími síðan við komum í Vetrarbrautina, en við gátum ekki lengur farið neitt lengra. Ég hugsaði með sjálfri mér, ‘Mig langaði að fara alla leið til himna, en hvað er í gangi hérna?’ Þá svöruðu englarnir mér með útskýringu: „Ástæðan er að þú baðst ekki nógu hart, svo við getum bara haldið áfram þetta langt.“ Ég varð vonsvikin og óánægð, en ég hvaði ekki val nema snúa aftur með englum.

Endurkomandi aftur, útsýni jarðarinnar frá geyminum var frekar fallegt. Ég get ekki trúað að ég lifi á slíkri lítilli plánetu! Ég starði á rauða andrúmsloftið sem umkringdi plánetu frá plánetu um leið og ég dróst nær plánetu jarðar og endurkom aftur til kirkju. Í dag var fylltur með misstum tækifærum. Ég lærði mikilvægið og gildi bænna, og til þess að fyrir mig að ferðast alla leið til himna, verð ég að safna öllum mínum styrk í það.

Ég var að ímynda mér himnaríki á meðan ég bað, fyllt með eldi, þegar englarnir komu niður frá að ofan og sátu við hliðina á mér. Englarnir röðuðust upp og söfnuðu upp öllum bænunum mínum í litla gullskál sem þeir voru haldandi í höndunum sínum. Ég sló samræður með englum. „Kæru englar! Englar! Ég mun biðja mikið meir héðan í frá, svo verið vissir um að færa stærri skálar næsta skipti!“ Ég talaði til þeirra óvænt, en einn englanna svaraði viðringarfullt, „Já, systir Joo-Eun! Ég skil“

• Takandi Rölt Með Jesú

Beak, Bong-Nyo: Á meðan ég var biðjandi, tók Jesús mig til heljar. Ég var labbandi meðfram þröngum vegi þegar ég sá púka sem leit út eins og skaldbaka frammi fyrir augunum á mér. Þessi púki stakk fingrunum sínum inní augntóftirnar og tók augnboltana sína út og lék sér með þá, þá endursnéri það aftur inní augntóftirnar. Það endurtók þennan verknað óteljandi skipti. Ég hugsaði innra, ‘Þessi púki hlýtur að vera klikkaður?’ og hló að innan. Með einhvað upp ermina sína, sló það upp samræður. Uppá nálæga rannsökun, tók ég eftir því að það var enginn augnbolti í einum augntóftunum, og það var leikandi sér með bara einn áður. „Hey! Þú þarna! Þú ættir að krækja augnboltann þinn út og setja hann aftur inní augntóftirnar eins og ég! Það er

virkilega gaman. Prófaðu það!“ Það hélt áfram að lokka mig.

Jafnvel þótt Jesús var standandi rétt við hliðina á mér, bölvaði ég púkanum. „Þú ert einn klikkaður púkabastarður! Afherju mundi ég krækja augnboltana mína út? Þú getur haldið áfram að hafa gaman takandi augnboltana þína inn og út!“ Þúkin svaraði harkalega, „**Veistu hversu gaman þetta er?**“ og það hélt áfram að teygja út augnboltann go leika sér með það. Drottinn ráðlagði, „**Hunsaðu það bara og farðu áfram,**“ og við höldum áfram á næsta áfangastað.

Jesús og ég höldum áfram á veginum þegar gífurlega hár og víður stólpi birtist. Stólpinn var svo stór að ég gat ekki greint ef það væri íþróttavöllur eð astólpi. Á stólpunum gat ég séð óljóst að einhver hlutur var aðhreyfast, og þegar ég náði að líta nær, voru þar óteljandi fólk fast á stólpanum. Fólkíð var nakið og bundið upp með reipum til að koma í veg fyrir að þau jafnvel haggist smávægilega. Það var vel yfir tíu þúsund líkamar.

Hvítu pöddurnar voru fastar á líkömunum, þéttilega étandi leið á holdinu. Í hvert skipti sem pöddurnar rifu holdið af og möluðu það það upp, glymjuðu angistaröskur út. Eins og séð í öðrum hlutum af helvíti, er fólkíð skilið eftir með bara beinagrindur á endanum, og þegar holdið snýr aftur, endurtekst hryllilega þrekraunin aftur. Það var erfitt að segja ef það var manneskja eða dýr. Ég spurði Jesú: „Drottinn! Hverjar eru syndir þessa fólks sem er refsað hérna?“ Þá svaraði Drottinn, „**Þessir eru fólkíð sem mættu kæruleysislega í morgunþjónustuna í stutta stund og afsökuðu sjálfa sig fljótt til að fara og hafa gaman í heiminum, bara til að enda uppi deyjandi í sjálfsslysi. Líka eru þarna fólk sem mætti í kirkju en bak við lokaðar dyr drakk og stundum heimsótti bari, og eins þessir sem mættu í kirkju sem formfestu án þess að nokkur tímann upplifa Drottinn!**“

Öskrin þeirra voru truflandi, og ég gat ekki gefið hvað þeir voru að segja athygli. „Ó drottinn! Ég get ekki séð með öllum þessum ópum. Ég get ekki borði að sjá þessa hryllilegu sviðsmyndir. Ég vildi að ég gæti yfirgefið hel einmitt núna!“ Ég vildi ekki framleggja dvölinni minni í helju af því að ég vildi ekki vitna foreldrana mína og yngri bróður minn í sársauka. Ég var taugaspennt, svo ég gáði og gáði aftur með Drottinn til að gá tvisvar ef hann væri að fara að sýna mér þau. „Drottinn! Í dag neita ég að fara til þar sem fjölskyldan mín er! Ég vil það virkilega ekki!“ Drottinn tók í hendina mína og sagði „**Allt í lagi. Stoppum og förum til himna núna!**“ Á því augabliki sem Hann tók í hendina mína, var ég fljúgandi í himni himnaríkis og kom í Eden Garðinn.

Jesús og ég læstum handleggjunum okkar saman í garðinum og höfðum mest heillandi stefnumót. Sjáandi hversu hamingjusöm og í lotningu ég var, hvíslaði Jesús blíðlega til mín. „**Mín kæra Bong-Nyo! Heilsan þín er ekki svo góð? Það er virkilega erfitt einmitt núna, en þú verður að þola það!**“ Orð Jesú hugga og hreyfa mig alltaf, og ég græt alltaf hugsandi um huggunina hans. **(2 Korintubríf 1:5)**. Jesús og ég skiptumst og deildum mörgum hugsunum, ræðandu ferðirnar mínar til himnaríkis og helvítis og eins hvernig á að lifa réttilega héðan í frá.

• Eins Og Eldingar Lost

Pastor Kim, Yong-Doo: Eftir að koma mér á óvart með árás af púkunum daginn á undan fyrradag, héldu bitsárin áfram að angista mig sársaukafullt hvern dag. Titringurinn frá andardrættinum og að tala olli svo miklum sársauka að ég varð oft að kreista tennurnar mínar þangað til sársaukinn dvínaði. En Guð náðarsamlega gerði mér fært að gefa ræðurnar og syngja lofgjörðir með sársaukastigi sem ég get átt við. Með öllum mínum styrk, hélt ég höndunum mínum uppi hátt og það – þegar ég fann rafmagnslost fara inn í gegnum báðar hendurnar.

Straumurinn var svo sterkur, og það flæddi stöðuglega í gegnum hvern krók og kima líkama míns.

Guð hellti smurningar olíu uppá mig í gegnum hinn Heilaga Anda, en líkamlegi sársaukinn inn dvínaði ekki. Biðjandi með hendurnar mínar haldnar hátt var hræðilega erfitt, og mér leið eins og mér væri að vera refsað. Það voru tímar sem ég fann beittan sársauka, eins og ef ég væri stunginn með nál. Þá mndi ég draga handleggina mína til baka niður. Þegar sársaukinn minnkaði, lyfti ég handleggjunum mínum aftur upp til að biðja og þetta var endurtekið stöðuglega.

Þetta skipti var ég ákveðinn að biðja með hendurnar mínar haldnar uppi, þegar skyndilega vinstri lófinn minn hreyfðist smávegis burt 1 sm í yrti áttina. Ég hélt áfram að biðja þegar lófinn minn hreyfðist annan 1 sm og þetta skipti snérist hendurnar mínar um. Þá stoppaði það og byrjaði aftur þegar ég byrjaði að biðja aftur, og um klukkutíma seinna snérist vinstri hendin fullkomnlega yfir frá innri í áttina til ytra. Á sama tímanum hreyfðist hægri lófinn, eins og vinstri, hæglega frá innra til ytri stöðu, og það tók þrjá tíma áður en fullkomnlega snúandi yfir. Ég var fastur í þessari stellingu, í frekar einhvern tíma. Báðir handleggirnir mínir og hendur voru lamaðar og verðandi að biðja í þessari ástandi í meira en fjóra tíma var pynding.

• Iðrast Af Hverri Einustu Synd

Ég hafði algjörlega einga hugmynd um hvort verkið mitt væri sannarlega leitt af Drottni. Með grófum skilningi hrópaði ég undirbúningslaust, „Satan, flýðu frá mér! Yfirgefðu mig!“ En Jesús tjáði engin orð. Í staðinn, hélt Hann áfram að hella eldinum af hinum Heilaga Anda og hristi líkamann minn með gleði og friði. Á þeirri stundu, byrjaði ég að muna fortíðarsyndirnar í lífinu mínu og ég byrjaði að iðrast. Ég byrjaði með mín óverðuga lífi sem pastor, til sannleikans um mína brjáluðu fíkn í að spila íþróttir, sem leiddi mig til að þjóna Drottni hirðulaust. Ég byrjaði að iðrast af hverri einustu synd. „*Með harðúð þinni og iðrunarlausu hjarta safnar þú sjálfum þér reiði á reiðidegi, er réttlátur dómur Guðs verður opinber.*“ (Rómverjabréfið 2:5) 1981 útgáfan.

Ég elska íþróttir svo mikið að jafnvel þegar ég er kynntur fyrir nýjum íþróttum, get ég lært að spila vel á stuttum tíma. Þegar ég spila íþróttir, tek ég svo djúplega þátt að ég gleymi fullkomnlega um Drottinn, þetta særir Hann út af því. Fíknin mín var víðtæk og þakti vítt svið íþróttar, frá keilu, fótbolta og badminton, en ég var mest háður badminton.

Eins og í öllum íþróttum, nema þú sért ofstækislega brjálaður með það, nýtturu þess í raun ekki eða jafnvel gerir það að áhugamáli. Ég var blindur af ást af litlu röddinni sem sannfærði mig að ég varð að haldast í formi með því að sjá um líkamann minn. Ég sóaði svo miklum tíma, og þegar það var tímarúm, stefndi ég til badmintongarðsins sem var í nálægð steinefna uppsprettuvatns úrræðisins. Það var þar sem ég leysti öllu streitunni mínu til minnar hjartans ánægju.

Verknaðurinn að spila íþróttir í sjálfu sér er ekki slæmur, en hlutir sem við gerum í heiminum hafa tilhneigingu til að sofa okkur í og gagntaka hugann okkar. Það er ekki auðvelt að komast út úr þessu hugarástandi, og þetta er, sorglegt, vel vituð staðreynd. Þetta er ástæðan afhverju fólk fjárfestir lífunum sínum, markmiðum og sálum í verkin sín! Núna fyrir mig, því dýpra sem ég upplifi andlega heiminn, opnast augun mín fyrir þeirri staðreynd að ástin á íþróttum hefur læst mig inní fíkn. Þessar voru hindranirnar sem héldu áfram að hlaðast upp og létu andlega vöxtinn minn þjást. Ég snökkti í endurtekningu og iðraðist alls.

Það var tími þegar allir meðlimirnir safnaðarins yfirgáfu til að mæta í aðrar kirkjur, og ég

hafði einn gamlan herra mann eftir í söfnuðinum. Kirkjan var alls ekki vaxandi neitt. Lánsamlega bauð pastor frá Seoul, sem ég þekkti vel, mér tækifæri til að taka stöðu sem höfuðpastor að kirkju með nokkur hundruað safnaðarmeðlimi. Ég hugsaði, „Já, það er stórkostlegt!“ og undirbjó að taka boðið. Daginn fyrir brottförina mína, á meðan ég var biðjandi, birtist Jesús, haldandi á risa háum staf sem teygðist frá toppnum á himnum niður til jarðar. Jesús skipaði mér að krjúpa og beygja niður, svo ég hlýddu. Á þeirri stundu, tók Jesús þennan langa staf og slók niður með miklu afli.

Á því augnbliki, þegar stafurinn sló mig, fann ég kærleika Drottins fyrir mér. Afl stafsins meiddi mig ekki. En andlit Drottins eftir að Hann sló mig var fyllt með depurð um leið og tárin Hans drupu nniður andlitið Hans. Jesús sagði, „**Minn elskaði þjónn! Hvað mundi þig líka að gera þegar safnaðarmeðlimirnir þínir vaxa í tölu? Pastor Kim Yong-Doo! Pastor Kim, hvers konar fórn mundiru gefa fyrir helgistaðinn?**“

Ég gat ekki gefið spurningu Drottins svar. Ég vissi allt of vel að svörin í huganum mínum voru að fara að opinbera sannleikann um skammarlega hjartað mitt. Þegar pastorarnir koma saman, talar hver einn okkar um, „Snöggi vöxtur kirkjunnar,“ eða „Hversu margir safnast saman í tölu,“ eða „Hversu mörg ár það tók að byggja kirkjuna,“ og „Hver af þeirra pastors samstarfsmönnum er fremsti maðurinn“ – og þetta eru umræðuefni samræða pastoranna! Ég vissi að þetta væru sömu svörin og é gmundi endursegja.

Á mínum beygða hné með höfuðið beygt frammi fyrir Drottinn, gat ég ekki staðið sjáfan mig og var svo skömmustulegur. Ég gat ekki gert neitt, og ég grét og grét. Jesús nuddaði blíðlega bakið mitt og huggaði mig með hlýjunni sinni. „**Minn elskaði þjónn! Vildi Ég einhverntímann byggingarsjóðsfórninar þínar? Vildi Ég að kirkjan þín hefði vakningu í tölum? Ekki halda þessum hlutum í hjartanu þínu, en ég vil að þú fylgir hvað Ég þrái! Ég vil að þú leitir og finnur mína týndu sauði, og sama hver talan er, hvort sem það er einn eða eitt hundrað sauðir, vil Ég að þú sjáir stórlega um þá. Vertu trúfastur í minnstu hlutunum. Ekki verða truflaður af stærri hlutunum í kringum þig, heldur biðdu duglega og bíddu á minn tíma. Að lokum, ekki vera kjarklaus!**“

Sama hvað, löngunin mín fyrir Drottinn óx hvern dag, og það var tími til að gera loka ákvörðun. Bæna meðlimirnir kirkjunnar okkar hrópuðu út alvörulega til Drottins. Með báðum handleggjum og höndum snúnum, hélt ég áfram að biðja með öllu sem ég hafði, þegar ákafinn af líkamlega sársaukanum mínum þvingaði mig til að falla fram.

• Bæn Iðrunarfulls Anda

Eiginkona pastor's Kang, Hyun-Ja: Byrjandi frá í gær, ég líka, tók eftir að hendurnar mínar byrjuðu að snúast eins og pastor deildi. Ég spurði Joo-Eun, sem fékk spádómsgjöfina, afhverju þessir skrítnu hlutir voru að gerast. Jesús útskýrði til okkar í gegnum Joo-Eun.

Fyrst, fyrir pastorinn og eiginkonuna hans, það er miklu erfiðara fyrir þeirra andlegu augu að vera opnuð, og það mun vera veldislega sársaukafyllri reynsla. Það eru margar mismunandi tegundir af bænum, en kröftugustu bæirnir sem munu hraða upp ferlinu eru tárbot iðrunarbæn. Miðað við aðra, deili ég ekki tárurum allt það oft. Það gæti verið út af mínum sterka persónuleika, en sama hversu hart ég er biðjandi og kallandi út til Drottins, getég ekki grátið -- jafnvel þótt ég reyni.

Þegar ég treysti pastornum fyrir og ég sagði, „Pastor! Afhverju get ég ekki grátið?“ Þá ráðlagði hann mér að mig var að skorta iðrunarfulla andann innan í mér. Hann hvatti mig til að biðja Drottinn um iðrunarfullt hjarta. „*Drottinn er nálægur þeim sem hafa sundurmarið hjarta,*

hann hjálpar þeim sem hafa sundurkraminn anda.“ (Sálmur 34:19) 2007 útgáfan.

Joo-Eun er mjög mikið lík sínum föður-pastor, og biður oft tárbot fullt með styrk, en persónuleiki Joseph's er svipaður mínum, svo bæði okkar berjast til að gráta. All út í gegnum síðdegið það ég með iðrunarfullu og iðrandi hjarta, þegar Drottinn hellti oná mig ríkulegum poka fylltum með tárur iðrunarinnar. Hinn Heilagi Andi þakti mig með tárur, nefdrjúpi og svita. Ég var kæfð upp með tárur um leið og ég grét óstjórnlega. Guð þrenningin skilaði skilaboðum í gegnum Joo-Eun, segjandi að Hann fékk rífleg tár af mínum.

Jesús hélt okkur fastlega í greipunum Sinum daglega. Án Jesú, gátum við ekki komist af jafnvel dag. Jesús mætti í okkar daglegu þjónustu með englunum og blessaði hvert eitt okkar persónulega. Pastor Kim var sérstaklega smurður með logandi heilögum eldi, og meðlimirnir með andlegu gjöf sjónar sáu hvað var gersat frammi fyrir augun þeirra og kölluðu upp í aðdáun. „Vá! Þetta er undravert! Pastor, Jesús var bara að fara inní líkamann þinn! Englarnir eru hellandi einhverju hvítu á hausinn á þér!“ Drottinn birtist á meðan hver ræða var og varði með okkur í gegnum næstu morgunþjónustu og verndaði okkur þangað til við snérum til baka örugg aftur heim.

Á hina hendina, birtust illu púkarnir líka og leituðu að tækifærinu til að ráðast á. Við mundum aldrey setja vörðinn okkar niður. Þar sem eiginleikar púkanna voru verandi opinberaðir til ungu meðlimanna með gjöf andlegu auganna, urðu þau að vopna sjálfa sig í gegn með bænum.

Við vorum takandi þátt í orrustuvelli lífs og dauða, þess vegna, verðum við að vera andlega staðsett fremst. Við vitum ekki afhverju við erum hér, og hvernig við komumst þetta langt. Við vitum ekki afhverju Jesús valdi okkur sem erum máttfarin, óverðug, og smávægilegir sauðir til að berjast við fjandsamlegu, illu andlegu andstæðingana. En, Jesús opinberaði það skýrt til alls okkar. „**Þið litlu lömb af Kirkju Drottins! Þið getið haldið uppi trúnni ykkar bara í gegnum að berjast við illu andana! Treystið mér! Haldið í hendina mína og farið! Ég mun alltaf vera með ykkur, svo hafði ekki áhyggjur!**“

Drottinn var með okkur – ekki í ímynduninni okkar, heldur var Hann í raun og veru með okkur í raunveruleikanum, við okkar hlið. Við höfðum engann tíma til borða rólega, sturtu eða sofa. Á orrustuvellinum það sem hver stund er lífs og dauða ástand, bara okkar andlegu skotfæri og hnefi, og eins andlegi styrkurinn, getur verndað okkur. Hvort sem börnin fóru yfir götuna, borðandi á veitingarstað eða voru úti deilandi fagnaðareringinu til fólksins, var Jesús alltaf sýnilega með þeim og leiðbeindi þeim.

Dagur 20: Okkar Persónulegu Frásagnir Af Andlegum Upplifunum

Ræðu ritning: „En þér munuð öðlast kraft, er heilagur andi kemur yfir yður, og þér munuð verða vottar mínir í Jerúsalem og allri Júdeu, í Samaría og allt til endimarka jarðarinnar.“

(Postulasagan 1:8) 1921 útgáfan

• Kim, Joo-Eun Ræðst Á Púkana!

Pastor sagði okkur á meðan ræðan hans var að ekki vera hrædd þegar púkarnir birtast, heldur í staðin ráðast á þá framan á. Þegar ppastorinn var prédikandi hrópaði hann þessi slagorð, „Stígið á þá og valdið sársauka! Krækið augun þess og stappið það upp! Grípið og hristið þá!“ og það var svo gaman og gaf mér orkusprengju.

Þar sem ég er auðveldlega hrædd og öskra út í skelfingu, gaf pastor mér leynitilsögn og innrætti mig um trú. „Joo-Eun! Aldrey vera hrædd! Ef þú sýnir ótta munu púkarnir ráðast á þig því miklu meir. Vertu sterk! Drottinn mun alltaf vera með þér!“ Ég var ákveðin að vera hörð og var ekki að fara að bakka burt í nótt.

Fljótlega eftir lofgjörðina, kom ræðan til enda og það var tími fyrir bæn. Ég bað í tungum um tíma, fyllt með eldi, þegar kvenkynspúki sem ég er mest skeldd af og hata birtist, verandi í hvítum slopp. Í dag, ólíkt öðrum skiptum, leit andlits-farði kvenkynspúkans út sérstaklega hræðandi, og með skelfandi hljóði kom hún grátandi. Hún gaf mér gæsa húðina. Eins og vanalega, var henni blæðandi frá hliðunum á augunum hennar og munninum hennar og hárið hennar var svo langt að það leit út eins og hún væri næstum því um það að stíga á það.

Ég var kvíðin og taugaspennt, en ég sór, hugsandi með sjálfri mér, ‘Ég mun reyna í trú!’ og ég teygði hendina mína í áttina til áttarinnar sem púkinn var að nálgast – þegar ég fann einhvað grípandi í hendina mína (**Markúsarguðspjall 9:23**).

Á þeirri stundu safnaði ég öllum mínum styrk og greip hár þess. Ég hugsaði um púkann sem skelfdi mig og olli mér erfiðleikum, og ég hélt áfram að hrista púkann á meðan haldandi í hár þess án þess að sleppa því. En einhver skritinn hlutur var að gerast! „Áts! Slepptu mér! Þú ert að meiða mig! Slepptu hendinni þinni! Rétt núna! Þetta er að meiða mig!“ og ég gat heyrt skýrt púkann öskra. Ég hristi miskunnarlaust púkann af hárinu sínu án þess að stöðvast, og á endanum rykkti ég út öllu hári púkans. Þá grét púkinn, segjandi, „Hárið mitt! Hárið mitt!“ um leið og það hvar í burtu frá mér.

Þetta skipti nálgæðist karlkynspúki með stórt höfuð og hræddi mig með munninn sinn opinn vítt. Ég bað eftir púkanum til að opna munninn sinn aftur, og með báðum fingrum, reif ég munn þess upp. Þá kræktaði ég augun þess út og stappaði á þeim með hælunum mínum. Púkinn byrjaði að öskra út í sársauka. „Áts! Augun mín! Munnurinn minn! Hvar eru þau? Finndu þau! Þetta er sárt!“ Púkinn var grátandi um leið og það óðslega leitaði á gólfinu að augnboltunum. Loksains, þegar púkinn gat ekki fengið agunboltana aftur, hvarf það burt.

Stund seinna labbaði púki með mánaboga auga í áttina til mín. Í staðinn fyrir að labba á fótunum sínum, voru hendurnar þess tengdar eins og fætur, og það veltist léttilega yfir til mín. Jafnvel þótt mánaboga augna púkinn hafði bara eitt auga, kræktaði ég augað þess miskunnarlaust

út, og jafnvel braut fingurna þess af. Þá kallaði það út segjandi, „Áts! Hey! Þetta er líkaminn minn! Ekki snerta mig! Þú ert meiðandi mig!“ Ég svaraði hátt, „Þangað til núnahefur þú gert ekkert nema færa svo mikinn ótta, svo núna er það minn tími til að borga!“ og ég hélt áfram að rífa líkamann þess í hluta. Mánaboaga púkinn snökkti um leið og það hljóp í burtu segjandi, „Ég mun snúa aftur til þín. Þú munt sjá!“ Þá safnaði púkinn rifnu líkamspörtunum sínum saman og fór.

Þetta skipti birtist púki með stór augu og innan í augunum þess var enn annað auga. Augun voru fullkomnlega hvít og það leit virkilega hræðandi út. Eins og ef ég var bíðandi, tók ég fingurna mína og stakk þeim ininí augun, og þegar ég hreyfði það um, fannst mér það virkilega stórskrítið. Mér fannst það maukkennt um leið og klístraða efnið hélt áfram að leðjast út og þakti hendina mína. Púkinn hrópaði, „Ó! Mig svimar!“ og með þeirri stundu, henti ég því langt í burtu frá mér.

• Neyðar Fundur Púkanna

Á meðan ég var biðjandi, heyrði ég einhvað í horninu, svo ég snéri í áttina að hljóðinu og byrjaði að biðja í tungum. Þarsá ég hér um bil 30 púka sitjandi í hring og hafandi fund. Ég gat séð og heyrt hvað þeir voru að segja nákvæmlega, og hérna er hvað umræðuefnið var um:

Hátt setti púkinn á meðal þeirra talaði til lægra settu púkanna fyrir neðan það, segjandi, „Erum við að fara að yfirgefa Kirkju Drottins svona? Flýtið ykkur og truflað þá frá því að biðja. Gerið einhvað! Þið fábjánar!“ Þá svaraði annar púki, „Þekkiru þessa stelpu? Þessa ljótu stelpu! Joo-Eun eða einhvað, þessi stelpa kölluð Sesama eða einhvað! Er það ekki vandræðanlegt að vera sigraður af einhverri eins og henni?“ Á meðan þeir voru kvartandi, hrópaði hann, „Hvað um mig? Munnurinn minn var rifinn opinn! Mér var blæðandi svo mikið!“

Skyndilega, var einn púki hlustandi og sagði, „Hey! Hvað þið höfðuð er ekkert! Ég missti allt hárið mitt og núna er ég fullkomnlega sköllóttur! Hvað gerum við núna?“ Þeir voru kvartandi hátt þegar hátt settasti hauskúpupúkinn, með nokkra þræði af svörtu hári á höfðinu sínu, rúllaðu út. Hauskúpan hafði engin augu. Ég byrjaði fljótt að biðja til Drottins. „Drottinn! Gefðu mér exi!“ Skyndilega þegar ég kláraði að biðja, var þar öx við hliðina á mér. Þegar hauskúpupúkinn réðst á mig, tók ég öxina og hakkaði það. Með hrópi, „Ó, mamma!“ var hauskúpan brotin í hluta.

Ég hélt áfram að biðja, þegar ég fann einhvað í gripinu mínu, og það gerði mig hissa. Ég sá ekki neitt, svo ég hringsnéri því um og í kring og kastaði því burt. Þá heyrði ég brothljóðs hávaða, ásamt, „Áts!“ Mér leið öruggt núna með að ég geti tekið á hverjum púka sem vildi áskora mig. Ég var fyllt orku um leið og ég hélt áfram að biðja, þegar ég skyndilega sá bjartlega blikkandi ljós, með sætlyktandi ilm fyllandi rýmið.

• Sæti Ilmurinn Og Birting Jesú

Lyktin sóaðist ekki heldur hélt áfram að stingast inn í nefið mitt. Ég var í vímu með lyktina þegar minn elskaði Jesús birtist frammi fyrir mér. Ég sagði, „Jesús! Ég saknaði þín svo mikið,“ og Jesús svaraði líka, „Ég saknaði þín líka!“ Jesús sagði, „Mín ljúfa Sesama, þú ert biðjandi svo lengi og duglega í dag! Þú ert að gera vel! Haltu áfram að biðja duglega! Gefðu allt sem þú hefur!“ Og með því, breyttist svipurinn Hans. Hann leit áhyggjufullur út og Hann muldraði undir andardrættinum, „Hvern er ég að fara að sýna hel í dag? Já! Yoo-Kyung er biðjandi svo hart! Ég mun taka Yoo-Kyung til heljar og leyfa henni að heimsækja ömmu sína þar.“ Hann nálgæðist þá

systur Yoo-Kyung.

***Djókna Shin, Sung-Kyung:** Ég bað kröftuglega í tungum með handleggina mína uppi hátt, og hendurnar mínar voru frjósandi kaldar vegna kalda veðursins. Eftir að klukktími leið, þegar ég tók eftir að líkaminn minn byrjaði að hitna upp, og eins og ef einhver var haldandi í hendurnar mínar, það var hlýtt. Ég var sökkt djúpt í bæn þegar skyndilega sætur ilmur fyllti loftið.

Ég gat ekki einbeitt mér að því biðja út af lyktinni. Ég leit um mörgum sinnum, en ég gat ekki fundið uppsprettuna af lyktinni. Eftir bænafundinn spurði ég pastor um lyktina, og hann útskýrði að þegar áður en Jesús birtist, heldur oft sæt lykt áfram.

„Lifið í kærleika, eins og Kristur elskaði oss og lagði sjálfan sig í sölurnar fyrir oss svo sem fórnargjöf, Guði til þægilegs ilms.“ (Efesusbréfið 5:2) 1981 útgáfan.

Í dag eru Joo-Eun og ég þær einu tvær sem geta lyktað ilminn, og eftir að sjá með hennar andlegu augum, sagði hún ér að Jesús birtist strax eftir sætu lyktina. Hann nálgadist mig og umfaðmaði mig blíðlega.

• Yoo-Kyung Ræðst Á Púkana!

Lee, Yoo-Kyung: Um leið og ég byrjaði að biðja, birtist kvenkynspúki í kvítum sloppi með drakúla vígtennurnar sínar og blóð yfir allan munninn. Ég hrópaði til púkans, „Í nafni Jesú flýðu frá mér!“ En púkin hljóp ekki; í staðinn, var það tilbúið að ráðast á mig. Strax mundi ég eftir ræðu pastors þá nótt um að vera ekki hrædd við púkana heldur standa föst og berjast. Munandi eftir ræðunni, stakk ég hugrekkislega hendinni út þegar ég fann handafylli af hári í hendinni minni. Loksins, var ég fær um að hrifsa hár púkans í gripið mitt! Ég var svo ofsakát.

Ég byrjaði að snúa hári kvenkyns púkans og hún byrjaði að öskra, „Áts! Slepptu hárinu mínu! Slepptu því núna strax! Plís!“ Púkin byrjaði að gráta. Mér leið svo vel að heyra púkann í sársauka sárþænandi mig að sleppa, en ég togaði og hringsnéri því um jafnvel árásagjarnara. Ég hrópaði út, segjandi, „Þú skítugi púki! Ég hef verið svo hrædd við þig þangað til núna! Það er þitt skipti að fá það sem þú átt skilið!“ og ég hringsnéri henni um stöðuglega. Púkin vældi, segjandi, „Þegar þú deyrð, mun ég vera viss um að draga þig inní hel!“ Svo ég svaraði, „Hvað sagði þú? Ég mun deyja? Taktu þetta þú skítugi púki!“ og ég togaði út allt hárið hennar með öllum mínum styrk. Púkin hvarf burt.

Þetta skipti nálgadist mig sköllótt höfðaður, karlkynspúki, en þar sem það hafði ekkert hár fyrir mig til að toga, greip ég sköllótta höfuðið þess ogpressaði fastlega niður á það. Púkin hrópaði út hátt, „Áts! Ég er deyjandi hérna! Hættu að ýta niður á hausinn á mér!“ Ég var hafandi svo mikið gaman, svo ég ýtti því niður með sterkari afli. Hausinn brast opinn með blóð hellandi út og með skrítnum hávaða poppuðu augnboltarnir út frá augntóftunum. Púkin hrópaði út, „Hausinn minn! Augun mín!“ og það leit út ruglað í rýminu. Ég tók það tækifæri til að kýla púkann á bringuna þess með fullu aflo og með hrópi. „Ahhh!“ Féll það inní hornið.

Ég var skemmtandi mér svo mikið berjandi upp alla púkana og hélt áfram að biðja þegar Jesús birtist frammi fyrir mér. Jesús sagði, „Mín kærust Yoo-Kyung, trúin þín hefur vaxið svo mikið! Þú getur virkilega meitt púkana með hnefunum þínum núna!“ og Hann brosti. Mér leið stolt um leið og Jesús hrósaði mér fyrir gott verk.

Ég sagði við Jesú, „Jesús! Ég vil fara til himna! Mig langar að heisækja himininn!“ og eftir að ég gerði beiðnina kunna, sagði Drottinn, „Þar sem þú hefur séð svo mikið af himnum nú þegar,

vil ég í dag að þú sjáir hvaða angist amma þín er að fara í gegnum í helju.“ Hann tók þá hendurnar mínar. Um leið og Hann hélt í hendurnar mínar, vorum Jesús og ég nú þegar labbandi dima og þrönga veg heljar.

Mér fannst eins og við löbбуðum um tíma, þegar ég sá frammi fyrir augunum mínum stóran og hvítan járnþott sem var hitaður upp með eldi. Innan í pottinum var djúpur blár eldur, og á hinu ytra var eldurinn logandi eins. Jesús greip athyglina mína, segjandi, „**Yoo-Kyung! Líttu vandlega innan í pottinn og sjáðu hver er þar!**“ Amma mín var öskrandi. Þessi gífurlegi pottur hafði líka gífurlega stór handföng.

Ég reyndi svo hart að hafa augun mín ekki að mæta ömmu minni, en Jesús leyfði mér að horfa á hana, og um leið og amma mín var að þjást í gegnum sársaukann, hafði hún líka augun sín á mér. „Yoo-Kyung! Ég get ekki staðið þennan sársaukafulla hita neitt lengur! Plís hjálpaðu ömmu þinni! Flýttu þér og spurðu Drottinn að hjálpa mér að komast héðan út!“ Amma mín var hlaupandi um með hvít klæði, og það var jafnvel kviknað í klæðunum hennar. Hún leit út eins og vitnandi ekki hvað ætti að gera, og hún hoppaði um eins og poppbunir sem voru að vera steyktar á pönnu.

Næst heita pottinum stóðu hræðandi þúki helvítis sem var fastlega gætandi þess. Það hafði einn líkama með þremur höfuðum, og miðhöfuðið hafði lögum frosksandlits og augna. Vinstri höfuðið var snáks, og það opnaði munninn sinn og hvæsti tungunni sinni að mér. Síðasti hausinn hægra megin leit út líkt og leðurblaka með vængi sem opnuðust upp og lokuðust. Hryllilegi þúkinn leit á mig og hrópaði á mig.

„**Hey þú! Afhverju ert þú hér?**“ Ég svaraði, „Ég kom til að sjá ömmu mína! Afhverju ert þú að leggja svona mikinn sársauka á ömmu mína?“ Ég spurði reiðilega, en kannski af því að Drottinn var við hliðina á mér, svaraði þúkinn ekki. Ég var snökktandi, segjandi, „Amma! Hvað get ég gert? Það er svo heitt, en ég get ekki gert neitt!“ og amma mín leit á mig og grét.

Amma mín hrópaði, „Yoo-Kyung! Ég er glöð að þú sért hér! Plís, ég sárbæni þig að koma mér út héðan! Ég get ekki borið þennan hita neitt lengur!“ Ég gerði tilraun til aðkoma henni út, svo ég teygði hendina mína og sagði henni að koma í áttina til mín, en Drottinn minnti mig fastlega á að ég gæti ekki. Hitinn var svo ákafur að ég gat ekki haldið hendinni minni úti neitt lengur.

„Jesús! Hjartað mitt er að brotna sjáandi hana í svo miklum sársauka. Hvað get ég gert?“ og ég grét út. Jesús faðmaði mig og þurrkaði fastlega tárin mín burt. Ég sárbað stöðuglega og hélt í Jesú, svo Hann sagði, „**Yoo-Kyung! Stoppaðu tárin þín núna. Ekki gráta neitt meir. Ég mun færa þig aftur þegar þú vilt sjá ömmu þína aftur, svo hættu að gráta!**“

Amma mín hætti ekki að hlaupa um og hélt áfram að hrópa, „Þessi hiti er að drepa mig! Ég er að deyja í þessum eldi! Einhver náðu mér út! Yoo-Kyung! Hefuru enga meðaumkun á ömmu þinni?“ Jesús tók í hendurnar mínar og sagði, „**Ég hugsa að þetta sé nóg! Því lengur sem við dveljum, því verri munu hlutir verða. Yfirgefum núna!**“ Á þeirri stundu vorum Jesús og ég þegar í Vetrarbrautinni.

Þegar ég var að tala við Jesú, birtist hræðandi þúki skyndilega. Jesús hrópaði út, „**Ef þú angrar Joo-Eun eða Yoo-Kyung, mun ég strax henda þér inní eldsgrifjuna í hel.**“ Þá hengdi þúkinn höfuðið sitt niður. Þúkinn skar sinn eiginn haus af og gerði bendingu, eins og ef það væri driplandi bolta. Það flúði frá okkur. Jesús tók hendina mína og leiddi mig aftur til kirkju og Hann snéri aftur til baka til himnaríkis.

• Maðka Fylltu Augun Af Járn Grímaða Púkanum

Lee, Haak-Sung: Á meðan ég var biðjandi, nálgadist mig vöðvaður karlkynspúki verandi með hvíta járngrímu á meðan sveiflandi stóru sverði að mér. Sama hvað eða hvernig púkinn leit út, hafði ég ekki ótta, út af kraftinum sem Jesús gaf mér. Ég tók sverð púkans með hægri hendinni minni, og með því, garði ég höfuð púkans miskunnarlaust með því. Það hljómaði líkt og tvö járn skellandi á hvoru öðru, en hausinn var ennþá þar.

Ég elti púkann og tók járngrímuna hans af. Á því augnabliki þegar ég sá hvað var undir grímuni, var ég hneykslaður. Innan í einu augnanna hans var fyllt með möðkum flykkjast um, um leið og maðkarnir flykkust um allt andlit og höfuð púkans. Það var svo ógeðslegt og skítugt að ég vildi ekki hafa neitt að gera með það neitt lengur. Púkanum var alveg sama og það gekk fram og aftur frir framan mig.

Enn annar púki birtist, og það leit út líkt og varalitur um leið og það stóð á gólfinu og þéttilegur dökkur reykur flæddi frá því. Þegar reykurinn hélt áfram að hellast út, tók það lögun manns og innan í reyknum var einhver hlutur sýnilega að hreyfast. Ég leit nálægt og sá fólk gildrað innan í reyknum, og þau voru sárþænandi um að vera hjálpað. Innsæislega vissi ég að þessi púki gleypți fól og byrjaði að biðja í tungum, kallandi út til Jesú. „Jesús! Hjálpaðu mér! Púkinn er að reyna að gleypa mig upp! Flýttu þér og hjálpaði mér!“ og þegar ég kallaði út, birtist Drottinn strax og eyðilagði púkana.

Lítilli stund seinna nálgadist púki með brennd ör yfir allan líkaman sinn. Þessi púki var líka heilbrigður karlkynspúki, og það var verandi í rauðri og blárri röndótttri skyrtu. Þá birtist annar púki með beitt, rekandi fram horn yfir allan líkaman, draganadi stóra, krítartöflu og byrjaði að tala til mín. „**Hættu að biðja! Hættu að biðja!**“ Ég hunsaði það og hélt áfram að biðja í tungum. Púkinn með krítartöfluna reyndi að trufla mig án árangurs, svo þegar ég hélt áfram að biðja, vissi púkinn einhvernveginn að gera það sem ég hata mest. Púkinn bætti við beittum útbúnaði á fingurna sína og gerði skæra-mótaða fingur og byrjaði að klóra krítartöfluna stöðuglega.

Ég gat ekki staðið hávaðann, svo ég lokaði fyrir eyrun á mér og byrjaði að hrista hausinn til hliðanna, hrópandi djarflega, „Satan! Í nafni Jesú hverfðu!“ Púkinn var að hafa gaman og klóraði töfluna jafnvel meir. „**Hey, þetta er gaman!**“ og það klóraði það aftur og aftur. Ég kallaði út til Jesú, „Jesús! Plís hjálpaðu mér! Þessi illi púki er að pynda mig!“ Á þeirri stund birtist Jesús í ljósi. Án þess að bregðast, í nærveru Jesú, hlaupa púkarnir burt án þess að líta aftur.

Dagur 21: Okkar Persónulegu Frásagnir Af Andlegum Upplifunum

Ræðu ritning: „En þessi tákn munu fylgja þeim, er trúa: Í mínu nafni munu þeir reka út illa anda, tala nýjum tungum, taka upp höggorma, og þó að þeir drekki einhvað banvænt, mun þeim ekki verða meint af. Yfir sjúka munu þeir leggja hendur, og þeir verða heilir.“

(Markúsarguðspjall 16:17, 18) 1981 útgáfan

• Veiðandi Eftir Púkunum

Kim, Joo-Eun: Það var kviknað í mér biðjandi duglega í tungum, þegar þrír hryllilegir og grimmilega útlítandi púkar birtust. Hissa, var ég ekki hrædd af því að Jesús var með mér; í staðinn, var ég fær um að sjá skýrt hvernig púkarnir litu út líkt og.

Sá fyrsti dreki hafði mismunandi mynstur og hringlala lögun yfir allan líkamann sinn. Seinni drekin hafði rauðar og bláar lóðréttar línur blandaðar saman sem lét mig líða óreiðulega þegar ég leit á það. Þriðji drekin hafði bláar og gular láréttar rendur blandaðar saman. Þessir þrír drekar komu að mér eins og ef þeir vildu gleypa mig heila, en ég hrópaði fastlega, „Í nafni Jesú, flýðu frá mér!“ og eftir að endurtaka það þrjú samfelld skipti, hvarf púkin strax burt.

Ég hélt áfram að biðja þegar kvenkynspúki birtist næst. Þessi púki kom með hefnd og sagði, „Ég mun borga þér til baka fyrir það sem þú gerðir mér í gær!“ og það hljóp í áttina til mín. Um leið og hún kom nær mér, tók ég hana á hárinu og hringsnéri henni um. Þá kvartaði hún um sársaukann. „Áts! Hey það er vont! Slepptu mér! Afhverju helduru áfram að toga í hárið á mér? Þú ert að pirra mig!“ og hún æpti á mig. Ég hélt áfram að snúa hárinu hennar um þá loksins togaði ég allt hárið hennar út.

Þegar ég hélt aftur áfram með bænina mína, gat ég séð að púkarnir voru sitjandi um í hring hafandi fund. Eins og áður, sagði leiðtogapúkin til sköllótta púkans: „Þú! Þetta sinn ferð þú og reynir!“ Þessi púki byrjaði fljótt að koma í áttina til mín. Til að vera fær um að ekki bara sjá púkana, heldur að heyra í þeim var svo seðjandi og ég var spennt. Um leið og sköllótti púkin var frammi fyrir mér, lagði ég hendurnar mínar uppá höfuðið hans og hristi því um. Á þeirri stund byrjaði haus púkans að blæða, og augu þess poppuðu út úr augntóftunum. Eins og ef ég var bíðandi, tók í fingurna mína og stakk augun þess og klóraði púkann miskunnarlaust. Púkin var hræddur út úr huganum sínum og hljóp frá mér.

Einu sinni aftur hélt ég áfram að biðja, þegar púkin sem birtist Haak-Sung, púkin með skæris-puttana sem klóraði krítartöfluna dróst nær mér með skrítnu hljóði. Ég gat ekki staðið ískrandi hávaðann af krítartöflunni, svo ég braut af járn skæris-fingurna og með þeim fingrum rispaði ég andlit púkans með því valdandi miklum sársauka. „Hey! Gefðu mér aftur fingurna! Afhverju ertu að taka fingurna mína?“ Ég svaraði til bara, „Pastorinn minn kenndi mér hvernig ætti að sigra þig. Hvað ert þú að fara að gera í því?“ „Þú litla plága – Ekki rugla í mér! Hvernig varð trúin þín svo sterk?“ og með því hvarf sá púki.

Á meðan skæris-fingraði púkin var að þjást in höndunum mínum, skynjaði ég einhvað horfandi á okkur í horninu, svo ég snérist hægra megin við mig. Púkin með hringlaga augun var

horfandi á það sem var að gerast. Ég hrópaði, „Þú skítugi púki! Heldur þú að ég viti ekki að þú ert að fela þig? Afhverju kemuru ekki hingað? Komdu hingað núna! Ertu ekki að fara að koma?“ Þá fjarlægði augboltapúkinn sjálf sig frá mér, hrópandi, „Hey! Helduru að ég sé brjáláður? Viltu að ég komi til þín? Ég mun aldrey fara frammi fyrir þér!“

Jesús hafði gert trúna mína sterkari án þess að ég tæki eftir því. Púkarnir eru hræddir við þessa Sesömu! Ég var svo hamingjusöm og var spennt af því að ég var ekki hrædd við neinn púka. Ég bað mjög svo kröftuglega, fyllt eldi, þegar stór snákur skreið í áttina til mín með reiðan svip. Þegar ég sá svipinn hugsaði ég með sjálfri mér, 'Þessi púki var gerandi einhvað öfluglega, af því að einhver hærrí skipaði því að.'

Um leið og snákurinn nálgadist mig, varð svipurinn þess óþægilegri. Hreistrið þess breyttist í mismunandi liti og það renndi halanum fram og aftur frammi fyrir mér. Ég greip snákinn og henti því í áttina að veggnum, æpandi út, „Þú skítugi púki! Í nafni Jesú flýðu frá mér!“ og með háum „Skell!“ hvarf púkinn burt.

Púkinn sem varð fangaður af bróður Haak-Sung á meðan felandi sig í veggnum hafði ennþá blóðnasir frá því að verða barinn upp af honum og var starandi á mig. Svo ég fór yfir til þess og dró það út. Þar voru blóðkekkir yfir allt nef þess, svo ég tók þessa kekki og klíndi þeim frá hausi púkans til táar. Þá öskraði púkinn og skrækti, segjandi: „Jakk! Ég er óhrein!“

Ég svaraði fljótt, „Hvað meinaru með að það er óhreint! Þú ert sá skítugi!“ Þegar púkinn öskraði út, „Hvað sagðir þú? Ég mun gera það öruggt að þú endir uppi í hel!“ Ég gat ekki trúað því sem ég var að heyra. „Hvað? Mun ég fara til heljar? Ekki láta mig hlægja! Ég hef Jesús innan í mér -- svo þú getur aldrey snert mig!“ Á sama tíma sem ég togaði nef þess, sló ég það. Nef púkans togaðist út eins og gúmmíteygja. Með háu „poppi,“ um leið og nef púkans byrjaði að blæða óhóflega, hljóp það burt.

Fljótlega nálgadist mig púki vafinn upp í sáraumbúða klæði, og það minnti mig á Kínverska púka teiknimyndinapersónuna Kang-She. „Sjáðu, sú litla! Þetta er virkilega gaman!“ og það byrjaði að rekja upp fötin. Á þeirri stundu, þegar öll klæðin voru farin, sá ég óteljandi pöddur, margfætlur, og þúsundfætlur skrífandi yfir allan líkama þess. Með öllum viðbjóðslegu pöddunum yfir allan líkamann sinn, dróst púkinn nær í áttina til mín. „Ógeðslegt! Þú ert viðbjóðslegur! Jesús! Plís hjálpaðu mér!“ Ég kallaði áriðandi á Drottinn, þá birtist Hann, greip púkann og henti því niður.

Ég þakkaði Honum einlæglega, segjandi, „Jesús! Þakka þér svo mikið!“ Jesús brosti til mín og strauk blíðlega hausinn minn. „Mín kærust, Sesama, trúin þín hefur vaxið svo mikið! Biddu duglega!“ Jesús var verandi í sérstökum gullnum klæðum með rautt hjarta á bringunni Sínni sem geisluðu mismunandi ljósum.

Þegar Jesús yfirgaf mig, birtist púki dulbúinn sem gömul amma. Gamla amman hafði langa exi í einni hendinni og var í svörtum klæðum. Hún hrópaði, „Ekki biðja! Gerðu það næsta skipti! Þú þarft ekki að biðja í dag, rétt? Afhverju helduru ákveðið fram á því að biðja í dag? Gerðu það á morgun! Jesús mun hitta þig hvenær sem þú vilt til að biðja á morgun í staðinn!“ Hún hélt þá áfram hærra, „Næsta skipti! Gerðu það næsta skipti! Á morgun!“ og til þess svaraði ég, „Hey, þú gamla skass -- í nafninu Jesú flýðu frá mér!“ Þá hvarf hún.

• Truflun Leiðir Púkana Til Að Slá Mig Kjánalega

Lee, Yoo-Kyung: Á meðan ég var biðjandi, nálgadist púki með snoðað hár og verandi í hvítum fötum með gúmmískó og byrjaði að tala: „Þú! Hey þú! Skuldaru mér ekki afsökunarbeiðni?“ Ég

gat ekki trúað því sem ég var að heyra. Ég svaraði, „Afhverju ætti ég að biðja þig afsökunar? Þú ert stöðuglega ónáðandi mig öll tækifæri sem þú færð til að trufla mig frá því að biðja,“ og þúkinn hélt áfram að gera grín að mér. Ég greip höfuð þúkans og sló andlitið hans. Þúkinn svaraði í sömu mynnt með því að slá mig aftur á andlitið mitt.

„Dirfist þú að slá andlitið mitt? Komu yfir hingað! Ég mun drepa þig!“ Ég, líka, var brennandi upp með reiði, svo ég krækti út augun þess og henti því niður. Þúkinn byrjaði að hrópa út hátt, segjandi, „Ó nei, augun mín! Gefðu mér aftur augun mín!“ og það kraup niður, ráfandi um allt leitandi að augunum sínum. Þegar það loksins fann þau, setti það þau aftur inní augntóftirnar, en gerði svo á rángann hátt, valdandi augunum að vera rangeygð. Ég skellihló þegar ég sá andlitið.

Kinnin mín sem þúkinn sló byrjaði að bólgna upp smám saman. Ég gat ekki komist yfir staðreyndina að smávægileg truflun leiddi mig til að vera sleginn af þúkanum. Ég sór að ég mundi hefna mín á þúkanum með því að berja það skynleysislega næsta skipti sem ég sæi það, og skyndilega fann ég einhvað í gripinu mínu. Til minnar furðu, var ég grípandi í beinagrindarpúka af fótleggnum hans!

Brugðið, henti ég því strax til einnar hliðanna þegar hauskúpa þess klofnaði í tvennt, og með gnístandi tönnum réðst þúkinn í áttina til mín. Um leið og það pressaði tveim helmingunum af hauskúpunni sinni saman með höndunum sínum, kom það öskrandi: „Hey, þú! Þú hlýtur að vera hamingjusöm!“ Svo ég spurði, „Afhverju?“ Þá sagði þúkinn, „Af því að Jesús lifir í þér, ég get ekki farið inní hjartað þitt -- jafnvel ef ég vildi það! Ég mun deyja!“ Á þeirri stund sem ég heyrði þetta sprakk ég úr hlátri, endursegjandi, „Það er rétt! Þú ert dauðans matur! Svo í nafni Jesú -- flýðu frá mér!“ Með þessum orðum flúði þúkinn fljótt.

Stund seinna nálgadist mig kvenkynspúki verandi í hvítum klæðum í tárnum með sitt langa hát blásandi um. „Vei mér! Það er ekki sanngjarnt!“ svo ég gerði bendingu með pendifingrinum mínum til að koma í áttina til mín, og hún hélt glaðlega áfram nær. Ég spurði, „Hvað er málið? Ertu meidd?“ Þá svaraði hún, „Þessi bastardur, Haak-Sung barði mig upp og þessi plága, Joo-Eun sló mig líka um svolítið eins vel!“ Ég bað eftir að hún kæmi nær, og þegar hún var rétt við hliðina á mér, krækti ég augun hennar út með fingrunum mínum. Þúkinn hoppaði upp og niður í sársauka, flúði svo.

Um leið og þessi þúki fór, dróst annar kvenkynspúki nær með hæðandi hlátri. „Hey! Helur þú að þú getir komist upp með að fara með mig svona?“ Svo, ég tók höfuðið hennar og hringsnéri henni um og í kring og hennti henni langt frá mér. Skyndilega, með háum skelli, heyrði ég, „Áts, hausinn á mér! Andlitið mitt!“ og svo reyndi það að hlaupa burt, ég spurði Jesú: „Jesús! Gefðu mér exi!“ Með öxinni sem Jesús gaf mér, sló ég höfuðið hennar með því. Höfuðið hennar var slundrað í hluta og bara líkaminn hennar kom aftur, hrópandi, „Hey þú! Finnur þú alls ekki meðaumkun fyrir mér?“ Þá vafraði hún um leitandi að hausnum sínum, segjandi, „Hvar er hausinn minn? Hvar er andlitið mitt?“

Mig langaði að sjá Jesú, svo ég kallaði út til Hans með öllum mínum mætti: „Pabbi! Pabbi!“ Hann heilsaði mér með björtu brosi: „Mín kærust Sesama! Þú varst stórkostleg! Mín Yoo-Kyung er fær um að sigra þúkana árangursríkt ein!“ Drottinn var mjög ánægður með leiðina sem ég kastaði út öllum þúkunum og var svakalega stoltur af mér. Jesús sagði, „Yoo-Kyung, þegar Pastor Kim kallar þig ‘Sesama’ á meðan ræðan hans er, svaraðu honum djarflega. Staðfesta hátt er líka trú! Skilur þú?“ Svo ég svaraði honum, Já Drottinn. Amen!“

Fljótlega komu englarnir niður til að segja, „Systir Yoo-Kyung! Þú hefur sigrað þúkana; þú ert undraverð. Haltu því uppi! Þegar þúkarnir gera aftur árás, sigraðu þá djarflega eins og þú hefur gert hingað til!“ Þeir uppörvuðu mig allir áfram. Jesús stakk upp á að við færum að heimsækja himnaríki, svo ég fylgdi Jesú og englunum til himnaríkis.

Ég elska alltaf og nýt heimsókna til himnaríkis. Uppá að koma í himnaríki, byrjaði Yea-Ji að dansa fyrir framan Drottinn, og eftir langa stund af dansi, spurði ég Drottinn: „Drottinn, plís helltu niður tárur iðrunar á Djáknu Shin Sung-Kyung og Joseph! Þau þrjú bæði að biðja iðrunarbænar tárbotlega en geta ekki grátíð!“ Þá svaraði Drottinn, „Ég get bara gefið tár iðrunarinnar þegar fólk er einlæglega biðjandi fyrir iðrun með hjörtunum þeirra!“

Jesús sagði að ég gæti dvalið á himnum í lengri tímalengd næsta skipti, en ég varð að snúa aftur, svo ég var fylgd aftur til kirkju. Jesús snerti hliðina á kinninni minni sem var slegin í dag, segjandi, „Kæra Yoo-Kyung! Vertu sterk! Skilur þú?“ Hann hvarf með veifi. Ég held að Jesús líki virkila húmor.

• Púki Færir Kraft Keðju Sög

Lee, Haak-Sung: Á meðan ég var biðjandi í tungum, réðust þrjú púkar á mig allir í einu. Á meðal þeirra, sá sem leit harðastur út hafði mannsandlit með líkama af dreka, og það voru mörg fleirri andlit á bringunni þess. Hinn sem leit út eins og hausjúpa með langt svart hár hélt áfram að henda hlutum af beinagrindum minn veg. Þá var járngrímaði púkinn frá fyrri móti haldandi á trjá-klippu kraft sög. Þegar það togaði í strenginn, byrjaði mótörinn að fara í gang hátt og beittu tennur kraft sagarinnar voru að snúast. Ég varð að hamla af hljóðið með höndunum mínum og bað í tungum af því að það var svo hátt.

Járn grímaði púkinn vildi saga hendurnar mínar af, svo það réðst á mig um leið og það sveiflaði kraftsöginni um. Ég var ekki að fara að tapa, svo ég vék mér undan og slapp árásina. Á meðan bardaginn var stal ég einhvernvegin kraf söginni frá púkanum. Ég var að vera í algjörrri einbeitingu, af því að ef ég léti vörðinn minn niður í sekúndu, mundilíkamin minn vera sneiddur í hluta.

Með kraftsöginni undir mínu yfirráði, sneiddi ég miskunnarlaust hendur púkans af. Púkinn byrjaði að öskra í sársauka um leið og hlutarnir á höndunum þess og líkamanum tvístruðust, að forðast samaband við mig. Ég hélt áfram að sveifla söginni í loftinu reynandi að grípa hina tvo, en púkarnir sluppu með örvæntingu frá mér. Á þeirri stundu birtist Jesús og vitnaði allt sem ég var að gera. Þegar ég sá Jesús, leið mér kröftugra í bæn endurlífsgast og meiri styrk rísandi til að sigra púkana.

Þegar Jesús yfirgaf mig, nálgadist mig tengings púki. Ég tældi púkann til að koma nær mér. „Hey! Komdu hingað og ég mun kenna þér einhvað skemmtilegt! Þessa leið! Flýttu þér!“ en púkinn leit grunsamlega á mig og neitaði boðinu mínu. „Hey! Ég hef í raun einhvað skemmtilegt hénra fyrir þig! Komdu hingað og sjáðu!“ en púkinn keypti það ekki, sama hvað ég sagði. Þá spurði púkinn skyndilega varkært, „Lofaru að refsa mér ekki?“ Svo ég svaraði, „Afhverju mundi ég refsa þér? Ég vildi bara deila einhverju skemmtilegu með þér, svokomdu hingað!“ Á þeirri stundu kom púkinn æstur nær mér. Ég bað þolinmæðislega þangað til ég gat fundið púkann rétt við hliðina á mér, og þegar ég fann púkann innan í gripinu mínu, greip ég handleggina hans og hringsnéri því um uppi í loftinu. Handleggir púkans byrjuðu að teygjast út eins og gúmmíteygja; það byrjaði að skella frá einni hlið veggjarins til hinnar, og þá kastaði ég púkanum burt.

En, á meðan ég var að berjast við púkann, var ég skyndilega minnt á fortíðar syndirnar mínar. Ég mundi hvernig ég sá hirðulaust um ömmu mína áður en hún dó. Ég var snökktandi og iðradist frammi fyrir Guði hverja sind sem ég gat hugsað um. Um leið og ég snökkti og var biðjandi óslega, heyrði ég skyndilega hátt hergöngu stöpp af hermönnum frá um allt. Allt í kring um mig voru há hljóð af ekki einum eða tveimur stöppum, heldur hundruðir af fótum

hergangandi í eingingu. Þá litlu síðar geystist stór hópur púka í áttina til mín, allir verandi í her einkennisbúningi.

Með Drottni gefandi mér styrk, óttaðist ég ekki. Í staðinn, var ég djارفur og sterkur, sama hvernig púkarnir gerðu árás. Vissi ég að púkarnir sem voru að koma til að ráðast á mig voru líka komandi meira saman heldur en þeir áður. Sama hversu harðir púkarnir eru, þegar ég segi nafnið Jesús, hleypur hver einasti púki fyrir sitt kæra líf. Hvert skipti sem ég vitna þess sviðsmynd, fatta ég hversu undralegur Jesús er og ég er fylltur yfirflæðandi gleði. Jafnvel púkaherinn flúði í nærverunni af Jesú nafni.

• Báðir Handleggir eru Snúnir Eins Og Snúin Saltstöng

Kim, Yong-Doo: Ég var hrópanði út til Drottins með hendurnar haldnar uppi hátt, og um 30 mínútum seinna, byrjuðu báðir handleggirnir mínir sem voru fyrir ofan hausinn á mér að draga ósjálfrátt hringi aftur og aftur. Einmitt um tímann sem fingurgómarnir voru um að snertast, byrjaði vinstri hendin mín kerfisbundið að hreyfast frá innan til ytra á einnar sekúndu millibili. Þá byrjaði hægri hendin mín að herma eftir því sama, kerfisbundnar hreyfingar. Skyndilega, byrjuðu báðar hendurnar mínar að snúast út á við og urðu algjörlega snúnar eins og snúin saltstöng og festist í þessari stöðu. Það var ekkert stutt af pyndingu. Svæðið sem var ráðist á mig síðasta skipti af púkunum var meiðandi illa á þessum punkti.

Það var erfitt að bera þessa klaufalegu stellingu, þegar hendurnar mínar byrjuðu að súast í gagnstæðu áttina, frá því ytra til þess innra á einnar sekúndu millibili aftur. Þá með minni vinstri, þá til míns hægri, í þessar röð, báðir handleggirnir voru núna snúnir inná við. Ég var fastur í þessari stöðu í enn aðrar 30 mínútur. Ég var að verða óþolinmóður með hægu framförina á því sem var að eiga sér stað, og ég var hæglega að verða reiður.

• Pastor Kim Þráir Gjölfina Af Hinum Heilaga Anda Fyrir Sína Eigin Dýrð

„Drottinn! Afhverju lætur mig þjást svona mikið? Þú veist allt of vel hversu kvalarfull bitförin af púkunum eru, samt kallaðir þú fyrir aðferð sem er svo sársaukafull fyrir mig að bera. Líka, afhverju sýnir mér slík ófullnægjandi magn af þínum himnesku gjöfum? Ef þú ert að fara að snúa mér innan frá út, gerðu svo fljótt. Í staðinn, sýnist það eins og þú ert að spila með mig.... Hvað ertu að gera við mig? Ég er óþolinmóður, svo mundi það ekki vera hentugt fyrir okkur báða ef þú myndir bara gefa mér það sem ég þarf allt í einu.“ Ég byrjaði að ráðast á Drottinn með kvörtunum mínum.

Mitt skelfilega eðli hélt áfram án þess að stoppa á kvörtuninni. Ég réðst á Hann án þess að stöðvast með harkalegum orðum. „Drottinn! Ef þú bara slærð mig með þínum heilaga eldilátandi mig brenna og opnar upp mín andlegu augu, mundi það ekki vera gagnlegt fyrir okkur báða? Hver getur fengið andlegu gjafirnar ef þú lætur það vera þetta erfitt að fá? Það er þreytandi og leiðinlegt fyrir þig Drottinn, og eins sjálfan mig, svo hvað segiru um að flýta þér upp og hella niður andlegu gjöfunum einmitt núna? Einmitt núna! Plís núna! Ertu að fara vera svona?“

Sama hversu mikið ég sárþændi og krafðist um andlegu gjafirnar, ef Drottinn ákveður að ekki gefa þér þessa gjöf þá var það það. En, óhamingjusamur með mitt líkamlega ástand á þeirri

stundu, var ég fremjandi synd með því að verða harðstjóri með óskynsamlegum kröfum. Ég hrópaði út, öskrandi með öllum mínum mætti, en Drottinn hélt áfram snúningnum á handleggjunum mínum í gegnum verkin af hinum Heilaga Anda. Hann gerði þetta heilmörg skitpi. Ég hugsaði með sjálfum mér, 'Hvaða andlegu gjöf er Hann að reyna að gefa mér? Hvers konar andleg gjöf er þetta?' og ég var mjög pirraður. Ég þráði áriðandi fyrir logandi, heilaga eldinn að koma líkt og storm vindur og slá mig, en Drottinn deildi ekki tilfinningunum mínum um bráðnaðsyn; í staðinn, ergjaði Hann mig um leið og Hann hélt áfram að miða áfram mjög svo hægt.

Hversu lengi það ég? Það var minnst fjórir tímar. Þá, skyndilega, stoppaði stöðuglegi snúningurinn á handleggjunum mínum. Vinstri hendin mín byrjaði að hreyfast ofbeldislega frá fram til aftur og hægri hendin fylgdi sama munstrinu. Hendurnar mínar voru að framkvæma líkamstilbeiðslu blikandi stjarnanna. Ég hélt að það sem ég var að upplifa var vegna þess að hafa hendurnar mínar haldnar uppi hátt í svo lengi, svo ég ákvað að reyna þær. Ég reyndi að slaka báðum handleggjunum mínum og höndunum fullkornlega, en hristingurinn hélt áfram. Jafnvel þegar ég lét niður hendurnar og reisti þær til baka upp aftur, eða jafnvel þegar ég reyndi að hindra hreyfinguna, héldu hendurnar mínar áfram að hristast í takt.

Ég var undrandi af þessu og fannst þetta fyndið, svo ég opnaði augun mín og starði á hendurnar í langa stund, þegar dóttir mín, Joo-Eun, varð líka með með undrun og leið á. Eftir bænafundinn spurði ég Drottinn. Í gegnum meðlimina með gjöf spádóms og andleg augu, fullvissaði Drottinn mig að ég var í ferlinu að fá gjöf lækningar og kraftaverka.

Þangað til núna, var löngunin mín fyrir andlegar gjafir óljós. Ég var ranglega upplýstur, haldandi að eins og staðhæft í bilfunni, ef ég bara les Orðið og bið alvörulega um andlegar gjafir, hélt ég að ég gæti og mundi fá gjafirnar sem ég þráði. En, Drottinn var kennandi okkur ítarlega í gegnum bæna fundinn undirstöðurnar af andlegum gjöfum í miklum smáatriðum. Hvern dag erum við upplifandi sannar blessanir og dagar okkar eru fylltir gleði og lífin okkar eru ríkuleg.

• Boð Drottins Til Að Ferðast Um Hel

Systir Beak Bong-Nyo: Ég var að nóta andlega danssins og biðjandi í tungum þegar 10 englar komu niður frá himnum. Englarnir löbbuðu fram og aftur um biðjandi söfnuðinn svo komu þeir við hliðina á mér. Ég spurði englana afhverju þeir voru hérna þetta skipti. Þeir svöruðu, „Jesús sagði, **Kirkja Drottins var bara að byrja bænafundinn sinn. Farið og færið Systur Beak Bong-Nyo**‘ og Hann skipaði okkur að færa þig, svo hérna erum við.“

Ég var skelfd um að englarnir mundu taka mig til helvítis, svo ég spurði þá einu sinni aftur. „Þetta gerðist áður, svo eruð þið takandi mig til himna? Eða eruð þig þakandi mig til heljar?“ Drottinn hlýtur að hafa sagt að bara færa mig af því að þeir vissu ekki svarið. Ég hafði ekki val nema fara með þeim án þess að vita hvert ég var að fara. Við fórum í gegnum geyminn og Vetrarbrautina þegar Jesús var þar til að heilsa mér glaðlega. Jesús skoðaði varkárlega svipinn á mér um leið og Hann talaði.

„**Mín kærust Bong-Nyo! Eins og þú veist, er þinn Pastor Kim skrifandi bók um himinn og hel. Mig mundi líka það að taka Pastor Kim með mér til heljar og sýna honum hvað hann þarf til að skrá um það, en hans andlegu augu eru ekki opinn ennþá, svo ég hef ekkert val um að taka þig! Til þess að skrá réttilega sviðsmyndina af hel, ert þú sú eina sem ég get tekið til að heimsækja, svo ég mundi biðja þig að bera með það stutta stund lengur! Fórum og heimsækjum hel saman!**“

Drottinn notar þessar sömu línur með mig hvern dag. Um leið og Jesús tók í hendina mína, vorum við nú þegar labbandi niður veg í helju. Fnykurinn lét magann minn snúast um leið og ég lyktaði af rotnandi holdi, og fyrir framan okkur var endalaust myrkur eins langt og ég gat séð. Ég treysti og reyddi mig bara á Drottinn minn og ekkert annað, svo ég hélt fastlega í hendina Hans um leið og ég labbaði.

• Hittandi Öskrandi Fjölskylduna Mína Aftur Um Leið Og Pau Þjást Angistar Sársauka

Helvíti! Er þar endir á helvíti? Hvar dvínar sársaukinn og hvar endar það í helvíti? Það er bara eitt svar við slíkri spurningu. Í helvíti þar eru bara þjáníngar um eilífð. Jesús og ég löbbuðum stutta vegalengd þegar ég tók eftir fólki öskrandi um hjálp í brennandi gryfju. Eldurinn var svo ákafur að logar þess voru lifandi um leið og þeir flugu yfir hliðarnar og inní pottinn. Allir í pottinum voru naktir, og þegar ég komst nær, var ég yfirbuguð af volæðinu og dapurleika fólksins sem ég sá. Það var óteljandi fólk hoppandi og öskrandi hversu heitt það var í því sem leit út líkt og gífurlega stór tromma.

Ég var óttaslegin skelfilega einu sinni aftur. Allt sem ég hef séð í helju var hneykslandi, en ég var aftur, standandi þar sem ég var fyrir mesta áfallinu. Sviðsmyndin sem ég vitnaði föður Pastor Kim's verandi hogginn upp eins og radísa með stráskera eins stórum og jörðin var þar sem ég var, starandi á minn nakta föður. Þegar faðir minn sá mig, byrjaði hann að snökkta. „Bong-Nyo! Hvað eru að gera hérna? Ég get eki borið þessa hjartaverki hvert skipti sem ég sé þig! Mér þykir það svo leitt það sem ég hef gert þér! Ég giska á að það er afherju ég er hérna borgandi fyrir það sem ég hef gert.“

Ég gat ekki sagt orð; í staðinn, grét ég óendanlega. Sársaukinn sem er þjást í helvíti var óímyndunarlega meiri heldur en það sem var farið illa með mig og ofsóknin sem ég þjást undir föður mínum á jörðu. Það sem ég upplifði á jörðu var ekkert. Risastóri púkinn í helju naut þess að sneiða margt fólk með stráskeranum mjög mikið og jafnvel hummaði lag glaðlega. Þessi illi púki hrifsaði föður minn og byrjaði að sneiða hann frá tánum sínum líkt og heimagerðar núðlur með hníf í þunnar ræmur. „Ahhhh! Plís Bjargaðu mér! Ég sárþæni þig! Plís bara dreptu mig!“

Sársaukafull hróp föður míns og endalaus, angistaröskur létu mig finnast vera aðlíða yfir mig. Án Drottins við hliðina á mér, mundi hafa liðið yfir mig yfir mörg skipti. Helvíti! Það eru engir endar á þjáníngunum, en þú ert bölvauður með elífum eftirsjám. Það er engin von, engin von um eilífð. Eina leiðin til að komast hjá því að fara til helvítis er að samþykkja Jesú sem okkar frelsara og lifa trúfastlega svo að við megum fara inní konungsríki himnanna.

Ég sárþændi Drottinn að taka mig burt frá sviðsmyndinni af sjáandi likama föður míns verandi misþyrmt af stráskeranum, og ég náði því varla út. Ég yfirgaf angistar dapragrát föður míns fyrir aftan mig og færðist áfram með Drottni. Eftir að labba í um tíma, sá ég tré framundan mér. Ég nálgast það nær fyrir að líta betur og var hneyksluð einu sinni aftur. Afhverju var Drottinn að íþyngja mér aftur og aftur með slíkum hryllilegum ímyndum sem ég get ekki eytt frá minnunum mínum? Mamma mín, yngri bróðir, tengdar-bróðir, og eins frændi minn, voru öll nakin og hangandi á hloffi, dinglandi á öklunum sínum á trénu.

Tréð var að hlykkjast eins og hvítur snákur og var að hreyfast um, og við hliðina á því var púki standandi hærrí en fjall. Ég staðri dapurlega á mömmu mína, og hún var líka lítandi á mig um leið og hún dinglaði á trénu. Hinir fjölskyldumeðlimirnir litu líka og hrópuðu út til mín.

„Bong-Nyo! Af hverju ertu hérna ef þú getur ekki hjálpað okkur? Afhverju komstu aftur?“

Líkar þér að sjá mig í angist þetta mikið?“ og hún grét. Jesús benti út púkann og sagði að hann var næst stærsti púkinn í hel! Þessi næst stærsti púki naut þess að berja líkamana og afhýða holdið þeirra af, leggjandi þjáníngar á fólkið. Púkinn henti þá í endurtekningu líkómunum miskunnarlaust inní eldinn.

Mig langaði svo örvæntingarfullt að fanga alla púkana og rífa þá í hluta og henda þeim inní þennan eld í hel. Um leið og þessi annar setti púkinn skipaði, færði þjónspúki skál rétt fyrir neðan þar sem fjölskyldan var hangandi og fyllti skálina með svörtum skordýrum.

Á þeirri stundu byrjuðu þessi skordýr að klifra upp hár fjölskyldunnar minnar og á líkamana þeirra. Skordýrin veisluðu miskunnarlaust á holdinu þeirra um leið og þau grófust djúplega inní holdið þeirra, eugun og nasirnar. Líkamar þeirra voru svartir, huldur með skordýrum. „Ahhhh! Plís bjargaðu mér! Bong-Nyo! Stóra systa! Áts! Tengdar-systir! Plís hjálpaðu mér! Frænka! Plís hjálpaðu mér! Plís bjargaðu mér!“

Hvað gat ég gert, heyrandi grát fjölskyldu minnar af sársauka og hjálp? Ógeðslegu skordýrin tóku form maðka. Skordýrin höfðu beittar tennur til að tryggja veginn sinn inní hvað sem er og augun þeirra skinu bjartlega. Þegar skordýrin herjuðu á mannlíkómunum, byrjar holdið að bráðna af, skiljandi bara beinin eftir. Þá halda skordýrin áfram að grafa dýpra inní beinin og bræddu beinin. Mamma mín, bróðir, tengdar-bróðir og frændi héldu áfram að öskra út í sársauka.

Þessi hryllilegi sársauki mun halda áfram að eilífu, og ég gat ekki borið sársaukann af því að vita þennan sannleik. Það reif hjartað mitt í sundur. Í miðjunni á þessari óreiðu hrópaði mamma mín út. „Bong-Nyo! Ég er mest skelfd við pöddurnar. Munndu hvernig á jörðu ég gat aldrey gripið pöddu, en hérna í heleru það svo margar pöddur! Þessar pöddur munu aldrey deyja! Plís, ég sárþæni þig að plís hjálpa mér!“

Fjölskyldan mín leit til mín um hjálp og kallaði ú til mín, en ég starði til baka á þau hjálparlaust. Ég varð að þola sársaukafulla skilninginn af því að vita að ég var kraftlaus til að hjálpa fjölskyldunni minni. „Drottinn! Plís hjálpaðu fjölskyldunni minni með því að frelsa þau frá þessum skordýra stað til einhverrar annarrar staðsetningar í hel. Plís hafðu miskunn á fjölskyldunni minni!“ og ég hrópaði út, sárþænandi og grátandi. En, Jesús svaraði, „Ég get ekki gert það! Það er of seint!“ og við færðumst áfram.

Endalausú skrefin sem Jesús og ég tókum leiddu okkur til gífurlega stórs fjalls. Við löbuðum nær fyrir að líta betur. Á þessu fjalli gat ég séð marga hluti sem litu svipaðir og hnúllungar dreifðir yfir allt fjallið. Frá langt í burtu litu þessir eins og hnúllungar eða litlir steinar, en uppá nærri skoðun, voru þeir fólk standandi um með vonlausa örvæntingu. Þau litu út bólgin frá því að vera barin harkalega. Augun þeirra og andlit voru bólgin upp um leið og líkamar þeirra hlömmuðust yfir til hægri frá örmögnun.

Við hliðina á fólkinu var hræðandi púki, hvessandi augun, og þegar það sá mig, lyfti það augunum sínum og byrjaði að tala. „Ég sé þig oft! Afhverju ert þú hérna aftur?“ Ég var svo pirruð að ég byrjaði að bölvva á það. „Hey! Þú bastarður! Ég vildi að ég gæti tætt þig líkt og fjölskylduna mína og hennt þér inn í eldsgrýfuna! Ég mun ná þér!“

Púkinn hæddist jafnvel hærra. „Þú ert grátandi innra af því að þú ert svo hrædd við mig -- sem gerir mig svo hamingjusamann! Hvað ert þú að fara að gera í því?“ Ég var reið, hugsandi um þjáníngarnar sem fjölskyldan mín þoldi. Ég haggðist ekki, jafnvel ekki smá og barðist við púkann. „Jesús! Ég vil drepa þennan púka! Ég hata þennan púka!“ En púkinn gerði jafnvel meira grín að mér. Ég hélt áfram, „Drottinn! Afhverju ertu bara standandi þarna ekki gerandi neitt? Sýndi þeim einhvað!“ Ég sárþændi Drottinn, þegar Hann hélt skyndilega hægri hendinni Sinni og snéri henni. Líkami púkans var strax lamaður og það gat ekki hreyfst.

Púkinn stóð líkt og steinsstólpi á meðan líkamar fólksins voru standandi líkt og steinar

voru þaktir með mismunandi skordýrum veislandi á holdinu þeirra og beinum. Skordýrin átu allt á líkómum þeirra nema augun, og tómu öskrin þeirra bergmáluðu út í gegnum loft helvítis. Jesús tók hendina mína, segjandi, „**Förum einhvert annað!**“

• Hittandi Fyrrverandi Forseta Kóreu

Jesús sagði, „**Sálirnar sem þú munt hitta næst eru þessar sem þú veist vel svo gjaltu nálæga athygli!**“ Áður en Hann gat klárað, sá ég á sviði sýnarinnar minnar einn af fyrrverandi forsetum Kóreu. Ég var hneyksluð og hrópaði út, „Ó Drottinn! Það er ógurlegt! Ég get ekki borið að sjá þetta!“ Þá hélt Drottinn í hendurnar mínar þéttilega. Hann var ekki bundinn við neitt, en stór hvítur snákur var að vefja allan líkamann hans þétt frá fótunum hans upp til hálsins, að frátöldum augunum.

Þá nálgudust nokkrir litríkir snákar hvíta snákinn, vefjandi sjálfa sig á toppinum á hvíta snákinum. Þessir snákar flæktu sjálfa sig þéttar og þéttar á móti hvorum öðrum. Það sýndist eins og snákarnir væru í keppni til að sjá hver gæti vafið þéttar. Fyrrverandi forsetinn öskraði og byrjaði að hósta þar sem hann var kæfður. „Ahhh! Hættið að kæfa mig! Plís! Hættiði þessu! Bjargið mér, plís!“ Jafnvel í miðjum þessum angistum byrjaði hann að tala til mín.

„Hver ert þú? Afhverju ertu hér? Ég var vanur að vera forseti Kóreu með öllum orðstír, en ég er í helju núna þjást þessum sársauka. Þegar ég var á jörðu sárþændu margir pastorar og reyndu að fá mig til að mæta í kirkju, en ég hunsaði þá alla. Ég gaf ekki athygli þegar þeir sögðu mér um hel, en mig dreymdi aldrei að slíkur staður sem þetta virilega væri til. Dama, hvað get 'g gert um þetta ástand? Hvað heldur þú að ég ætti að gera? Barnið mitt þekkir ekki ennþá Jesú til þessa dags og ég er svo áhyggjufullur um það! Barnið mitt þarf að samþykkja Jesú á meðan hann er ennþá lifandi og taka á móti hjálpræði svo að hann geti lifað í himninum. Ég vildi að ég gæti farið rétt núna og sagt barninu mínu um þennan sannleik, en ég get það ekki, svo hvað geri ég núna? Ahhh! Hjartað mitt verkjar svo mikið!“

Hann sárþændi við mig að segja barninu sínu um Jesú. Hans málflutningur var svo einlægur og ég bað Jesú um Hans hjálp: „Minn elskaði Drottinn! Hvað ég heyrði frá því sem hann deildi er svo hjartbrjótandi að ég get ekki þolað það! Getur þú Drottinn sýnt barni forsetans hvað hel lítur út líkt og í draumi?“ Jesús hlustaði bara án þess að segja einasta orð.

Skyndilega voru hugsanirnar mínar fylltar ímyndunum af fjölskyldunni minni sem var að þjást einhversstaðar í helvíti. Ég byrjaði að hugsa, ‘Ef ég get verið leidd til einhvers staðar með minna hryllilegri refsingu mundi það vera stórkostlegt....’ Með slíkri hugsun byrjaði ég að gráta. Hann gæti gert grín að mér segjandi að það eru engir slíkir hlutir, en ég veðja að hver í minni stöðu sem vitnaði sína elskuðu íþyngdir með slíkum óhugsanlegum sársauka mundi bregðast við einmitt á sama veg og ég gerði.

Ég grét óstjórnlega, krefjandi þess ómögulega -- að bjarga fjölskyldunni minni frá helvíti, og þá skipaði Jesús englunum Sínum að færa mig aftur til jarðar. Ég hrópaði út, hátt kvartandi til Jesú. „Drottinn! Móðir mín og fjölskyldan mín eru öll í brennandi gryfjunni af hel þjást í sársauka fram yfir orð, en hvaða gagn er það fyrir mig að vera hérna ein? Ég vil þetta ekki! Ég virkilega hata þetta! Settu mig inni þessan brennandi gryfju í staðinn fyrir foreldrana mína!“ Ég sárþændi alvörulega, en það var ekkert gagn. Ég vissi betur en hver sem er hversu gagnslaus minn málaflutningur var, en ég vissi ekki hvað annað ætti að gera.

Ég hélt áfram að gráta með öllum huganum mínum, líkama og sál, þegar 10 englar birtust og byrjuðu uppteknislega að safna tárunum mínum í gullna skál sem hver hélt í höndunum

sínum. Ég byrjaði að biðja bæn iðrunar. „Drottinn! Ég var svo röng! Plís fyrirgefðu mér!“ Þá starði Drottinn dapurlega á mig segjandi, „**Mín kæra dóttir! Ekki gera þetta aftur!**“ og Hann huggaði mig. En ég spurði varkárlega, „Drottinn! Mig langar að sjá móður mína aftur! Má ég sjá hana aftur?“ Drottinn leyfði mér ekki auðveldlega að sjá hana aftur. Svo ég svaraði, „Drottinn! Ég lofa að gera aldrey það sem ég gerði aftur. Plís. Ég mun ekki gráta aftur.“ Með því sögðu, tók Drottinn hendina mína segjandi, „**Þá munum við stuttlega sjá móður þína og snúa aftur til baka!**“

• Syngjandi Lag Frammi Fyrir Móður Minni Í Helvíti

Móðir mín var að þjást í enn annari eldsgryfju, öskrandi um leið og hún hoppaði yfir allan staðinn reynandi að komast hjá hitanum. Ég hrópaði hátt, „Mamma! Það er ég! Dóttir þín, Bong-Nyo er hér!“ og ég kallaði út til hennar. Hún leit minn veg sannreynandi hver ég var og byrjaði að gráta. Hún sagði, „BongöNyo! Afhverju komst þú aftur? Þetta er enginn staður fyrir þig! Flýttu þér og farðu til baka! Heilsan þín er jafnvel ekki góð..... Ekki kom nokkurntímann aftur til þessa staðar! Áts, ég er brennandi! Ég get ekki staðið þennan sársauka!“

Ég hrópaði út til hennar aftur, „Mamma, ég sakna þín svo mikið! Ég veit ekki hvað á að gera!“ Mamma mín gerði beiðni í miðjum öllum sársaukanum sínum, „Mín kærust Bong-Nyo! Hversu vildi ég að ég gæti heyrt þig syngja bara einu sinni!“ Er þetta einhvers konar rökrétt? Mamma mín er að þjást miklum sársauka í brennandi gryfju og er biðjandi um að heyra mig syngja! Þetta er ótrúlegt. Það er ekki eins og ég sé njótandi þess að horfa á flugeldana..... En hvernig get ég neitað! Munnurinn minn var þegar að undirbúast til að syngja lag.....

Tár byrjuðu að lúlla niður kinnarnar mínar um leið og ég byrjaði að syngja, starandi á þjáningarnar sem mamma mín var að fara í gegnum í eldinum. „Þú gleymdir sársaukanum af því að fæða mig, þá alaðiru mig upp, fórnandi öllu sem þú ert dag og nótt. Þú færðir mig frá óhreina staðnum af rúminu til þess þurra. Þú þjáðist og fórnaðir þangað til hendurnar þínar og fætur voru búnar....“ Ég gat ekki sungið textann í þessu lagi neitt lengur, og ég snókti óstjórnlega. Hvaða lag syng ég til móður minnar sem var að þjást í hryllilegustu og grimmilegasta sársauka sem er hægt að ímynda sér? Sársaukinn í hjartanu mínu hafði náð sínum topp! Ég kallaði út til mömmu minnar, grátandi, og þá kallaði ég aftur og grét einhvað meir.

Því meir sem ég hugsa um sjálfa mig, því meir átta ég mig á því hversu hryllileg dóttir ég var. Mér mistókst að sjá almennilega um sjúku móður mína, og út af minni vanrækslu, var henni ekki gefin réttilega læknisumhyggjan. Þetta er afhverju hún missti sitt tækifæri til að læra og samþykkja Jesú svo að hún gæti farið til himnaríkis. Ég átti skilið að vera í helvíti – skildi eftir mömmu mína fórnandi svo miklu til að ala upp mín bastarðs börn og dó að þjást. Ég er sú fyrirlitlega sem tilheyrði í helvíti, og mín elskani mamma í himnaríki. Í staðinn, var allt í andstæðu og enn verra, þar var ekkert annað tækifæri. Þetta er það sem gerir mig svo í uppnámi og reiða. Það er enginn von fyrir mömmu mína – aldrey! Hvað geri ég? Staðreyndinn að einu sinni þegar þú ert í helvíti, er það ekkert aftur snúið lætur mig gnísta tönnunum mínum í reiði.

Dagur 22: Okkar Persónulegu Frásagnir Af Andlegum Upplifunum

Ræðu ritning: „Fagnid því þótt þið nú um skamma stund hafið orðið að hryggjast í margs konar raunum. Það er til þess að trúfesti ykkar, langtum dýrmætari en forgengilegt gull, sem þó er reynt í eldi, geti orðið ykkur til lofs og dýrðar og heiðursvið opinberun Jesú KIRSTS. Þið hafið ekki séð hann en elskið hann þó. Þið hafið hann ekki nú fyrir augum ykkar en trúid samt á hann og fagnid með óumræðilegri og dýrlegri gleði þegar þið eruð að ná takmari trúar ykkar, frelsun sána ykkar.“

(1 Pétursbréf 1:6-9) 2007 útgáfan

* Púki Spilar á Píanóið

Lee Yoo-Kyung: Á meðan ég var biðjandi í tungum, birtist svart andlitaður, fjóraugaður púki. Púkinn sat á píanóstóli Joo Eun's og spilaði á píanóið, fíflast um. Pirruð, hrópaði ég, „Hey! Skítugi púki! Afhverju ertu spilandi með píanói minnar Systur Joo Eun's? Þetta píanó er það sem hún notar í tilbeiðsluþjónustu.“ Það svaraði með móðgandi orðum. „Haltu kjafti!“ Ég varð mjög reið. „Hvað? Varstu bara að óvirða mig? Þú ert svo dauður!“ Ég hljóp í áttina til púkans, snéri hálsinum þess og hringsnéru ausnum um. Ég sló þá höfuðið oná gólfið.

Þá birtust aðrir þrír púkar. Einn birtist í formi beinagrindar með augu á enninu sínu. Púkinn í formi beinagrindar var fljúgandi um með vængina sína sem virtust líkt og leðurblöku. Það lenti á stólnum á píanóinu og byrjaði að syngja um leið og það spilaði á píanóið. Hljóðið af tónlistinni var út úr takti. Tónarnir minnti mig á þeirra hrollvekjandi rödd. „Hey! Þetta píanó er Joo Eun's. Afhverju ertu að snetra það? Ég get ekki einbeitt mér með bænirnar mínar!“ Hrópaði ég. Ég gat heyrt þá tala til hvors annars. „Það er allt í lagi! Hún er að segja að hún geti ekki einbeitt sér að því að biðja. Spilum eins mikið og við viljum!“ Þá lömdu þeir á takkana á píanóinu.

Ég var áhyggjufull um að píanóið gæti brotnað. „Augljóslega, ertu ekki að fara að gefa orðunum mínum athygli!“ Ég hljóp í áttina til þeirra og greip þá alla í einu. Ég sveiflaði einum inni fjarlægðina og ég sparkaði hinum burt. Með þeirra blóðnösum, höfuðmeiðslum, öskruðu þeir um leið og þeir flúðu.

Ég byrjaði að biðja einu sinni aftur þegar hvítklæddur púki birtist með munninn sinn blæðandi. Það leit út svolítið þroskaheft án nokkurar augna, svo ég gerði grín að púkanum. Púkinn sagði, „Haak Sung potaði og tók augun mín út. Þetta er afhverju ég er svona! En hver ert þú að hlægja að mér?“ Það var að gera tilraun til að týna upp slag við mig.

Hrópandi, sagði ég. „Amma mín er í kvölum út af ykkur! Afhverju var hún dregin til heljar?“ Púkinn stríddi og pirraði mig. „Hún tilheyrir í helju; hún á það skilið! Hún mun ennþá upplifa kvalirnar!“ Fokreið, klóraði ég á andlit púkans með öllum mínum styrk. Andlit þess byrjaði að blæða frá árásum fingranaglanna minna. Í raun, blæddi það ófhóflega. Púkinn flúði og ég byrjaði að elta það út í gegnum rýmið. Að lokum, flúði það varanlega.

Þegar ég var í bæn aftur, var ég öngruð af öðrum púka. Ég var pirruð og vildi ekki standa andspænis því. Ég ákvað að nota valdið mitt: „Jesú blóð!“ Angrandi mig, sagði púkinn, „Blóð? Hvers blóð? Jesú blóð? Eða, þitt blóð?“

„Allt í lagi púki! Ef allt sem þú vilt gera era að standa andspænis mér, berjumst þá!“ Hrópaði ég. Púkarnir réðust í hópum, en af einhverri skritinni ástæðu, þegar ég sveiflaði hnefanum mínum um, mundu þeir allir falla sem hópur. Þegar ég sló púkana í magann, mundu

augun þeirra bresta út. Þegar ég sló nefin þeirra, byrjuðu nefin þeirra að blæða. Þegar ég greip fótleggina þeirra og sveiflaði þeim, teygðust fótleggirnir þeirra út eins og teygjanleg gúmmíteygja.

Þrátt fyrir tjónin þeirra, héldu púkarnir áfram að birtast og hrjá mig. Þeir voru reynandi að hindra getuna mína til að biðja. Ég sagði við sjálfa mig, 'föllum í bardaga og ákvörðum hver mun vinna.' Ég potaði í nasirnar og greip slump af hári til að sveifla á hvern púka sem mundi koma nær mér. Ég mundi nota hendurnar mínar og fætur sem vopn. Það var skrítíð, um leið og ég hélt áfram að sigra þá, mundi talan þeirra bara aukast. Nærri endanum, voru það fjöldi púka, of margir til að telja. Þeir komu allir í einu. Áríðandi, hrópaði ég, „Hjálpaðu mér! Fljótt! Heilagur Andi! Hjálpaðu mér!“ Á innan við stuttum tíma, birtist Drottinn. Drottinn ávítaði alla púkana og huggaði mig. „**Frú Doppa! Ég veit að þú hefur farið í gegnum mikið.**“

Þegar ég mætti áður í aðrar kirkjur, hafði flest fólkið nýlega sagt að ég væri ekki mjög björt. Í staðinn fyrir að kenna mér að biðja og boða fagnaðarerindið, höfðu þau bara skaffað mér með mat. Þau gerðu tilraun til að hjálpa mér með bara efnislegum hlutum. Þess vegna, hélt ég að allt sem þyrfti að gera var að taka Biblíuna mína til þjónustu. Samt sem áður, með leiðsögn pastors frá Kirkju Drottins, byrjaði ég að biðja í tungum. Um leið og ég hélt áfram að biðja í tungum, var ég fær um að ná dýpra stigi af bæn. Núna, er ég fær um að sjá púkana og ég er fær um að berjast við þá. Hvenær sem mér finnst ég vera að tapa eða vera þreytt á bardögum, er allt sem ég þarf að gera að líta og kalla uppá nafn Drottins Jesú. Hann verndar mig alltaf. Í fyrstu, mundu árásirnar af óteljandi tölunni af púkum hræða mig. En núna, er ég alls ekki hrædd af því að Jesús er með mér. Í raun, hefur sigur á móti púkunum orðið skemmtilegur og spennandi.

* Sköllóthöfðaður Púki Birtist

Kim Joo-Eun: Á innan við tíu mínútum af bænum mínum í tungum, birtist sköllótt höfðaður púki. Sköllótt höfuðið þess var rennbleyttur með olíu og höfuðið þess var bjartlega skínandi. Á þeirri stundu, minntist ég um föður minn. Faðir minn hafði líka misst mest af hárinu sínu og mundi alltaf þekja það með olíu. Ég mundi muna eftir því hvernig faðir minn mundi reyna að hausstanga mig um leið og ég öskraði og flúði frá olíuborna höfðinu hans.

Sköllótt höfðaði púkin nálgast mig smám saman um leið og það hristi hausinn sinn. Ég var mjög spennt um leið og púkin kom nær. Ég var kvíðin yfir því að það mundi snerta hendina mína. Ég hrópaði, „Í nafni Jesú, farðu!“ En það fór ekki. Þegar það dróst nær mér, tók ég eftir því að höfuð púkans var mjög ógeðslegt. Ég hafði ekkert val nema snerta andlit púkans til að hamla nálgunina þess. Ég hrópaði, „Drottinn!“ Og ég reyndi að sterk arma það niður á við, en augu púkans poppuðu skyndilega út fyrir framan andlitið á mér. Þá, líkt og snákur, kom löng hlykkjandi tunga út frá munninum þess. Púkin leit út viðbjóðslegur og herfilegur. Með styrknum mínum, kýldi ég það einu snni og henti púkanum inni fjarlægðina.

Með sköllóthöfðaða púkanum út úr veginum, birtist annar púki dulbúinn sem ung stelpa með munninn sinn opinn vítt. Í dag, fyrir einhverja ástæðu, voru allir púkarnir sérstaklega viðbjóðslega útlítandi. Ég var mjög pirruð, svo ég greip slump af púkasteltu hárinu með einni hendi og hleypti út reiðinni minni á hana. Grípandi í hárið hennar með einni hendi, sló ég andlitið hennar ákaflega með hinni hendinni. Með öllum mínum styrk, var ég að slá báðar kinnarnar hennar. Púkin öskraði. Það hrópaði út. „**Það er sárt! Það er virkilega sárt! Hættu að slá mig! Hættu því!**“ Ég tók eftir því að andlit púkans var bólgið á kinnarsvæðinu. Um leið og ég hélt áfram að slá púkann, hrópaði ég. „Þú slóst kinnar Systur Yoo Kyung's, rétt? Þér mun vera refsað

jafnvel meira! Ég er að fara að berja þig upp meir!“ Púkin hrópaði þá út og sagði, „**Mér þykir það leitt.**“ Það byrjaði að sárþæna. „**Ég mun aldrey slá Yoo Kyung aftur! Virkilega! Sannarlega!**“

Háðslega, sagði ég, „Jáh rétt! Þú ert ligari að eðli!“ Ég greip slump af hárinu þess og togaði það strax allt út, og ég hendi þá púkanum í áttina að píanóinu. Þegar það lenti á píanóinu, hvarf það. Annar púki í formi hauskúpu nálgaðist mig. Það hafði langt hvítt hár með appelsínugulum augum. Það rúllaði augnboltunum sínum um leið og það kom nær. Með því fyrir framan mig, potaði ég í augun þess. Í kvalarfullum sársauka og skelfingu, hoppaði púkin módursýkislega frá einum stað til annars. Þá flúði það.

Þegar ég hélt áfram að biðja, skynjaði ég skyndilega þægilegan ilm. Það lyktaði líkt og blóm í loftinu. Ég var strax heilluð af ljúfu lyktinni, og ég var gefandi fulla athygli til þefsins. Drottinn birtist þá. Ég spurði, „Er þessi ljúfa lykt fyllandi loftið frá þér, Drottinn?“ Drottinn svaraði, „**Já það er, Frekna! Líkar þér þefinn?**“ Ég svaraði himinlifandi, „Já, Drottinn. Það líktar virkilega góð!“

„**Þú ert ákaflega biðjandi í dag. Ég mun þess vegna sýna þér einhvað sérstakt. Líttu vandlega á ástand kirkjunnar þinnar og kirknanna í Kóreu!**“ Um leið og Drottinn reisti hendina Sína, voru þar sýnir af púkum og kirkjum sem virtust í víðu útsýni frammi fyrir augunum mínum.

* Yfirbugandi Kirkjur

Ég var lítandi á jörðina frá fjarlægð. Á hvorri hlið, stóðu tveir púkar nálægt næst-j-rðinni. Þeir stóðu andspænis hvorum öðrum um leið og jörðin stóð í miðjunni. Púkarnir voru haldandi á löngu reipi. Hvor hélt í enda á reipinu. Það virtist eins og þeir væri að láta reipið fara í kringum jörðina. Það var einhvað líkt og krakkar spilandi snúsnú. Jesús sagði mér að líta nálægri. Ég dróst nær til að taka eftir vandlegri. Ég var hneykslu á því sem ég sá og það leið næstum því yfir mig.

Reipið sem púkarnir voru haldandi á var alls ekki reipi. Í raun, var það risastór snákur. Annar púkin hélt í hausinn og hinn púkin hélt í halann á snáknum. Þeir voru sveiflandi því. Þegar púkarnir sveifluðu snáknum í kringum jöfðina, gat ég séð mörgu Kóresku kirkjunnar skiptast á til að hoppa um leið og reipið fór um. Hver kirkja raðaðist upp, og hver tók sitt skipti um leið og púkarnir sveifluðu reipinu um. Þegar skipti kom upp, mundu kirkjunnar hoppa og hoppa. Þær reyndu að vera ekki fótaskortur -- sem mundi afleiðast með fallinu þeirra. Flestum kirknanna varð ekki fótaskortur af snákslíkamanum í fyrstu, en þegar að sveiflan hélt áfram, byrjaði öllum að verða fótaskortur um leið og þær urðu gildraðar. Allar þeirra, hver á eftir öðrum, byrjuðu að falla um leið og þeim varð fótaskortur. Á meðal kirknanna var Kirkja Drottins. Kirkja Drottins varlíka hoppandi. Með flestum kirkjunum fallandi, var okkar ein af undantekningunum. Kirkjunni okkar varð ekki fótaskortur af snákslíkamanum. Kirkja Drottins hélt áfram að hoppa léttilega. Jesús útskýrði að hver sveifla frá púkunum væri raun. Það var próf til að yfirkomast. Ef kirkjunni varð ekki fótaskortur og féll, meinti það að kirkjunnar komust yfir þeirra raun í sigri. Kirkja Drottins hafði minnstu töluna í söfnuðinum sínum. Aðrar kirkjur höfðu fjölda meðlima í þeirra söfnuði, og þeim varð oft fótaskortur og féllu. Jesús sagði, „**Núna yfirkemur Kirkja Drottins stórlega. Haltu áfram að þola og hoppa um leið og hver mismunandi raun fellurá þig. Í dag, hefur þú sérstaklega beðið í langa tíma án þess að blunda af. Þess vegna, sýndi ég þér. Biddu alvörulega.**“ Þá snéri Drottinn aftur.

* Stingurinn Af Nál Púkans

Lee Haak-Sung: Um leið og það alvörulega, nálgadist þúki mig. Þessi þúki hafði bæði augun sín snúin öfug. Hvenær sem ég sé þúka, held ég áfram að muna eftir sviðsmyndinni af ömmu minni kvalda í helvíti af þeim. Þegar ég minnst, vilt ég hleypa út reiðinni minni á þá. Um leið og þessi þúki kom nær mér, potaði ég og reif augu þess út og hennti þeim í fjarlægðina. Einkennilega, um leið og ég hugsaði um sverð á meðan baráttan var, mundi sverð birtast í hendinni minni. Þegar ég hugsa um lím, mundi ég hafa lím í hendinni minni. Ég hafði einu sinni sett lím á auga þúka og síðan hoggið handleggina hans af með sverðinu. Hvenær sem ég hugsa um að nota mismunandi týpur vopna, eru þau annað hvort í hendinni minni eða næst mér. Drottinn hafði veitt mér vopnin.

Ég hafði verið að berjast í langann tíma við þúkana. Ég hef náð mikilli reynslu og án þess að fatta það, hafði ég líka fengið öryggi og djörfung. Einu sinni aftur, nálgadist þúki dulbúinn sem ung stelpa í hvítum kjól. Þegar það dróst nær mér, var það bítandi sinn eigin handlegg stöðuglega. Þessi þúki leit út mjög lík persónu frá sjónvarps hryllings sjónleik. Ég var furðaður með staðreyndina hversu raunverulegur þúkinn leit út, svo mjög líkur þeim skapaður af skemmtanaíðnaðinum. Unga þúkastelpa og þúkinn sem flutti fólk til helvítis litu alveg eins og þessi frá sjónvarpinu. Það er frægar Kóreskar sjónvarps seríur, með þúka sem lítur nákvæmlega út eins og sá sem kemur að taka sálir sem eru fordæmdar. Þúkinn sem kemur rétt áður en persóna deyr kemur í svörtum fötum með hefðbundnum Kóreskum pípuhatt, vanalega gerðum ú hestahári. Andlit þess er hulið með hvítu púðri, og þessir þúkar eru vanalega þeir sem mundu draga persónu til helvítis. Ég tók eftir því að jafnvel aðferðin af því að draga einhvern til helvítis var sú sama og í sjónvarpinu.

Í sýn, sá ég aldraðan mann liggjandi á gólfinu, blæðandi undir altarinu. Þúkinn sem var bítandi sinn eigin handlegg var fljótt hlaupandi í áttina til aldraða mannsins. Ráðast á aldraða manninn, þúkinn notaði Drakúla vígtennurnar sínar og byrjaði að sjúga upp blóðið hans. Þegar blóðið hafði verið tæmt, byrjaði þúkinn að naga á hendinni hans. Innan við stundar, hafði þúkinn étið allan hausinn hans. Þá birtist annar þúki með líkama fullan af nálum. Nálarnar voru líkar þeim á broddgelti. Með trúnni minni, sveiflaði ég hnefanum mínum, en um leið og hnefinn minn snerti þúkann, leið ég næstum út af frá sársaukanum.

Ég hugsaði með sjálfum mér, 'Hvað? Ég sveiflaði vissulega og sló það með trúnni minni. Afhverju hefur það ekki virkað?' Hnefinn minn hafði stungist í nálarnar hans.

Jafnvel eftir bænafundinn okkar, var hendin mín í sársauka. Ég athugaði hendina mína undir björtu ljósi, og ég gat séð að það var rautt og bólgið. Ég gat séð skýrt nálaförin. Ég barðist við þúka andana sem eru ósýnilegar verur, en ég var hissa af staðreyndinni að þeir geta skilið eftir líkamleg merki á líkamanum mínum og framleitt líkamlegan sársauka. Ég sýndi kirkju fjölskyldunni minni það. Ég sýndi Pastornum mínum það og söfnuðinum. Þau höfðu öll staðfest merkin með þeirra eigin augum og voru furðandi hneyksluð.

* Handar Hreyfing Og Titringur

Kim Yong-Doo: Um leið og ég það ákaflega í tungum, byrjuðu hendurnar mínar að framleiða litlar hreyfingar. Fyrst, hreyfðist vinstri hendin mín í endurtekningu upp og niður um leið og hún hristist. Þá fylgdi hægri hendin mín því sama. Á innan við stuttum tíma voru báðir lófarnir mínir saman á móti hvorum öðrum og hristust ákaflega. Hristingurinn varð smám saman jafnvel

ofsafengnari.

Það var ákveðin kirkja sem hafði boðið Pastori að tala um lækningu. Ég hafði vitnað sviðsmyndina þar sem hann læknaði; hann var líka að hristast ákaflega með hendinni sinni. Þegar hann var læknaði, mundu mörg önnur kraftaverk verða sýnileg. Ég var mjög viss um að ég var í ferlinu af því að þroska gjöfina af lækningu af hinum Heilaga Anda. Hann var vinnandi kröftuglega á því. Handleggirnir mínir og hendur mundu hreyfast frjáltslega í mismunandi hreyfingar að geðþótta hin Heilaga Anda. Ég opnaði augun mín til að athuga líkamlega og ég gerði tilraun til að streitast á móti hreyfingunum á handleggjunum mínum og höndum.. Samt sem áður, leiddi hinn Heilagi Andi mig, þrátt fyrir minn vilja og hugsanir. Minn vilji og hugsanir voru tilviljunarkenndar.

* Drottinn Reynir Trúnna Mína

Systir, Beak Bong-Nyo: Á meðan ég var biðjandi, kom Jesús og byrjaði að tala til mín. „**Bong-Nyo! Í dag, vil ég reyna þig til að sjá hversu mikið trúin þín hefur vaxið! Ert þú tilbúin?**“ ég svaraði með öryggi, „Já, Drottinn! Ég er tilbúinn!“ Eftir að segja það mundi Hann reyna mig, Drottinn hvarf burt. Ég bað kröftuga bæn í tungum þegar englar komu niður og klæddu mig með vængjuðum klæðum. Áhugasamlega, hurfu englarnir líka fljótt.

Þangað til núna, hvenær sem ég bað, komu Jesús og englarnir leiðandi mig með hendinni, og um leið og ég hélt í hendi Jesú og englanna, var ég strax tekin til himnaríkis eða helvítis. Lítandi til baka, fattaði ég að ég var að búast við að hlutir verði gerðir allt í einu, á mína kröfu, og ég var að notfæra mér Jesú mörgum sinnum með minni ruddalegu hegðunum. Það voru margir persónuleikagallar ennþá eftir innan í mér, og ég spurði of oft og réðst á okkar heilaga Drottinn með óvirðingu. Okkar elskandi Drottinn beið með þolinmæði eftir minni óþroskuðu trú að þroskast og þoldi allar kvartanirnar mínar.

Ég byrjaði aftur og hrópaði út til Guðs með áköfu hjarta. Sálin mín var fljúgandi í áttina til himnaríkis verandi í vængjuðu klæðunum. En hvað var að gerast? Sama hversu ákaflega ég bað og hrópaði út, var ég fljúgandi mjög svo hjægt. Ég var að hreyfast svo hægt að það gerði mig arga eins og brjáláða. Ég gafst ekki upp og hélt áfram að biðja duglega, en fljótlega var ég brunnin út með fullkomnri örmögnun. Ég gat ekki séð neitt, bara kolmyrkrið.

Öll skiptin var ég fær um að sjá englana á kröfu, en í dag var það sérstaklega sjaldgæft að sjá þá. Ég fattaði núna bara hversu mikinn kærleika ég hef verið að fá frá Drottni. Ég ákvað innra, 'Drottinn sagði að Hann vildi reyna trúna mína svo biðjum duglega' og hélt áfram að biðja. En, allar hindranirnar sem þú getur mögulega ímyndað þér hrúguðust upp eins hátt og fjall frammi fyrir mér, og ég var aftur í upprunalega byrjunar staðnum.

Þangað til núna, hvenær sem ég bið í kirkju, kemur Drottinn til mín og sýnir mér allt, svo ég varð hrokafull án þess að fatta það. Ég mundi spurninguna sem ég spurði englana sem voru klæðandi mig með vængjuðu klæðunum bara fyrir fáum augnablikum. Ég spurði þá hvar Jesús var og þeir svöruðu, „Einmitt núna er Hann bíðandi eftir þér til að hitta Sig í Vetrarbrautinni. Ólánsamlega, einmitt núna er mér seinkað af því að ég er að hreyfast svo hægt, og trúin mín mun ekki skaffa nægri getu til að fljúga mér upp það hátt!

Ég bað einlæglega í langan tíma, en ég gat ennþá ekki séð neitt. Margar hugsanir flugu í hugann minn og ég byrjaði að iðrast. Án hjálpar Jesú get ég ekki gert neitt! Mér leið líkt og ég væri stöðuglega sökkvandi inni kviksyndi og það hugarástand hélt áfram, þá, skyndilega fannst mér ég vera læst inni einhverju. Einhverjir hlutir voru að hreyfast frammi fyrir augunum mínum,

og ég fattaði að ég var í helju – lokuð uppi í myrkum klefa!

Í þessu myrkri þar sem ekkert var sýnilegt, bara púkarnir voru sveimandi um. Óteljandi púkarnir héldu þéttilega í fæturna mína og neituðu að sleppa. Það er ekki allt – þeir hömluðu mér, toguðu í hendurnar mínar, fætur, og líkama svo ég gæti alls ekki hreyfst. Ég byrjaði að biðja í tungum þegar, skyndilega, bölvani flæddu út frá munnum mínum ósjálfrátt.

„Hey! Þið skítugu púkar! Afhverju eruð þið angrandi mig? Farið helvítinu burt frá mér!“ Ég gat ekki stoppað að bölvna og allt sóðalega málfar sem ég notaði í fortíðinni áður en ég hitti Jesú spilaðist frá munnum mínum. En, sama hversu mikið ég blótaði á púkana, hættu þeir ekki þeirra óaflátandi árásum á mig. Ég kallaði út til Jesú. „Jesús! Plís hjálpaðu mér!“

Hversu lengi hafði það verið? Ég hélt áfram að kalla út til Drottins og það duglega í tungum, og án minnar vitundar, slapp ég einhvernveginn út úr helju. Ég var fljúgandi í áttina til himnaríkis, hærra og hærra. Ég var biðjandi um leið og ég flaug, þegar í andrúmsloftinu, byrjuðu sterku og kröftugu púkarnir að ráðast á eftir mér. Ég gat séð skýrt endalaus fylkinguna af púkunum fyrir aftan þá. Ég hélt að ég væri örugg, núna þegar ég hafði sloppið frá hel, bara til að vera andspænis og berjast við sterkustu mótstæðist púkum framan á. Ég var í djúpum vandræðum.

Ég gat ennþá ekki séð neina engla eða Jesús neinsstaðar. ‘Ég varð að vera á andspænis þessum púkaher ein!’ Ég ímyndaði mér aldrey að ég mundi vera andspænis með slíku sviðsetningarhandriti eins og þessu. Ég vissi aldrey að það voru púkaherir í andrúmsloftinu sem höfðu þann tilgang að trufla bænir Kristna frá jörðu frá því að ná til himna. Sem barn labbaði ég glaðlega áfram haldandi í hendi foreldris, Jesús hélt alltaf í hendurnar mínar og leiddi mig upp og niður til himna og heljar. Ég var svo einföld og hélt að allt væri þetta auðvelt og það án þess að vera sama.

Púkarnir settu hindranir með hverri framför sem ég gerði, reynandi að trufla mig frá því að hreyfast áfram. Ég hrópaði út með einlægri bæn, og tárin og svitinn úthelltist niður eins og rigning yfir allan líkamann minn. Á þeirri stundu hrópaði einn púkin. „**Hey! Lítið hingað! Önnur bæn frá jörðinni er að fara upp!**“ Þá svaraði annar, „**Hey! Þessi bæn hefur engann kraft og vald!**“ Eins og að týna epli og étandi það, týndu púkarnir út og átu bænirnar sem voru flæðandi upp frá jörðinni.

Ég vissi þá að bænir án krafts voru gagnslausar. Bænir á meðan blundandi af, óeinbeittar bænir, bænir fylltar með mannlegum þrá, sjálfsefkar bænir, bænir af líkamlegum löngunum, þykjustubænir með öðrum ásetningi, og furðulega, var ég fær um að greina allar mismunandi bænirnar komandi upp frá jörðinni. Þessar bænir voru uppáhalds ávextir púkanna og voru strax, fullkomnlega gleyptir upp.

Ég fattaði núna að bara bænir fylltar með lífs og dauða örvæntingu, og þessar bænir með einlægum hrópum munu stingast í gegnum loftið til að hreyfast í áttina upp til himna. Ég lærði aðeins meira afhverju pastorinn hrópaði út svo hátt og öskraði í örvæntingu þegar hann bað. Það var oft slökkt á mér af pastornum, hugsandi: ‘Það er ekki margt fólk hérna, en afhverju öskrar hann út svo hátt? Þarf hann að æpa þetta hátt?’ Hreinskilnislega, voru þar tímar sem ég þvingaði sjálfa mig til að biðja jafnvel þótt ég var pirruð af háu hrópum pastor’s. Fljótlega eftir, án minnar vitundar, byrjaði ég að iðrast og veitt með vissu ástæðuna afhverju við þurfum að biðja líkt og þetta.

Hversu lengi það var? Ég var örmagna og hafði engann styrk eftir í mér. Bara þegar ég sá í fjarlægð margar stjórnur frá Vetarbrautinni skínandi mjög svo bjart! Strax á þeirri stundu, safnaði ég öllum únsum af styrk sem var eftir innan í mér og byrjaði að biðja í tungum. Ég náði varla til Vetarbrautarinnar, fullkomnlega örmagna, og þar heilsaði mér minn elskaði Jesús glaðlega.

Um leið og Jesús sá mig brosti Hann bjart og sagði, „**Bong-Nyo! Þú gerði svo stórkostlega! Ég er stoltur af þér!**“ Ég var smávegis reið á þeim tímapunkti, svo ég spurði Jesú með viðhorfi. „Drottinn! Hvernig geturu gert mér þetta? Þú hefðir getað útskýrt, en í staðinn, hvernig gastu bara yfirgefið mig án neinnar viðvörunnar?“ Þegar ég kláraði hló Jesús bara. Eftir að skiptast á bara nokkrum orðum með Drottni, hvarf Hann einu sinni aftur, þá varð skyndilega allt fyrir framan augun mín koldimmt og ég var standandi á brún á klettavegg í hel.

Drottinn yfirgaf mig einu sinni meir til að reyna trúna mína. Fljótlega, reyndi þúki sem leit svipaður út og höfrungur að ráðast á mig og bíta mig með sínum munni opnum vítt, sýnandi beittu tennurnar sínar. Svo ég gaf bendingu um að ég væri að fara að klóra það og hrópaði, „Komndu og náðu mér ef þú getur!“ Þúkin hvarf fljótt burt.

Þar var þröngur vegur framundan mér, svo ég byrjaði að labba áfram á þeim stíg. Ég labbaði í frekar einhvern tíma þegar ég tók eftir einhverju að nálgast frammi fyrir mér. Um leið og fjarlægðin dróst nær á milli okkar, gat ég séð eiginlekann af þessu einhverju. Það var viðbjóðslega útlítandi þúki með haus, en engin augu eða nef. Frá vinstri til hægra eyrans voru þar stór skurður á andlitinu þess og topp og neðri tennurnar voru beittar hákarlstennur.

Þegar ég kom augliti til auglitis með þennan þúka sagði ég, „Hey! Ég barðist og sigraði þúka miklu stærri en þig. Þú ert ekkert fyrir mér! Innan í mér er eldur gefinn mér af Guði Þrenningunni. Þú munt vera brenndur og snúast í ösku á þeirri stun sem þú snertir líkamann minn! Ég skora á þig að koma og berjast við mig!“ Þessi þúki var hræddur og hljóp fljótt af. Ég labbaði endalauslega veginn ein, og það sýndist eins og ég var labbandi dýpra inní hel. Ég var skelfd og að hristast að innan, en ég vildi ekki sýna óttan minn, svo ég varð að róast og toga sjálfa mig saman.

Ég hélt áfram að labba eftir stígnum þegar ég tók eftir stóru laufi framundan. Það leit út lifandi. Laufið opnaðist og lokaðist stöðuglega og gerði tilraun til að gleypa mig upp. En, ég hrópaði út „Allt í lagi! Ég hef komið hingað sérstaklega til að drepa þig! Sjáum hvort kemst af!“ Ég réðst aftur öfluglega þá hvarf þúkin fljótt burt.

Ég miðaði áfram þegar ég fattaði að það var sveimur af þúkum, eins og skordýr, á báðum hliðum vegarins reynandi að grípa mig. Ég heyrði skelfileg hróp þúkanna sem gáfu mér hrollinn. Ég heyrði mörg mismunandi hróp, en ég hunsaði þau og labbaði áfram biðjandi hátt í tungum. Ég hrópaði jafnvel hætta: „Guð Þrenningarinnar! Gefðu mér styrkinn! Gefðu mér styrkinn og kraftinn líkamlega og andlega!“ Ég bað alvörulega og fljótlega var heilagi eldurinn logandi innan í mér.

Hversu langt ferðaðist ég? Ég hélt ég sæi endann á veginum í fjarlægð, þegar skyndilega bjartur ljómi birtist frammi fyrir mér og þar var Jesús standandi þar. Ég var slegin með aðdáun. „Já! Ég er loksins hólpinn! Drottinn! Drottinn!“ og ég hljóp og faðmaði Hann. Drottinn hélt mér í handleggjunum sínum mjög svo þéttilega og sagði, „**Mín kærust Bong-Nyo! Þú hefur farið í gegnum mikið til að komast hingað! Sittu við hliðina á mér og ég mun gefa þér hvíld!**“ Ég dvaldi í örnum Drottins og lokaði augunum mínum til að hvílast.

Hvað er að gerast aftur? Þegar ég opnaði augun mín, var Drottinn ekki neins staðar að finna. Hvernig gat ég verið aftur í þessum myrka klefa í hel? Sama hversu hátt ég kallaði út til Drottins, þar var bara tómléikinn bermálaði. Ég kallaði og kallaði út fyrir Drottinn, en Hann var ekki þar. Ég gat ekki trúað að Jesús blekkti mig. Jesús sagði skýrt, „**Bong-Nyo! Þú hefur gert vel. Þú ert næstum búin svo vertu þolinmóð og hvíldstu hérna!**“ Eftir að Hann sagði þessa hluti, og þegar mér fannst ég örugg, reyndi Hann mig fullkornlega aftur.

Reiðin mín var óleyst þegar ég fattaði að ég var læst uppi í járnþúri líkt og dýragarðs dýr. Þar voru áteljandi þúkar með mismunandi útlit umkringjandi þúrið mitt og starandi á mig um leið og þeir gerðu tilraun til að spurja mig: kvenkyns þúki, dreki, hermanna, ljón, þúkar með

mismunandi dýra höfuð, og ég sá mismuninn á þeim. Þeir störfðu á mig, gerandi grín og hlógu. Það voru hundruðir og þúsundir af hermanna púkum verandi með hauskúpuhjálma.

Púkarnir einbeittu sér á að taka eftir mér á meðan ég var læst uppi í járnbúrinu. Ég æpti út, „Hey þið bastarðar! Hverjir eruð þið? Hvaðan komuð þið?“ og þeir svöruðu, „**Við komum eftir að flakka frá héðan og þaðan! Hvað um þig? Afhverju ert þú hérna?**“ Ég útskýrði að Jesús færði mig til heljar, en Hann firgaf mig og það var ástæðan afhverju ég var hérna ein. Eftir að þeir heyrðu þetta hæddust þeir að mér, segjandi, „**Hey! Drottinn þinn mun ekki snúa aftur fyrir þig! Þetta er endirinn fyrir þig!**“

Ég brjaði að biðja hátt í tungum. Skyndilega, byrjuðu augu púkans sem var með hauskúpuhjálminum að snúast í rautt. Þeir störfðu niður á mig reiðilega. Krafturinn af það að biðja í tungum var íþyngjandi niður á púkana, og ég tók eftir þeim umbreyttast, svo ég bað jafnvel hærra: „Guð Þrenningin! Umbreyttu mér í þinn logandi eld!“ Allir púkarnir réðust á járnbúrið viljandi rífa það niður. En, heilagi eldurinn logandi innan í mér brenndi og snéri þeim öllum í öskur. Járslárnar af búrinu voru ekki skaðaðar, heldur voru eftir óskaddaðar.

Einu sinni aftur ómuðu hróp mismunandi dýra og raddir púkanna út í gegn, og mérleidd eins og ég hefði verið hérna í nokkra mánuði. Sama hversu duglega ég hrópaði út og sparkaði og öskraði, var þar engin leið út úr búrinu í helju. Smám saman byrjaði sálin mín að þjást af örmögnun, og fljótlega snérist biðin mín eftir Drottni frá alvörulegri þrá til brennandi hjartaverkjar. En, ég gat ekki hætt að biðja.

„Drottinn! Ég þarf styrk! Gefðu mér styrk! Líka, veittu mér gjöf lækningar og fylltu mig með eldi svo að ég geti brætt járnbúrið til að sleppa frá héðan!“ Ég opnaði augun mín en ég ennþá læst uppi í búrinu. Það er enginn draumur eða von í búri heljar. Sama hversu mikið ég kallaði út til Drottins, var ég ennþá gildruð í búrinu. Ó! Þetta hlýtur að þýða að ég mun vera að þjást eilíflega í helju? Ég hafði ekki nógann styrk eftir í mér til að jafnvel lyfta fingri, og ég féll inni horn. Einhvernveginn fannst mér ég vera gildruð í búri um fjóra mánuði.

Stund seinna byrjaði ég að öskra aftur. „Drottinn! Hjálpaðu mér! Hvar ert þú!“ en ég sá jafnvel ekki skuggan af mínum Drottni. Púkarnir héldu áfram að toga og kvelja líkamann minn, og ég barðist við þá í 15 daga. Í búrinu gat ég fundið skýrt dagana flæða hjá á daglegum grunni.

„Drottinn! Hjálpaðu mér! Plís náðu mér út! Hjálpaðu mér að sleppa frá þessum stað!“ Ég var biðjandi til sjálfs míns þegar ég heyrði skyndilega einhvern hlægjandi. Þessi hlátur hljómaðu fullkomnlega öðruvísi frá því af hlátri púkanna. Það var blítt, huggandi, ljúft, og ég hrópaði eðlishvatarlega, „Vá! Það er rödd Drottins!“ Drottinn birtist í miðjum ljómandi ljósinu og lýsti upp dimma búrið með ljósinu. Nágrennið í kringum mig var bjartlega lýst upp.

Jesús byrjaði að hlægja jafnvel hærra en fyrir augnablikum, segjandi, „**Kæra Bong-Nyo! Hvernig var upplifunin þín í hel?**“ Ég spurði Drottinn, „Ó Drottinn! Hvernig geturu gert mér þetta? Ætlaðir þér að láta mig þjást? Afhverju gerðir þetta?“ Ég var stórlega þjást um leið og ég hellti út kvörtununum mínum, og Drottinn svaraði, „**Mér þykir það leitt. Ég vildi reyna þig persónulega -- hversu mikið trú þín hefur þú proskast!**“ Ég gat ekki sagt neitt annað við því.

Þegar ég spurði Drottinn um dvalarstað, svaraði Hann að Hann var á jörðinni heimsækjandi mismunandi kirkjur til að líta eftir og sinna Sínum elskuðu hjörðum. Ég játaði fyrir Drottni mínar dýpstu, innstu tilfinningar og bað um Hans fyrirgefningu. „Drottinn! Ég var bitur og gramdist út í þig svo mikið á meðan ég var gildruð í þessu búri heljar! Fyrirgefðu mér!“ Skyndilega, breyttist tónninn minn um leið og tilfinningarnar mínar blossuðu upp með kvörtunum og hafði meðaumkun á sjálfri mér. „Drottinn! Ég var föst í búrinu í 4 mánuði,“ og ég byrjaði að gráta.

Drottinn hélt áfram að hlægja hærra, og um leið og ég sá Hann, hrópaði ég, „Afhverju ertu svona hamingjusamur að sjá mig svo dapra og vansæla? Ég þjástist svo mikið í hel, en afhverju

ertu hlægjandi eins og ef það var einhvað fyndið? Er það gaman fyrir þig að sjá mig í þjáningu?“ Hann endurtók blíðlega, „**Bong-Nyo! Það hafa verið bara tveir mánuðir síðan þú byrjaðir að mæta í kirkju, en trúin þín hefur þroskast svo mikið! Ég er stotur af þér!**“ Hann klappaði mér þá blíðlega á bakið.

Jesús tók mín bardaga-særðu klæði sem var verið í í helju og skipaði englum að endurklæða mig íhrein, og skínandi klæði með vængjum. Þá sagði Hann, „**Þú hefur þolað mikið, svo förum til himna!**“ og Hann tók hendina mína og við byrjuðum að fljúga í áttina til himna. Þetta var erfiðasti dagur sem ég hef nokkur tímann upplifað í lífinu mínu.

Það tók sálina mína 3 ár að ná frá jörðinni til Vetrarbrautarinnar; ég varði 4.5 mánuðum í helju, og í heildina sýndist það vera að 3.5 ár fóru fljótt hjá. Púkarnir í andrúmsloftinu og illu púkarnir í helju voru allir harðgerir og sterkir. Ég mundi ekki endast eina mínútu eða eina sekúndu í bardaga við púkana og vera sigurvænleg án verndar Drottins. Þegar við komum í himininn, brostu margir englar og hugguðu mig: „Systir! Þú gerðir vel!“ Orð englanna lyftu upp minni örmagna sál. Hvenær sem ég er í himninum, eru allar erfiðleika upplifanirnar í hel gleymdar frá huganum mínu.

Ég vissi ekki of mikið þar sem ég hafði bara verið að mæta í kirkju í tvo mánuði, en frá því sem ég sá í blómmyndinni og ræðunni, vissi ég lítið um persónu nefnda Móses sem aðskildi sjóinn. Ég gerði beiðni til Jesú að hitta Móses bara einu sinni. Þá leiddi Jesús mig til gullna sand sjávar strandarinnar. Englarnir færðu mig blíðlega niður á sjávarströndina. Um leið og Jesús kallaði á Móses með nafninu hans, nálgadist hann mig og heilsaði mér virðingarfullt: „Velkominn til himna!“ Móses var mjög hávaxinn og myndarlegur.

• Vitnandi Kraftaverk Af Móse Í Himnaríki

Jesús Kynnti mig út í gegn fyrir Móse og Hann endaði með, ‘**Mín brúður Beak Bong-Nyo!**’ og það gerði mig svo hamingjusama þegar ég heyrði það. Ég talaði til Móse: „Móses, herra ! Ég þekki þig ekki of vel, en ég veit lítið af því að ég hef heyrt ræðu um þig frá pastornum mínum.“ Hann svaraði, „Ó virkilega? Systir, ég er glaður að þú ert hérna!“ Ég hélt áfram, „Þegar þú varst á jörðu, aðskildiru ekki hafið og framkvæmdir mörg kraftaverk?“ Þá svaraði Móses auðmjúkt, „Ég gerði ekki neitt, en það var Guð sem gaf mér styrkinn og allt sem ég gerði var að hlýða.“

Móses var svo auðmjúkur og útlitið hans var fremri. Ég spurði hann einu sinni meir. „Ég hef bara mætt í kirkju í tvo mánuði, en á þeirri stund sem ég heyrði um þig í ræðunni í gegnum pastorinn minn, vildi ég hitta þig. En, Drottinn dregur mig alltaf til heljar, svo að hitta þig var tafið þangað til núna! Mig langar að vitna einhver af þínum kraftaverkum, svo gætir þú sýnt mér?“

Jesús veitti Móse leyfið, og svo byggði hann risastórt fjall frammi fyrir mér með gullnum sandi. Á augnabliki, voru þar tveir fjallstindar. Móse framkvæmdi mörg kraftaverk sem geta ekki verið útskýrð í orðum. Það sem ég man sérstaklega eftir var þegar ég áskoraði hann að byggja mér 600 hæða heimili. Hann einfaldlega lyfti hendinni sinni upp í loftið og snéri því einu sinni, þá birtist strax 680 hæða íbúðar bygging frammi fyrir mér. Kjálkinn minn féll og ég gat ekki lokað því.

Móse framkvæmdi allar kraftaverkar beiðnir sem ég gerði. Hann gerði mér gullnar tröppur leiðandi frá jörðu til himna. Móses svaraði öllum spurningunum mínum með því að sýna mér öll kraftaverkin sem ég gerði beiðni um. Ég sagði við Móse, „Móses, herra! Ég biðst afsökunar á minni óþroskuðu trú. Mér þykir það leitt og er svo vandræðanleg fyrir að reyna þig

svo mikið og spurja þig of margar spurningar“ og hann svaraði, „Hvaðei ekki áhyggjur af neinu, og ef þú hefur ennþá spurningar, ekki hika að spurja.“

Ég sagði honum að ég vildi sjá aðskilnaðinn á hafinu eins og skrifað í Biblíunni og Móses aðskildi sjóinn á himnum sem var frammi fyrir mér. Vitnandi aðskilnaðinn á sjónum á himnum, á þeim punkti, var sannarlega tilkomumikið! Þetta var átakanleg upplifun sem getur aldrei verið upplifuð í mínum lífstíma. Jesús var að taka eftir hljóðlega við hliðina á mér, og eftir að öll kraftaverkin og upplifanirnar voru búnar, deildum Drottinn, Móses og ég samræðum.

„Jesús! Móses! Ég er ný trúuð og veit ekki mikið, svo ég held var of framsækin með beiðnirnar mínar. Plís fyrirgefið mér! Mér þykir það leitt. Þegar ég kemst til baka í kirkju mun ég skrá og deila með pastornum mínum það sem ég sá svo að hann geti skrifað í bækur nákvæmlega fyrir heiminn að vita!“ Bæði Jesús og Móses tjáðu gleðina sína og djúpar tilfinningar. Jesús sagði við Móses, „**Móses, Systir Beak Bong-Nyo verður að snúa aftur til jarðar, svo segðu þitt bless við hana!**“ Móses beygði höfuðið sitt virðingarfullt og sagði, „Bless, Systir!“ Jesús útskúrði fyrir mér, „**Jafnvel á himnum er Móses alltaf upptekinn. Hann ferðast um allan himininn af því að hann hefur svo marga hluti að sjá um!**“ Ég mun aldrei gleyma því að hitta Móse með Jesú á himnum. Jesús leiddi mig til baka til kirkju, og svolitlu seinna endaði ég bænina mína í tungum.

Dagur 23: Okkar Persónulegu Frásagnir Af Andlegum Reynslum

„Börnin mín, látið engann villa yður. Sá sem iðkar réttlætið er réttlátur, eins og Kristur er réttlátur. Hver sem synd drýgir heyrir djöflinum til, því að djöfullinn syndgar frá upphafi. Till þess birtist Guðs sonur, að hann skyldi brjóta niður verk djöfulsins. Hver sem af Guði er fæddur drýgir ekki synd, því að það, sem Guð hefur í hann sáð, varir í honum. Hann getur ekki syndgað, af því að hann er fæddur af Guði. Af þessu eru augljós börn Guðs og börn djöfulsins. Sá sem iðkar ekki réttlætið og elskar ekki bróður sinn heyrir ekki Guði til.“ (1 Jóhannesarbréf 3:7-10)

***Frú Kang, Hyun-Ja Af Verði Og Ráðist Á Af Púkunum**

Pastor Kim, Yong-Doo: Kl. 11:00. – Eiginkonan mín, Joseph, Joo Eun, og ég stóðum fyrir framan veitingarstað sem var staðsettur hinum megin frá Samvinnufélags Landbúnaðar Sambands bygginguna. Þegar eiginkonan mín tók tvö skref áfram, var hún harkalega slegin og féll oná jörfðina. Eiginkonan mín var feykt afturá bak um 50 sm frá jörðinni um leið og hún lenti um 5 metrum frá. Þegar hún féll, steyptist eiginkonan mín ofsafengið niður á harða malbikunar veginn. Það vritist eins og hún væri rennandi á ís. Það gerðist svo hratt, við höfðum ekki tækifæri til að grípa hana þar sem henni var feykt burt. Þegar hún lenti, öskraði eiginkonan mín í angist. Öll okkar hlupum í áttina til hennar til að hjálpa og ná henni aftur upp. Ég tók eftir því að lófarnir voru allir tættir með hennar fingurnöglum brotnum. Hendurnar hennar byrjuðu að þekjast með blóði. Við veltum fyrir okkur hvað gæti hafa ollið því að hún upplifði slíkt ákaft fall. Við litum í kringum malbikunar veginn til að sjá ef það væru sprungur sem gæti hafa látið hana hafa hafa fótaskort. Samt sem áður, var vegurinn mjög hreinn, flatur, og í góðu lagi. Við gátum ekki séð nein líkamleg sönnunargögn af því hvað mætti hafa látið henni verða fótaskort og falla. Það sýndist eins og við gætum ekki fundið neina ástæðu fyrir þessu slysi að hafa gerst.

Joo Eun spurði Jesú um ofsafengna slysi eiginkonunnar minnar. Drottinn gaf okkur útskýringu. Þar sem okkar daglegi vanagangur felst í að fara til kirkju, biðja, og heim, höfðum við engann frítíma. Með engann frítíma, höfðu illu andarnir ekki mikið tækifæri til að finna þegar við erum veik. Samt sem áður, þennan dag, í fyrsta skipti í löng ár, steig fjölskyldan mín út af okkar andlega vanagangi til að taka einhvern frítíma. Út úr okkar venjulega vanagangi, féll eiginkonan mín ofsafengið – með einu höggi illa andans.

Jesús snerti særðu lófa eiginkonunnar minnar. Ég byrjaði líka að hugga eiginkonuna mína. „Mín kæra eiginkona – gefum þakkir til Guðs! Við munum iðrast fyrir að láta vörðinn okkar niður og gefa þakkir til Drottins. Hann mun skaffa okkur með meiri náð; þess vegna, þolum og fögnum sigri til enda.“ Þegar ég hvatti hana upp, féll hún á hnén sín og gaf þakkir til Drottins með sína særðu hendur lyftar upp.

Þar sem illu andarnir gerðu árás og hindruðu okkur svo mikið, var ég ákveðinn að vera alltaf aðgætinn og varkár á hverri stund af mínu Kristna lífi. Á þeirri stund sem við erum af verði, munu illu andarnir taka tækifærið til að ráðast á okkur. Ef við missum einhvern dag með óstöðvandi bæn, munu hugar okkar verða leystir og móttækilegir fyrir andlegum árásum. Illu andarnir bíða ákaflega eftir þessum tímum af veikum stundum. Þess vegna, verðum við alltaf að vera fyllilega vopnuð. Reynslan í dag hefur frætt og varað son minn Joseph og dóttur mín Joo Eun

við. Raunveruleikinn af upplifuninni hefur verið augnaopnari. Við höfum öll lært í gegnum þessa reynslu að við verðum að lifa Kristna lífinu með árvekni og varkárni. Þetta ofbeldisfulla slys útvegaði okkur tækifæri til að standa fastlega á okkar trúarákvörðun til hærra stigs.

Bænafundurinn okkar hafðu bara eina viku eftir. Þegar dagarnir dróust nær, gerðu illu andarnir árás og hindruðu okkur í þrjóskari og meira harðbrjósta veg. Allir af þeim biðjandi heilögum innan safnaðarins voru á veginum sínum til að fá andlegu augun sín opnuð, einn af öðrum. Illu andarnir voru argir og í ótta um að verða ráðþrota. Jafnvel þótt þeir vissu að þeirra árásir mundu verða gagnslausar á meðan í bæn, gerðu illu andarnir árás hvort sem var. Þeirra árásir voru máttfarnar. Bænir okkar urðu sterkari; trúin okkar óx og styrktist. Með því sögðu, svöruðu illu andarnir í sömu mynt með því að senda sterkari anda. Þess vegna, voru okkar daglegu orrustur vægðarlausar með engri hvíld.

Á meðan kvöldið var, vildi ég skyndilega athuga á fót Joseph's sem hafði verið í sársauka vegna vörtu. Við höfðum verið ákaflega biðjandi um lækningu. Á þeirri stund sem við tókum sokkana hans af og tókum eftir ilinni, vorum við hissa. Vartan sem voru staðsettar innan í skinninu hans höfðu núna opinberað ræturnar á yrta af fætinum hans. Ræturnar og vartan voru mjög svartar. Ég sagði, „Vá! Þetta er stórkostlegt! Joseph, þú ættir að fara að heimsækja húðsjúkdómadeildina og gefa vitnisburðinn þinn til læknisins.“

Joseph svaraði, „Allt í lagi, Pastor. Ég mun vitna um það! Ilin mín er mjög klæjandi einmitt núna.“ Ég sagði, „Það er af því að Drottinn er að lækna fótinn þinn! Hveær sem sár er í lækningarferlinu, verður það klæjandi, eh? Þú verður ennþá að þola það með þolinmæði. Drottinn mun lækna þig fullkomnlega áður en vetrarfríð þitt er búíð. Vertu þolinmóður til enda!“ Með mínum andlegu augum, var ég fær um að sjá Jesú nota blóðið Sitt daglega yfir ilina á fæti Joseph's. Snemma um kvöldið, var eiginkonan mín stöðuglega hóstandi og spítandi út kvefslími. Joseph, Joo Eun, og ég settum hendurnar á hálsinn hennar og báðum alvörulega. Þegar við báðum, opinbeaði illur andi sjálfan sig til okkar í formi ungrar stelpu verandi í hvítum kjól með langt hár. Þessi illi andi var ábyrgur fyrir því að valda eiginkonunni minni fótaskorti og falla. Illi andinn hafði hrint henni. Og núna, hafði illi andinn slegið háls eiginkonunnar minnar framleiðandi sársauka, hósta, og kvefslím.

Ég setti eina hendina mína á háls eiginkonunnar minnar og veifaði með hinni hendinni um leið og ég bað. Fljótlega, hrópaði illi andinn hátt, „**Pastor Kim! Settu hendina þína burt! Settu hendina þína burt þetta augnablik! Hættu að biðja! Ó! Það er svo heitt! Ég held ég sé að fara að verða brjáláður!**“ Það öskraði þá og hvarf. Jesús kom til okkar og sagði, „**Börnin mín! Illi andinn hafði flúið. En þar sem illi andinn hefur skilið eftir afganginn af áhrifum sársaukans, munuð þið verða að þola það stutta stund. Ef þið biðjið stöðuglega, munuð þið vera læknuð flótar. Hafði ekki áhyggjur!**“ Drottinn spurði þá hvort ég hafði einhverjar spurningar.

Kim, Joo-Eun: „Jesús! Hversu stórt og hátt eru hús fjölskyldna okkar og fjarsjóðs geymsluhúsin?“ Drottinn svaraði þá, „**Afhverju biður þú ekki og sérð það fyrir sjálfa þig í himninum. Ég get ekki sýnt þér það í þetta skitpi. Með trúnni þinni og dugnaði, þráðu að vita svarið þangað til andlegu augun þín eru opin. Þegar það gerist, komdu upp til himna og finndu út svarið í smáatriðum.**“

„Jesús! Hversu langt hafa bænir föður míns náð?“ Drottinn svaraði, „**Þegar Pastor Kim biður, verður hinn Heilagi Andi sýnilegur og þess vegna, munu hendur pastor's hreyfast og gera mismunandi hreyfingar. Þetta þýðir að gjöfin af lækningu hefur komið uppá hann. Samt sem áður, þar sem þetta er fyrsta upplifunin Pastor Kim's í lífinu hans, heldur hann áfram að opna augun sín á meðan í bæn af því að hann er byrjandi. Þess vegna, eru bænirnar hans ekki farandi áfram til hásetisins heldur haldast í vetrarbrautinni. Ef hann mundi halda áfram að biðja og ekki hafa áhyggjur um handarhryfingarnar sínar, mundi hann fljótlega vera andlega opnaður og vera**

fær um að heimsækja himininn.“

Drottinn minntist frekari á að iðrun Bróður Joseph's var mjög veik og þess vegna leiddi leiddust til engra tára. Drottinn sagðihonum að iðrast einlæglega og alvörulega. Samt sem áður, tók hinn Þríeini Guð þægilega á móti öllum tárvertu iðrunar og samúðarfullu bænum móður minnar. Bænir hennar fóru í gegnum andrúmsloftið, geyminn, og vetrarbrautina. Ég sagði, „Jesús! Föðuramma mín er djákna, en það virðist sem hún drekki of mikið.“ Drottinn svaraði, „**Það er alkóhólista illur andi innan í ömmu þinni. Hvenær sem Pastor Kim hefur tíma til að biðja, ætti hann að biðja fyrir henni. Hann ætti líka að leiða hana til að játa fyrir fullvissunni af hjálpræði og trú.**“

*Pastorar Og Kirkju Meðlimir Drýgjandi Hór

„Þér ótrúu, vitið þér ekki, að vinátta við heiminn er fjandskapur gegn Guði? Hver sem því vill vera vinur heimsins, hann gjörir sig að óvini Guðs. Eða haldið þér að ritningin fari með hégóma, sem segir: „Þráir Guð ekki með afbrýði andann, sem hann gaf bústað í oss?““

(Jakobsbréf 4:4-5) 1981 útfágan

Pastor Kim, Yong-Doo: Hvenær sem þjónustufólk er í fyrirsagnarfréttinni og þeirra skítugu leyndarmál eru afhjúpuð í sjónvarpinu, verkjar hjartað mitt í sársauka og angist. Mér líður eins og það sé ég sem er að vera afhjúpaður þar sem ég er líka þjónustumaður. Ég hef enga löngun til að ræða eða afhjúpa skítugu, földu leyndarmálin af öðru fallna þjónustufólkinu. Samt sem áður, hefur Drottinn pressað á mig til að skrá smáatriðin í þessari bók. Þegar sjónvarpsfréttir eða fyrirsagnarfréttablað afhjúpar siðferðilegan slakleika eða kynferðislega spillingu þjónustumanneskju, mundi ég frear slökkva á sjónvarpinu eða rífa fréttablaðið í ótta við að fjölskyldan mín fái veður af því. Sem þjónustumaður, skammast ég mín mjög og er vandræðanlegur. Ég er ráðvilltur; Ég veit ekki hvað ég ætti að gera.

Eins og Jesús hafði minnst á varðandi hórdómssyndina í trúuðum, hafði Hann skipað að við ættum ekki að fremja þá synd. Á meðal óteljandi fólks sem er og mun vera að fara til helvítis, er margt af þeim hórfólk. Drottinn hafði staðhæft, „**Vitna kirkju safnaðarmeðlimirnir þínir ekki hórfólkið kvalið í hel? Hórdómur er synd sem er mjög erfitt að iðrast.**“ Drottinn hatar Hans fólk fremjandi andlegan hórdóm, en Hann fyrirlítur líka fólk fremjandi líkamlegan hórdóm jafnvel meira.

Margt þjónustufólk og kirkju meðlimir eru blektir og higsá að ef þeir bara játa syndirnar sínar í nafninu Jesús, er þeim algjörlega fyrirgefið. Sem afleiðing, halda þeir áfram að fremja sömu syndina og iðrast aftur, haldandi að þeir séu huldur með náð. Þeir trampa á náð og hika ekki við að fremja sömu hórdómssyndina aftur og aftur. Drottinn gremst blekkingin þeirra. (Opinberunarbókin 2:21-23) Áður en persóna trúði á Jesú, hafði hann/hún gert ill verk út frá vanþekkingu. Jesús er mjög reiður með þá staðreind að fólk hefur samþykkt Hann sem þeirra Drottinn en halda áfram að syndga í endurtekningu án þess að hika. Drottinn hrópaði reiðilega, „**Það mun vera erfitt að fyrirgefa þjónustufólki sem drýgja hór í leynum. Ef þau iðrast ekki einlæglega, munu þau enda uppi í hel!**“

Ég sárþændi samúðarfullt, „Drottinn! Þau eru mannlegar verur; þau eru hold, þess vegna, gætu þau ennþá fallið og gert mistök, rétt? Ef persóna deyr, mun hann/hún ekki hafa tækifærið til að iðrast. En eins lengi og þau eru lifandi, mun þeim ekki verða fyrirgefið ef þau iðrast? Það eru mörg vers í Biblíunni sem staðhæfa að þú mundir fyrirgefa er þú iðrast.“ Drottinn svaraði: „**Þjónustufólkið þekkir ritningarnar mjög vel, og ef þau drýgja samt hór, munu þau vera**

hörkulega dæmd. Það mun vera erfitt fyrir þau að vera fyrirgefið!“ Drottinn ávítaði mig stranglega.

Ég sárbændi þrjóskega til Drottins um miskunn og neitaði að bakka niður. Ég sárbændi eins og Abraham hafði. „Drottinn! Jafnvel þótt þú hafir rétt fyrir þér, ef þú sendir þau til heljar fyrir þeirra fortíðar synd án fyrirgefningar, mundi það sýnast ósanngjarnt. Á meðal hópsins, mundu þar líklega vera þjónustufólk sem hafði leitt margar sálir til þín. Þar mundu líklega vera þjónustufólk sem er leiðandi kirkjuna sína á ánægjulegan hátt. Eru ekki einhverjir líkt og það í hópi hórfólksins? Drottinn ávítaði mig óttalega. „**Sem Pastor, þekkir þú ekki ritninguna?**“ Jesús hjálpaði mér að muna Filippíbréfið 2:12: „**Haldið áfram að vinna út sáluhjálina ykkar með ótta og skjálfta.**“

Jafnvel þótt Drottinn hafði ávítað mig, hélt ég áfram að kappræða og þræta við Hann: „Minn elskaði Drottinn! En þetta þjónustufólk hefur fórnað öllu lífinu sínu fyrir þig. Þeir hafa varið tímanum sínum á jörðu til að þjóna þér. Helduru ekki að þú ættir að gefa þeim tækifæri til að iðrast? Ef ég fullyrði að pastorar fara til heljar, hver mundi trúá mér?“

Það var þagnarstund og pása. Þá talaði Drottinn hljóðlát og með virðugleika. „**Guð Faðirinn er samála með Mér. Ef þjónustufólkið sem hefur drýgt hór einlæglega iðrast með ótta, skal þeim vera fyrirgefið. En ef þeir snúa aftur til þeirra illkvitnu vegar og fremja sömu syndina eftir iðrunina, munu þeir vera að hæðast að Guði! Það mun ekki skipta máli hvort þeir hafa leitt lítinn eða megabjónustu eða hafa leitt mikla eða veika þjónustu; Þau munu hafa framið syndina sem Guð hatar mest. Þú munt verða bera það í huga.**“

Drottinn sýndi mér þá sýn af ákveðnu atviki. Það var pastor sem hafði orðið ástfanginn af ungri systur í kirkju. Þau hittust mjög oft og höfðu kynferðisleg tengsl. Á endanum, var þeirra atvik afhjúpað til eiginkonunnar pastor's. Eiginkonan pastor's var í slíku áfalli að streitan hennar var hættulega hækkuð. Eiginkonan gerði tilraun til að sannfæra pastorinn til að iðrast, en hann mundi ekki hlusta. Eiginkonan gat ekki lengur þolað sársaukann og áfallið. Hún varð mjög þunglynd. Sem afleiðing, framdi hún sjálfsmorð, val sem vantrúaðir gera. Núna er hún í helvíti og í mikilli kvöl.

Drottinn spurði mig mælskulegrar spurningar. „**Hvenær sem ég sé þessa dóttur, er hjartað mitt rífið í sundur. Hvernig get ég ekki sent þennan pastor til heljar? Þessi pastor er ennþá í þjónustu. Hans iðrun var ekki ekta. Jafnvel í dag, er hann lifandi lífi blekkingar og er sjálfs-blekktur. Hans hugsunarháttur er spilltur. Enginn getur nokkurn tíman blekkt mig. Enginn getur nokkurn tímann hulið upp sannleikann með lygum!**“

***Að Afmá Út Nöfn Frá Bók Lífsins**

Það var einu sinni djákna í kirkjunni okkar. Þegar hún var mjög trúföst, fékk hún margar gjafir frá hinum Heilaga Anda. Samt sem áður, voru gjafirnar hennar allar teknar til baka. Fljótlega eftir, byrjaði hún að drekka og reykja oft. Enn fremur, mundi hún tala við mann yfir símanum. Hún talaði við hann daglega og hitti hann í leynum. Ég gerði þrjóskega tilraun til að sannfæra hana frá því að hafa stefnumót við manninn. Ég æpti jafnvel á hana, en hún hélt áfram að sjá manninn. Guð er þolinmóður við fólk. Samt sem áður, ef fólk gerir ekki iðrun, munu þau vera undir reiðinni Hans. Guð sýndi mér í sýn að Hann hafði eytt nafninu hennar frá bók lífsins. Þegar okkur var afhjúpaður harði sannleikurinn, skulfum við öll í ótta.

Með kvíða, grófum við sannleikann djúpt innan í hjörtunum okkar með staðreyndina um að Guð gefur tækifæri, en við verðum að taka það, sama hvað. Jesús, með fullyrðingu, bætti við

það sem okkur var sýnt. „Þessi ákveðna heilaga hæddist að Guði og olli hinum Heilaga Anda óþægindum. Þess vegna, ef hún harmar ekki og einlæglega iðrast, mun hún ekki vera að fara inn í himininn.“ Ef dómur safnaðarmeðlimanna er haður, hversu miklu meiri mun Ég þá dæma pastora sem eru að drýgja hór? Þjónustufólkið verður að iðrast til dauðapunktans. Eins og er, er þjónustufólkið í dag að hæðast að Guði; þau segja, ‘Það eru dagar náðar – fagnaðarerindið setur okkur frjáls. Bara iðrast og manni verður fyrirgefið skyldislaust!’ Þetta eru dagarnir sem maður þarf að vera í ótta meira en á dögum Gamla Testamentisins.“ Drottinn varaði við að dagurinn er að nálgast þegar við munum verða að gefa frásögn fyrir verkin okkar.

Um leið og ég skrifa á þenna kafla, er ég að uplifa marga klukkutíma af ótta og sundurþykki. Jesús sagði, „Ógildum við þá lögmálið af þessari trú? Alls ekki! Frekar höldum við uppi lögmálinu.“ (Rómverjabréfið 3:31). Reyndar, erum við lifandi okkar daglega lífi án undraverðu náðar Drottins. Samt sem áður, lifandi í Hans náð þýðir ekki að syndir okkar hverfa bara. Við erum að fara illa með náð Guðs í okkar lífi ef við gerum ekki iðrun. Líf daglegar iðrunar er hraðasta og stysta leiðin til miskunnar Guðs og meðaumkunnar.

* Fólk Sem Stendur Á Móti Pastorum (Andlegt Yfirvald)

Það gæti virst eins og ég gæti vera að skrifa þessa bók frá sjónarhóli pastor's þar sem ég sjálfur er pastor. En ég hef ekki neina löngun í hjartanu mínu til að verja verknaði annarra pastora. Ég er að skrá og skrifa af því að mér hefur verið skipað það. Skrifandi með fordómafullri skoðun sakir pastoranna eða safnaðarins mundi ekki vera mögulegt fyrir mig. Ég mundi aldrei fara það. Þá sagði Drottinn, „Ég aga mína þjóna.“ Enn fremur, hafði Drottinn sagt að Hann mundi ekki nota söfnuð kirkjunnar til að aga pastor. Hann mun stórlega dæma og aga þá sem eru laumulegir með syndir. Drottinn gaf 1 Samúelsbók 4:11-22. Drottinn sagði líka að Hann mundi ekki samþykkja eða umbera verknaðina af kirkjumeðlimum sem mundu mynda og gera samsæri sem hópur til að standa á móti og reka pastor. Hann mundi stórlega refsá fólkinu eins og Hann gerði við Kóra, Datan, og Abíram í Numeri Fjórðu Mósebók Kafla 16:26-35.

Ég sárþændi aftur og alvörulega gerði beðini af Drottni. „Jesús! Kirkju meðlimir mynda stundum hóp út frá vanþekkingu og þeirra upphafs ætlun gæti hafa verið til að bæta kirkjuna. Ef það er tilfellið, afhverju ættu þeir að vera dæmdir?“ Drottinn svaraði, „Þegar það kemur að kirkju, getur einhver ekki leyst mannlega. Það getur aldrei verið samþykkt.“ Enn fremur, bætti Drottinn við, að ef að heilagur málamiðlar andlegt yfirvald með því að hafa staðið á móti pastor í fortíðinni eða nútíðinni, skal hann/hún iðrast í ótta. Annars, mundu þau vera í hættu á því að fara til helvítis. Iðrandi persónan skal þareftir lifa trúfastlega, satt, og varkárlega. Pastorar sem leyfðu söfnuðinum að málamiðla andlegt yfirvald verða líka innilega að iðrast, meira en söfnuðurinn. Drottinn lagði áherslu á að allur þessi hópur, þar með talinn pastorinn, yrðu að iðrast í ótta. Drottinn staðhæfði að ef kirkja eða pastor voru bara að biðja til Hans, mundi Hann hafa komið á milli til að leysa vandamálin þeirra.

* Drottinn Heimsækir Kirkjurnar Útígegn Um Heiminn.

„Engli safnaðarins í Efesus skalt þú rita: Þetta segir sá sem heldur á stjórnunum sjö í hæfri hendi sér, sá sem gengur á milli gullstikanna sjö.“ (Opinberunarbókin 2:1) 1981 útgáfan

Ég hélt áfram að angra Drottinn með fleirri spurningum, „Drottinn, einhver hafði sagt að þú gætir birtst til allra kirknanna í öllum heiminum á sama tímanum – er þetta satt?“ Drottinn svaraði. „**Par sem Ég er Andi, er ég ekki hindraður af efnum heimsins. Ég get birst á öllum stöðum, á hvaða tíma sem er, á hvaða kirkju eða kirkjum sameiginlega. Ég er ekki á einni ákveðni kirkju á tíma. Ég er yfirsjáandi allar kirkjurnar út í gegnum heiminn. Andinn er einn og sami. Andinn þreytist aldrei eða verður þreyttur. Á hvaða kirkju, þegar einhver biður, heyri í strax bænirnar þeirra og skilaboð. Ég er fær um að heyra allt og vera næstur sérhverjum af börnunum mínum á sama tímanum. Ef einhver biður ákaflega, getur sá haft hans/hennar andlegu augu opnuð, og á sumum tilefnum get ég sýnt þeirri persónu himinn og hel.**

Pastor Kim, þú og eiginkonan þín haldið áfram að biðja þrjóskegla um andleg augu. Þú og eiginkonan þín gerið sjálf ykkur líka gleðileg fyrir Mér. Þar sem, á mörgum tilefnum, þið hrópið út með tárur og þráið það ákaflega, er ég að íhuga forréttindin fyrir ykkur að sjá himinn og hel. Biðjið ákaflega. Upphaflega, leyfði Faðir Guð þér og eiginkonunni þinni ekki að vera andlega vöknuð. En þar sem þú og eiginkonan þín þrá það mjög mikið og hafið tilbeiðið/þjónustað daglega frá snemma um kvöldið til næsta morgunsins, var Faðir Guð mjög hrifinn. Þið hafið jafnvel hrópað út óvenjulega. Faðir Guð sagði, ‘Ég hef aldrei séð neina aðra heilaga líka þeim.’ Með því sögðu, staðhæfði Faðir Guð að Hann mundi opna ykkar andlegu augu.“

Það eru tvenns konar andlegar vakningar. Sú fyrsta er með andlegum augum opnuðum og hin er án. Vanalega, hafa flestar kirknanna andlega vakningu án getunnar að sjá andlega sviðið. Næstum allar kirkjurnar hafa þessu týpu af andlegri vakningu. Þessi týpa af andlegri vakningu er hinn Heilagi Andi gefandi áhrif, sannfæringar, og orð til heilags eins og þarf.

Þegar einhver hefur andlegu vakninguna hans eða hennar með andlegum augum, er þetta stigið þegar einhver er fær um að hafa samræður við Jesú. Í Kóreu, fyrir utan Kirkju Drottins, eru það lítil tala heilagra sem hafa þessa getu. Þessir heilagir eru færir um að hafa samræður við Jesú um leið og þeir leita og kalla uppá Hann. Jesús sagði að fólkið í Kirkju Drottins sem hafði andlegu augun sín opnuð hafa tækifærið til að hafa samræður við Drottinn í fjölda skipti.

„Hver sem trúir, að Jesús sé Kristur, er af Guði fæddur, og hver sem elskar föðurinn elskar einnig barn hans. Að vér elskum Guðs börn þekkjum vér af því, að vér elskum Guð og breytum eftir boðorðum hans. Því að í þessu birtist elskan til Guðs, að vér höldum hans boðorð. Og boðorð hans eru ekki þung, því að allt, sem af Guði er fætt, sigrar heiminn, og trú vor, hún er sigurinn, hún hefur sigrað heiminn. Hver er sá, sem sigrar heiminn, nema sá sem trúir, að Jesús sé sonur Guðs?“

(1 Jóhannesarbréf 5:1-5)

***Berjast Í Örvæntingu Við Mismunandi Púka**

Kim Joo Eun: Um leið og ég lofaði Guð ákaflega í tilbeiðslu þjónustu, hreyfðist púki dulbúinn sem ung stelpa fyrir framan mig. Með veraldlegu augunum mínum opnuðum, teygði ég mig fram til að grípa hárið þess. Ég byrjaði miskunnarlaust að sveifla henni. Púka stelpan öskraði hátt út. Ég hafði sveiflaði því fjölda sinnum og þá henti ég því í áttina til hornsins á rýminu.

Þegar ég glaðlega lofaði Drottinn, nálgast mig púki í formi skugga. Í fyrstu, hafði ég ekki tekið eftir. Með hjálp Drottins, var ég fær um að grípa það. Ég var fær um að grípa skuggapúkann, sveiflandi því og síðan stappandi á því til að kremja það með fótunum mínum. Þá kom annar púki innan minnar sjónar. Þetta skipti, hljóp ég í áttina til þess til að grípa það af fótleggnum þess. Ég snéri hálsinum þess, barði það, og trampaði það með fótunum mínum. Púkanum byrjaði að blæða og blóðið flæddi oná gólfið. Án hvíldar, birtist annar púki og ég kúlði það í magann. Það grét og sat á gólfinu. „**Áts! Maginn minn!**“ Ég greip slump af hárinu þess og rétti það yfir til Systur

Yoo Kyung. Ég sagði, „Systir, gríptu þéttilega hérna!“ Systir svaraði, „Allt í lagi, ég er fær um að sjá það!“ Hún sveiflaði því þá burt.

Ég hélt áfram að elta aðra púka. Það sýndist eins og það var verið að ráðast á okkur í fullu afli. Vanalega, birtast þeir þegar við biðjum sameiginlega. Það virðist eins og þeir voru að breyta hernaðaráætluninni sinni og gerðu tilraun til að hindra okkur á byjuninni á þjónustunni. Fyrir einhverja ástæðu, vorum við að upplifa marga púka í forminu af ungum stelpum. Önnur hræðileg púkastelpan nálgast mig aftur. Án þess að hika, greip ég slump af hárinu frá því og sló báðar kinnarnar þess miskunnarlaust. Þúkinn hrópaði, „Áts! Það er sárt!“ Ég klóraði þá andlitið þess með nöglunum mínum.

Púkastelpan streittist á móti og var fær um að svara í sömu mynt. Það klóraði bakið mitt. Það gerði mig hissa. Þegar ég leit með augunum mínum, fattaði ég að það voru fingranaglar för á bakinu mínu. Þau voru raunveruleg og skýrlega eftirtektarverð. Ég sýndi það Pastornum og söfnuðinum til að staðfesta það með þeirra veraldlegu augum.

Lee, Yoo-Kyung: Þegar ég lofaði Drottinn á meðan tilbeiðslu þjónustan var, nálgast mig púki með tvo liti á andlitinu sínu. Ein hlið andlitisins var hvít og hin hliðin var svört. Þá varð með honum annar búki með blátt andlit. Ég greip strax tvo púkana og byrjaði að sveifla þeim miskunnarlaust. Ég henti tví-litaða púkanaum í fjarlægðina. Blá andlitaði þúkinn gat ekki borið sveiflunina, og í reiði klóraði það bakið á hendinni minni.

Eftir að klóra bakið á hendinni minni, kleip það mig og beit mig. Ég öskraði í sársauk. Ég varð reið og henti því eins langt og ég gat. Þegar ég leit á hvar þúkinn hafði klórað og bitið mig, tók ég eftir hvítu klórfari með skinninu mínu flagnað af. Fingurnir mínir höfðu byrjað að bóligna frá bitförunum. Safnaðarmeðlimirnir vitnuðu líkamlegu förin og voru mjög hissa. Förin og sárin frá púkanum voru mjög sársaukafull. Ég byrjaði að tárast upp um leið og ég reyndi að þola sársaukann.

*Joseph Bitinn Af Snáki

Lee, Haak-Sung: Yoo-Kyung, Joo-Eun og ég höfðum andlegu augun okkar opin og vorum færú um að sjá starfsemi púkanna og/eða illu andanna. Samt sem áður, virtist Joseph svolítið stressaður út þar sem hann hefur ekki þessar getur eins og við gerum. Joseph staðhæfði að hvenær sem hann biður, finnst líkaminn hans heitur eins og eldur vegna verkinu af hinum Heilaga Anda. Hann situr alltaf næst mér á meðan þjónustan er. Sem afleiðing, hvenær sem ég bið, geri ég sérstaka beiðni á hans hálfu.

Þegar ég var tilbiðjandi og lofandi Drottinn með Joseph, skreið hljóðlega púki í formi snáks í áttina til okkar. Það náði til Joseph um leið og það vafði sjálft sig utan um báða fótleggina hans. „Joseph! Snákurinn er að vefjast upp í áttina að líkamanum þínum.“ Hann svaraði, „Hvað? Ég sé ekki neitt.“ Ég ákvað að grípa snákinn á hálsinum þess, og rétta það yfir til Joseph. Ég hrópaði í spenningi, „Gríptu það þétt og sveiflaðu því á móti jörðinni!“ Joseph virtist ringlaður þar sem hann var ekki fær um að sjá hvað ég var að skoða. Hann gæti ekki skilið raunveruleikann af því. Hann staðhæfði, „Bróðir Haak-Sung! Ég er ekki fær um að sjá neitt!“ Ég endurtók sjálfan mig: „Joseph, sveiflaðu því á móti jörðinni!“ Engu að síður, greip hann snákinn og byrjaði að sveifla snáknum.

Hver sem gætu hafa verið horfandi á þessa sviðsmynd mundi gera ráð fyrir að Joseph var bara sveiflandi handleggnum sínum í loftinu, að þykjast vera að halda í einhvað. Samt sem áður,

ef einhver hefði andleg augu, mundi hann vera að vitna Joseph grípandi snák á hálsinum og sveiflandi því. Engu að síður, mundi þar ekki vera nein leið að einhver gæti útskýrt eða vitnað þetta atvik í efnislega sviðinu án andlegrar augna.

Þar sem Joseph gat ekki séð snákinn, sveiflaði hann handleggnum sínum lauslega í loftinu. Sem afleiðing, var snákurinn fær um að ýta sjálfum sér og byrjaði að vefja sjálfan sig utan um handlegginn hans. Snákurinn beit þá hendina hans. Þegar snákurinn hafði bitið Joseph, var ég fær um að taka eftir andlitstjáningu Joseph's. Hann fattaði núna að það var raunverulegt. Enn fremur, birtist þar skýrt bitfar frá snákinum á bakinu á hendinni hans. Þar voru tvö lítil tannaför frá vígtönnunum. Hendurnar hans þar sem merkin voru voru byrjuð að blæða. Pastorinn, fattandi hvað var að gerast, bað okkur að koma upp til altarisins með snákinn.

Reisandi hendina sína, hrópaði Pastorinn: „Í nafninu Jesús!“ Sem afleiðing, með þeirri einu skipun, klofnaði magi snáksins í tvennt og hausinn hans sprakk upp. Þegar ég horfði á þessa sviðsmynd, féll kjálkinn minn.

Í dag vörðum við mörgum tímum að berjast við illu andana. Við tókum þátt í annað hvort vörn eða sókn. Við vörðum miklum skerf af orku að reka og rekandi út púkana og sigra þá. Samt sem áður, þegar við vorum fær um að halda á þeim og færa þá til Pastorsins, eru illu andarnir veiktir af Pastornum. Pastornum er gefið með Heilaga Logandi Eldinum og með hans skipunum, kemur Heilagi Eldurinn út frá líkamanum hans til að brenna illu andana um leið og þeir verða ryk og hverfa.

*Veiddandi Púkana

Þegar við sáum alla púkana, fönguðum við þá og færðum þá yfir til altarisins þar sem Pastorinn stóð. Pastorinn eyðilagði þá með Heilaga Logandi Eldinum. Sú nótt var með mikið álag; það virtist eins það var ráðist á okkur í fullu afli. Það voru fjöldi illra anda; við gátum ekki metið nákvæmlega töluna þeirra. Það skipti ekki máli hversu marga við rákum út eða sigruðum – hópur af illum öndum hélt áfram að birtast. Frá altarinu, horfði Jesús með samþykki um leið og við börðumst. Drottinn var standandi fyrir framan krossinn. Á meðan miðja þjónustunnar var, vörðum við tímanum okkar eltandi og berjast við púkana. Við höfðum gert klandur, sem afleiðing, vorum við ekki fær um að klára þjónustuna. Allir safnaðarmeðlimirnir hafðist handa saman til að veiða púkana niður. Á meðan bardaginn var, var Joseph særður á þrem mismunandi svæðum. Tvö særðu svæðanna voru frá snáksbitinu. Þriðja sárið var ollið af ungri púkastelpu sem hafði klórað hann. Öll sárin hans voru blæðandi. Ég gat séð skýrt klórin og bitförin; þau viru á bakinu á báðum höndunum. Söfnuðurinn og Pastor reyndu að spila Joseph's sár niður svo að hann mundi ekki líða eins og fórnarlambi. Við sögðum öll hvatningarorð, við sögðum honum að þau voru heiðurs bardagaörar.

Kang, Hyung-Ja: Á meðan í miðri þjónustunni, hrópuðu Haak-Sung, Yoo-Kyung, Joo-Eun, og Joseph: „Pastor! Frú Kang, Hyun-Ja! Það er fjöldi púka aðgera árás í hópum. Hvað ættum við að gera?“ Pastorinn sagði þeim. „Hafið ekki áhyggjur! Við höfum Þrenningar Guð á okkar hlið. Öll ykkar ættuð að vera fær um að sigra þá í orrustu.“ Börnin hrópuðu í spenningi eins vel. „Vá! Stórkostlegt! Skítugu púkar! Þið eruð allir dauðir í dag!“ Þau hlupu allir út í gegnum rýmið að berjast við púkana.

Með veraldlegum augum, vorum við bara fær um að sjá krakkana hlaupandi um með hendurna og handleggina sveiflandi í loftinu. En með andlegum augum, vorum við fær um að sjá

hvað er nákvæmlega í gangi. Á augnabliki veikleika, hugsaðu ég með sjálfri mér: 'Hvað ef fólk frá öðrum kirkjum vitnaði hvað væri að gerast? Hvað um gestina okkar eða nýju meðlimina?' Samt sem áður, var það ekki mikilvægt fyrir mig að hafa einhverjar áhyggjur einmitt þá. Á meðan krakkarnir voru hlaupandi um eltandi púkana, bað ég ákaflega í tungum og dansaði í Andanum. Þá skyndilega, fann ég hægri hendina mína fyllta með styrk, og ég skynjaði að ég hafði gripið einhvað. Hendin mín byrjaði að sveiflast í hringlaga hátt. Eins og vinmilla, byrjaði hringlaga hreyfingin mín að aukast í hraða og krafti. 'Hvað? Hvað var að gerast?'

Ég hafði ekki tíma til að hugsa um hvað var að gerast. Hendin mín og handleggur hringaðist hraðar og hraðar með meiri orku. Það mundi ekki stoppa. Ég gat ekki bara setið og látið þetta gerast. Ég fór upp á fæturnar og byrjaði að hlaupa um. En hendin mín voru ennþá stöðuglega að gera hringlaga hreyfingar. Ég starði yfir til Systur Beak, Bong-Nyo; hún var líka að gera sama hlut og ég var að gera. Óvænt, sló hendin mín ákaflega hornið á stólnum. Frá veraldlegu sjónarmiði sem hold. Gat ég ekki skilið hvað ég var að gera.

Ég spurði krakkana sem höfðu haft þeirra andlegu augu opnuð. „Joo-Eun, lítu á handlegg mömmu. Afhverju er handleggurinn minn og hönd að gera hringlaga hreyfingar? Afhverju mun það ekki stoppa?“ Með hneykslunartjáningu, svaraði hún: „Mamma! Þú hefur gripið púka í hendina þína! Haltu áfram að sveifla púkanum svo þú getur slegið það út!“ Jafnvel þótt ég var ekki fær um að stjórna ástandinu með huganum mínum, gerði ég tilraun til að sveifla ákafar. Pastorinn sagði, „Frú Kang, Hyun-Ja! Komdu upp að altarinu um um leið og þú heldur áfram að sveifla.“ Ég labbaði í áttina til altarisins og Pastorinn hrópaði: „Heilagur Eldur!“ hendin mín stoppaði náttúrulega og púkinn var sleginn niður. Það var brennt af Heilaga Eldinum og varð ryk. Það var sannarlega undarlegt og undralegt atvik. Þegar ég horfði, voru allir púkarnir algjörlega sigraðir. Ég hafði einu sinni aftur fattað hversu kröftug og mikil okkar andlega geta er sem var innan í okkur.

***Þegar Púkar Snerta Líkama Pastor's, Sundrast Þeir Og Brenna Til Ösku**

Kim, Joo-Eun: Eftir kvöld þjónustu, þegar ég bað í tungum, nálgadist búki í áttina til mín. Ég sigraði þann púka með valdinu af Jesú nafni. Samt sem áður, birtust margir fleirri hópar af púkum dulbúnir í formi ungra stelpna í hvítum kjólum. Ég var furðuð á tölunum; þeir voru óteljandi.

Púkarnir hergengu í hópum af 4 til 5 og þeir röðuðust allir upp í raðir. Jafnvel þótt þeir voru ungar stelpur, voru andlitin þeirra ekki svipuð í útliti. Þær höfðu allir sitt eigið einstaka útlit. Ég var fær um að greina einn frá öðrum. Með þá allt í kringum mig, ákvað ég án hikunar að grípa á einhvern púka innan við þess sem ég náði og ráðast á þá. Ég var bókstaflega berjandi upp púkana. Ég elti eftir þeim um leið og þeir gerðu tilraun til að flýja, en ég var fær um að grípa þá auðveldlega. Púkarnir öskruðu um leið og það var ráðist á þá og þeir sigraðir af mér. Ég mundi grípa þá, klóra þá með nöglunum mínum og berja þá upp. Ég mundi sveifla þeim um eins og þeir væru tuskudúkkur.

Með mínum andlegu augun, var ég fær um að sjá Pastorinn sem logandi eldbolta. Púkarnir hötuðu Pastorinn og þeir voru mjög hræddir við hann. Þegar ég greip hvern púka, mundi ég færa þá til Pastorsins svo þeir mundu brenna upp. Allt sem ég þurfti að gera var að láta veikjuðu púkana snerta líkama Pastorsins. Hver púki, um leið og þeir brunnu og snérust í ösku, öskraði í sársauka. Pastorinn var ómeðvitaður af því sem ég var að gera. Hann hélt bara áfram að

biðja. Á meðan í miðri bardaganum, varð ég mjög pirruð. Ég hugsaði með sjálfri mér. 'Í dag, var ég ákög og ákveðin. Ég var að fara að biðja og spurja Drottinn hvort ég gæti heimsótt himininn. En hópurinn af púkunum hafði hindrað mig. Ég var ekki fær um að einbeita mér og gera beiðnina mína kunna. Ég var ekki fær um að heimsækja himininn í dag. Hvaða klandur! Það er fínt – ef ég get ekki heimsótt himininn í dag, mun ég hleypa út reiðinni minni á púkana!' Ég sigraði alla púkana sem komu innan minnar sjónar eða umhverfis.

Andlega, var það mjög erfiður dagur. Það sýndist líkt og ég var andspænis yfir hundrað púkum. Eftir langa stund, birtist Jesús. Drottinn nálgast mig ekki; reyndar, fór Hann í áttina til altarisins þar sem Pasto var biðjandi. Pastorinn hafði ekki ennþá batnað fyllilega frá sárnum sínum. Sárin, auðvitað, voru af púkunum frá nokkrum dögum áður. Sárin voru ekki að lækna. Sem afleiðing, var Pastorinn í sársauka. Jafnvel þótt í sársauka, hélt hann áfram að leiða kirkju þjónustuna og tilbeiðsluna. Jafnvel í bæn, var hann í sársauka. Hann var mjögveikjaður. Jesús stóð næst Pastornum og strauk ástúðlega höfuðið hans, bak, og líkama með hendinni Sinni, sérstaklega þar sem sárin voru staðsett.

Hvenær sem Drottinn sér Pastorinn, verður Hann mjög gamansamur. Það virðist eins og Drottinn elskar ákaflega að vera með Pastornum. Þegar Drottinn stóð hjá Pastornum, söng Jesús lag: „**Þrátt fyrir sárin, ert þú ennþá ákaflega biðjandi! Þú ert að gera stórkostlega! Gott!**“ Drottinn var mjög ánægður. Þegar ég var að vitna þessa sviðsmynd, var ég tekin af verði augnablik. Innan þess augnabliks, hafði ósýnilegur púki ráðist á og snúið hægri hendinni minni og handlegg. Frá fingurgómunum mínum, fluttist kalda orkan frá púkanum og dreyfðist hægt uppávið í áttina á handleggnum mínum.

Ég kreysti strax hægri handlegginn minn með hinni hendinni til að stoppa köldu tilfinninguna frá því að breiðast. Þegar ég greip fastlega í handlegginn minn, var ég fær um að stoppa flæðið af köldu orkunni. Ég hrópaði. „Ég skipa þér í nafninu Jesús, farðu frá mér skítugi púki! Fraðu!“ Púkalega orkan byrjaði hæglega að hverfa. Þegar ég bað, lamdi ég hægri hendina mína og handlegg. Mér fannst hendin mín og handleggur venjulegur enn einu sinni.

***Yoo-Kyng's Óða Tilraun Til að Veiða Púkana**

Púki með svart andlit og með fimm samtengda líkama nálgast mig. Ég náði haldi á því og sveiflaði því í nafninu Jesús. Þá birtist annar púki í formi manns í hvítum klæðum. Þessi púki var svo hár að það virtist eins og hann var fær um að ná til skýjanna. Ég sveiflaði tveimur púkunum og byrjaði að biðja í tungum. Þegar ég bað, byrjaði púki með beitt horn á hausnum sínum að gera grín að mér um leið og hann sat á píanóinu. Þessi púki hafði langann hala og leit ógeðslega út. Ég var fær um að líka grípa þennan púka og var mjög brugðið. Það gerði tilraun til að flýa um leið og það blakaði vængjunum sínum sem voru líkum á leðurblöku. En ég var fær um að draga það til jarðarinnar og stappa á því. Ég réðst á það án miskunnar.

Þegar ég var að berja púkann, kom Drottinn næst mér. „**Ó! Yoo-Kyung, þú ert að gera stórkostlegt verk. Þú ert að sigra púkann. Ég var að skipuleggja að taka þig til himna og sýna þér um, en þú ert upptekin að berjast við púkana. Hvað heldur þú?**“ Ég svaraði, „Jesús! Ég get farið til himna seinna. Ég verð að sigra alla púkana núna!“ Drottinn sagði, „**Allt í lagi, sigraðu púkana og vertu sigursæl.**“ Drottinn stóð næst mér og horfði. Púkarnir voru jafnvel hræddari og gerðu tilraun til að flýja þegar þeir sáu Jesús.

Jesús labbaði í áttina að altarinu þar sem Pastorinn var að biðja. Hann strauk og klappaði höfuði Pastorsins, sérstaklega hlutann þar sem hann var að verða sköllóttur. Drottinn fór þá til

Joseph og snerti blíðlega fæturna hans og líkama. Jesús var að snerta sársaukasvæðin. Ég var ekki of ánægð með Jesús yfirgefandi mína hlið. Ég hrópaði hátt: „Abba! Abba!“

Þegar Jesús hafði yfirgefið, birtist púki á altarinu og kom í áttina að mér. Ég var pirruð af kald hæðnislegu athugasemd þess. Ég reyndi að hunsa það, en það hélt áfram að stríða og tala móðgandi orð til mín. Skapið mitt var að vera reynt. Ég varð mjög reið. Ég greip það og sveiflaði því. Púkinn kvartaði, „**Mig er að fara að svima! Mig svimar svo! Slepptu mér!**“ Ég tók eftir því að púkinn hafði augu innan í auganu sínu. Bæði innri augun voru starandi á mig: það var mjög hrollvekjandi. Með hörkulegri rödd, sagði ég, „Hvernig dirfistu að stara á mig!“ Ég potaði augu púkans með fingrinum mínum. Þar sem púkinn hafði fjölda augna innan í auganu sínu, varð ég að pota það nokkrum sinnum. „**Ah! Augun mín! Augun mín!**“ Púkinn öskraði í skelfingu, en ég sleppti honum ekki. Ég hélt áfram að sveifla honum um og í kring. Hann hrópaði, „**Láttu mig veru! Láttu mig vera! Ef þú sleppir mér ekki, mun ég bíta þig!**“ Um leið og það ógnaði mér, sveiflaði ég honum með meiri ákafa. Þá beit púkinn hendina mína með öllum sínum styrk.

Þegar það hafði bitið mig, missti ég gripið og henti honum í fjarlægðina. Jesú kom nær minnar hliðar og hrósaði mér með hvetjandi orðum. „**Ó, mín Yoo-Kyung er stórkostleg að sigra púkana og þú ert mjög björt!**“ Hann hélt blíðlega í hendina mína og hélt áfram að hvetja mig : „**Yoo-Kyung! Ég sé annan púka nálgast þig. Sigraðu það!**“ Drottinn stóð og horfði á mig í stíði við púkann.

Púki í formi beinagrindar birtist og hrópaði, „**Farðu til heljar með mér!**“ Þegar ég hristi höfuðið mitt frá hlið til hliðar, sagði ég, „Nei! Nei!“ Ég greip það og skellti því oná gólfið með miklu afli. Púkinn öskraði og hvarf. Jesús, standandi næst mér, klappaði og sagði: „**Vá! Mín Yoo-Kyung er að gera stórkostlegt verk! Trúin þín hefur sannarlega vaxið mikið!**“ Hann dvaldist með mér um tíma um leið og Hann hrósaði mig og uppörvaði mig. Jesús snéri aftur til himnaríkis. Ég bað í tungum svolítið lengur. Ég held ég hafi barist og sigrað um 50 púka fyrir þann dag.

***Haak-Sung's Umbreyting Af Smurningu Hins Heilaga Anda**

Tala púkanna hélt áfram að aukast smám saman. Þeir gerðu árás í hópum, Ég potaði augun þeirra, reif augun út, garði á þá, sveiflaði þeim um. Þar sem ég hafði bara tvær hendur, var ég ekki fær um að verja sjálfan mig um leið og ég réðst á þá. Þeir voru of fjölmargir. Styrkurinn minn byrjaði að veikjast og ég hugsaði með sjálfum mér, ‘ef ég hefði bara Heilaga Sverðið, mundi ég vera fær um að sigra þá alla með vissu...’ Á meðan í miðri orrustunni, mundi ég oft hugsa um þetta með sjálfum mér. Ég ætti að biðja meira til að fá kraft Guðs. Ég ætti líka að lesa duglega og rannsaka Hans Orð. Ef ég gerði allt þetta, mundi ég vera fær um að fá sverðið af hinum Heilaga Anda. Þegar ég barðist í dag við púkana, hafði ég fattað marga hluti. Því meir sem ég sigra þá, því meir mundu þeir birtast og ráðast í tölum. Ég hafði enga hugmynd hvar þeir voru að fela sig. Ekki einu sinni mundu nýir púkar birtast og gera árás, heldur þeir sem voru einu sinni sigraðir af Joseph, Joo-Eun, eða Yoo-Kyung mundu snúa aftur og gera árás. Þeir höfðu hindrað okkur á meðan klukkutímarnir af þjónustunni var og á meðan bænastundin var. Við vorum í raun furðuð af eintóma fjölda púkanna ráðast á okkur á meðan bænastundin var.

Þeir voru eins og hrægammur; þeir umkringja bráðina þeirra um leið og fleirri komu saman. Þegar það var tími til veislu, mundu hrægammarnir í miklum tölum gera snögga árás á bráðina þeirra. Púkarnir gerðu árás á svipaðan hátt, allir í einu, og þeir sem voru ekki sýnilegir mundu birtast út frá hvergi. Þeir sem fela sig eru alltaf bíðandi eftir rétta augnablikinu. Ég var líka fær um að sjá Satan í hel. Hann var öskrandi skipanirnar sínar til undirþjónanna sinna um

leið og þeir voru sendir á vettvang til að vera með í árásinni. Ég hafði aldrei upplifað orrustu við svo marga púka. Í dag, voru það skari af púkum festir við kirkjuloftið og veggina. Það voru svo margir af þeim að ekkert var sýnilegt nema púkarnir.

Ég hrópaði út til Guð að veita mér Heilagan Eld: „Þrenningar Guð! Plís veittu mér Heilagan Eld – eldinn sem brennir púka!“ Guð veitti mér þá eldbolta. Eldboltinn fór fljótt inn í bringuna mína. Um leið og Heilagi Eldurinn var settur í líkamann minn, byrjuðu púkarnir að forðast mig. Áður en eldurinn fór inní líkamann minn, var ég að verða mjög þreyttur, en fljótlega eftir að logandi eldurinn fór inn, endurorkaðist styrkurinn minn. Ég var fær um að veiða tilviljunarkennt og sigra púkana. Eftir að ég hafði sigrað alla púkana, sagði ég þakklætisbæn til Drottins. Ég var mjög þakklátur fyrir allt. Þá minntist ég daganna sem ég hafði brotið hjarta Pastor's og með þessum hugsunum, byrjuðu tár að fylla augun mín.

Á meðan í miðri þjónustunni, kallaði Pastor „Sam“ og ég svaraði strax með Amen. Pastorinn leiddi svakalega kröftuga þjónustu. Ég tók eftir sálinni minni og anda vaxa og breytast hratt. Ég er algjörlega öðruvísi persóna en ég var tveimur mánuðum áður. Enn fremur, er ég andlega vakinn, og ég er fær um að spá, greina andlega, biðja í tungum, fá þekkingu, fá visku, og ég er sterkari í trú. Þegar ég ræði við Jesú, sé ég oft hásæti Föðursins.

Heilagur And er Andi; ég er einhvernveginn fær um að sjá Hann með mínum andlegu augum. Ég elska að koma til kirkju; það er gaman og spennandi. Ég er gladdur að hafa þjónustu alla nóttina langa. Það er erfitt fyrir mig að tjá gleðina sem ég upplifa þegar ég boða fagnaðarerindið og bið. Mig líkar það svo mikið. Þjónustan byrjar á meðan nóttin er þangað til snemma morguns, vanalega um kl. 6 eða 7. Það er alls ekki leiðinlegt; í raun, er það gaman. Eftir bænámótið, mundum við vitna til hvers annars þangað til kl. 5. Við komum líka saman til að borða hrísbolta. Þegar við höfðum snemma morgunmáltíðina okkar, mundum við halda áfram að biðja í svolitla stund lengur þangað til sólin byrjar að skína sínu bjarta ljósi. Þegar bænafundurinn kláraðist, mundi Pastor enn einu sinni keyra okkur aftur til heimilanna okkar. Jesús mundi fylgja okkur í bíltúrnum eim. Hallelújah!

*Krossfestandi Kvöl Bíðandi Eftir Í Helvíti

Systir Beak, Bong-Nyo: Þegar ég bað ákaflega í tungum, birtist Jesús. Ég skynjaði fljótt að Hann var hér um bil að taka mig til heljar enn einu sinni. Það leit út eins og Drottinn var svolítið hikandi að uppljóstra ferðina mína. Áður en Drottinn var fær um að spurja mig spurningar, spurði ég Hann: „Jesús, afhverju ertu að vera hikandi? Ég veit að þú ert m það bil að taka mig til heljar aftur, rétt?“ Drottinn gaf mér vandræðanlegan svip. Samt sem áður, gat ég ekki óhlýðnast Drottni. „Jesús! Ef þú sýnir mér ekki fjölskylduna mína í kvölum, mun ég fylgja þér til endanna af hel. Ég vil bara ekki sjá foreldrana mína í kvölum.“ Drottinn hélt í hendina mína og sagði ekki orð.

Eins og vanalega, þegar Drottinn hélt í hendina mína, vorum við þegar í hel. Við byrjuðum að labba meðfram þröngum vegi. Á innan við stuttum tíma, byrjaði lykt af rottnuðum líkum að fylla loftið. Við komum að opnum, víðum velli. Krossarnir voru endalaust raðaðir upp. Allir krossarnir voru grafðir djúplega inní jörðina. Það var nú þegar margt fólk hangandi á krossunum og margt fleirra sem var bara að koma var bíðandi í lögnum röðum til að vera krossfest. Móðir mín var líka viðstödd á meðal fjöldans, bíðandi eftir að vera nelgd á kross. Hún stóð undur einum af ónotaða krossinum.

Stór, hræðileg skepna varði krossana. Þegar það var skipti móður minnar, batt skepnan móður mína á krossinn og undirbjó hana til að vera nelgda. Skepnan leit snöggt á mig, og um leið

og hún snéri til hennar talaði: „Segðu dóttur þinni að ekki að fara til kirkju og að hætta að trúá á Jesú þetta augnablik. Annars, mundu virkilega deyja í dag!“ Móðir mín leit ú mjög óttaslegin. Skepnan leit í áttina til mín og brasti út. „Ef þú segir að þú munir hætta að trúá á Jesú, mun ég hlífa móður þinni og ég ekki kvelja hana. Segðu það! Segðu að þú munir hætta að trúá!“ Það gerði tilraun til að semja við mig. „Segðu það núna! Gerðu heitið þitt! Flýttu þér!“ Skepnan krafðist. Ástandið var mjög spennt og taugaeyðileggjandi. Skepnan hafði mannslíkama með hestshöfuð. Það var viðbjóðslegt; ég gat ekki litið á það beint í augað.

Hests-höfðaða skepnan dró stórt bjart sverð og skipaði undirþjónunum sínum. Undirþjónarnir hlýddu flótt og hreyfðust. Skepnan pressaði þá móður mína: „Fljótt! Segðu dóttur þinni! Núna! Hel er í óreiðu út af dóttur þinni. Kirkjan sem dóttir þín er að mæta í biður alla nóttina langa. Við erum hindraðir á allan veg. Manneskjur sem var talið að kæmu til heljar eru að fara í kirkju og við erum hindraðir. Fljótt! Biddu dóttur þína núna! Pastorinn hennar er skrifandi bók sem mun obinbera eiginleika okkar og opinbera hel. Við verðum að stoppa hann frá því að skrifa þá bók. Núna, biddu dóttur þína fljótt!“

Tár Móður rúlluðu óstöðvandi niður kinnarnar hennar um leið og hún leit á mig. Þar sem Jesús stóð næst mér, var móðir mín ekki fær um að segja orð. Hún sleppti bara höfðinu sínu og hélt áfram að gráta. Skepnan varð birgðarlaus af þolinmæði og sprakk í reiði. Móðir mín var afklædd og hengd á krossinn. Þeir hengdu hana þéttilega með reipi. Á innan við stuttum tíma, voru litli bróðir minn og frændi dregnir og afklæddir. Þeir voru hengdir á krossa líka. Án hikunnar, byrjaði illa skepnan að negla alla af þeim á krossana þeirra án miskunnar. Neglandi þá á krossinn var ekki nóg; skepnurnar byrjuðu að sneiða holdið þeirra. Holdið þeirra byrjaði að flakast eins og fiskur.

Holdið þeirra var sneitt frá toppinum af hausnum þeirra niður til endans af tánnum þeirra. Líkamar þeirra voru skornir og sneiddir alla leið í gegn til beinanna þeirra. Hold fjölskyldunnar minnar var hent inní bullandi olúfupott. Potturinn var hitaður með feikilegum logandi eldi. Móðir mín, litli bróðir, og frændi höfðu bara augun sín og eyrun skilin eftir með þeirra beinagrindarlögun. Allt annað var sneitt af. Með þeirra aumkunarverða formi, voru þau ennþá fær um að hrópa. „Bong-Nyo! Farðu fljótt! Við sögðum þér að ekki koma hingað neitt meir, Afhverju helduru áfram að koma? Ertu ekki í sársauka þegar þú sérð okkur í kvölum? Plís ekki snúa aftur!“

Blaðrandi, hrópaði ég, „Móðir! Mín vesalings móðir! Eftir þrjár meiri heimsóknir, mun ég ekki vera fær um að koma jafnvel ef ég óskaði. Jesús sagði að þegar þriðja heimsóknin er uppi, mun Hann ekki lengur færa mig hingað. Hjartað mitt er í angist um leið og ég ykkur í kvölum! Skepnan truflaði og hrópaði enn einu sinni með þrumuródd. „Ég mun spyrja þig í síðasta skipti! Þetta er þitt síðasta tækifæri! Þú segir dóttur þinni að ekki trúá á Jesú. Fljótt! Þvingaðu hana til að hætta að biðja og fara til kirkju! Fljótt!“ Þegar skepnan nöldraði á móður minni, ákvað ég að tala á móður minnar hálfu: „Þú, illa skepna! Ef þú hefur einhvað að segja, talaðu við mig. Afhverju ertu hræðandi móður mína? Ef ég næ einhverntímann taki á þér, ertu dauður!“ Þegar ég ávítaði skepnuna, hljót hann hratt í áttina til móður minnar eins og byssukúla. Skepnan fláði höfuðleður móður minnar, sneiddi eyrun hennar, og reif augun hennar út. Móðir mín hrópaði í sársauka. „Hjálpaði mér! Plís!“ Ég gat ekki borið að sjá móður mína í sársauka neitt meir. Það eru engin orð til að tjá þessa aumkunarverðu sviðsmynd! Litli bróðir minn og frændi upplifðu sömu kvölinu eins og móðir mín. Skepnan henti líkamsparts leifunum inní bullandi olúfupott. Frá bullandi pottinum, gat ég heyrt öskur fjölskyldunnar minnar í sársauka.

Reiði skepnunnar var ekki fullnægt. Þetta skipti, fyllti hann skál af skordýrum og setti það rétt fyrir neðan fjölskylduna mína. Skordýrin dilluðu sér hratt til að festa sjálfa sig á líkómum fjölskyldunnar minnar. Skordýrin nöguðu og tyggðu, troðandi sér inní beinin þeirra.

Fjölskyldan mína kölluðu upp og öskruðu út. Það virtist eins og móðir mín væri upplifandi mesta sársaukann.

Móðir mín hrópaði: „Djöfull! Ég er nú þegar dauð! Afhverju ertu að kvelja mig dauða persónu? Djöfull! Taktu burt þessi skordýr! Stoppaðu þennan sársauka! Plís!“ Jafnvel þótt ég vissi að það mundi vera ómögulegt, spurði ég samt. „Jesús! Hvenær mun vera endirinn á kvölunum þeirra?“ Ég var veinandi. Um leið og Jesú tjáði meðaumkun, fann Hann samúð. „**Þegar þú hefur farið inní hel, getur maður aldrei sloppið eða hafið annað tækifæri. Maður mun vera í kvölum með endurtekningu – um eilífð.**“

Ég sárþændi um leið og ég hélt mér fast við Drottinn, kallandi. „Jesús! Móðir mín er að fara að vera í sársauka elíflega í hel. Hvernig mundi ég lifa hamingjusamlega í himninum? Ég get ekki lengur vitnað volæði móður minnar. Plís láttu mig taka stað móður minnar svo að hún geti verið hólpin!“ En Jesús kallaði fljótt á englana. Það leið næstum yfir mig vegna áfallsins í helju. Með skipun Drottins, komu Erkiengillinn Míkael og einhverjir aðrir englar að hjálpa mér að snúa aftur til kirkju Drottins. Jesús kallaði jafnvel Móses og bað hann að hugga mig. Jesús og Móses voru líka hjartabrotnir. Þeir drógu mig nær bringnanna þeirra og þurrkuðu tárin mín burt og hugguðu mig. Þegar þeir sáu tárin mín rúlla niður, hryggðust þeir með mér.

Dagur 24: Okkar Persónulegu Frásagnir Af Andlegum Uplifunum

„Vita skalt þú þetta, að á síðustu dögum munu koma örðugar tíðir. Mennirnir verða sérgóðir, fégjarnir, raupsamir, hrokafullir, lastmælendur, foreldrum óhlýðnir, vanþakklátir, vanheilagir, kærleikslausir, ósáttfúsir, rógberandi, taumlausir, grimmir, ekki elskandi það sem gott er, sviksamir, framhleypnir, ofmetnaðarfullir, elskandi munaðarlífið meira en Guð. Þeir hafa á sér yfirsýn guðhræðslunnar, en afneita krafti hennar. Snú þér burt frá slíkum!“

(2 Tímóteusarbréf 3:1-5)

Kim, Joseph: Þegar ég það í tungum, sprakk ég með iðrunartárum. Ég hafði beðið í langann tíma til að skynja sannarlega iðrunina mína í tárum. Líkaminn minn hafði orðið eldbolti. Skyndilega birtist illur andi í formi snáks. Ég greip það og sveiflaði því í loftið.

Lee, Yoo-Kyung: Þegar ég það ákaflega í tungum, birtist andstyggilegur illur andi og flaug yfir mig. Með sínum leðurblökuvængum, sveimaði það fyrir framan mig. Það hafði augu sem líktust frosks. Ég tók eftir rauðlitaða nefinu um leið og það hvæssti á mig með sinni löngu tungu. Það var að pirra mig. Þegar ég var fær um að grípa það, reif ég vængi þess af og sveiflaði því í loftinu. Með vængjunum sínum rifnum af, draup dimmt, rauðlitað blóð frá meidda svæðinu.

Á sama tímanum, birtist dimmur, ljótur, svartlitaður snákur frá út af píanóinu sem var staðsett næst mér. Snákurinn hvæssti og dróst hægt nær mér. Ég er mest hrædd við snáka á meðal allra dýranna í heiminum. Þeir eru andstyggilegar verur. Um leið og svart snákurinn dróst nær mér, var ég ekki fær um að gera neitt. Ég hrópaði með augun mín lokuð: „Drottinn! Ég er svo hrædd! Það er snákur hérna!“ Eftir að ég kallaði fyrir hjálp, birtist Drottinn Jesús strax. Hann greip snákinn og henti því inni fjarlægðina.

Drottinn spurði, „**Yoo-Kyung, ert þú allt í lagi? Ekki vera hrædd!**“ Finnast mér létt, sagði ég, „Já! Drottinn!“ Drottinn skipaði, „**Förum til himna.**“ Ég hélt ég hendina hans og við yfirgáfum fyrir himininn. Á leiðinni til himnaríkis, bað Jesús mig að syngja lofgjörðarlög á meðan flugið okkar í gegnum vetrarbrautina var. Það voru svo margar stjörnur. Við sungum ‘Lofaðu, Ó Mín Sál!’ nokkrum sinnum. Eftir að heimsækja himnaríki, komum við aftur til kirkju Drottins. Ég fór aftur að biðja og Drottinn nálgast Pastor Kim. Jesús hlustaði vandlega á Pastorinn biðja.

Drottinn hlustaði í á bænir Pastor's í langann tíma, og á sama tímanum snerti Drottinn svæðin sem Pastor fann sársauka. Sársaukinn var meðfram bakinu hans þar sem illu andarnir höfðu bitið hann. Drottinn nálgast Joseph og hrópaði, „**Iðrastu meira! Meira! Meira! Kveinaðu! Bara þegar þú hrópar út munu dyr himnanna opna!**“ Joseph kveinaði mjög mikið í dag; hann var að upplifa tár iðrunar. Jesús kom aftur til mín um leið og englarnir birtust. Drottinn staðhæfði djarflega, „**Yoo-Kyung, ekki vera sjúk. Vertu alltaf heilbrigð. Gleðstu!**“ Engillinn hrópaði, „Heilaga Yoo-Kyung! Ekki vera veik“ Með ákvörðunum tjáningum, gerðum Drottin og ég hnefa og sagði, „Gleðstu!“ Og sögðum síðan okkar vertu sæll til hvors annars.

***Verndar Lagið Útvegað Af Englum**

Lee, Haak-Sung: Þegar ég það, komu margir englar niður í gegnum dyr krosssins. Englarnir umkringdu mig um leið og þeir settu verndarlag. Ég spurði englana hvað þeir voru að gera. Þeir

sögðu mér að þeir væru að umkringja mig með verndarlögum. Þegar englarnir þöktu mig með verndarlögunum, hitaði heilagi logandi eldurinn mig upp. Ég sá illan anda sem var viðstaddur; hann var standandi fyrir utan verndarlagið. Illi andinn var haldandi á hníf og það minnti mig á Chucky frá hryllingsmyndinni. Hann dróst nær til einna englanna sem voru uppteknir að gera verndar lagið. Illi andinn stakk engilinn en hnífurinn bráðnaði strax burt og það kviknaði í hendinni hans. Ég sá þá annan illan anda nálgast. Það leit út líkt og mjög gamalt tré. Um leið g það hreyfðist hægt í áttina til mín, þrýsti það út höndunum sínum og snerti verndarlagið. Þegar það snerti verndarlagið, kviknaði í því og logarnir kæfðu allt tréð. Tréð öskraði um leið og það flúði.

Englarnir voru líka setjandi verndarlög utan um djáknu Shin sem var biðjandi. Englarnir voru í heildina um 200. Þeir voru allir að vinna að því að setja verndarlögin utan um alla kirkjumeðlimi. Ég tók þá eftir því að illum anda rétt fyrir utan mitt verndarlag. Hann var líkur daufgulum manni og var að koma í áttina til mín. Illi andinn gerði tilraun til að fara inní verndarlögin, en lögin urðu mjög heit, líkt og logandi eldur. Það gafst upp á því að fara inn. Illi andinn fór þá í áttina til djáknu Shin. Heppilega, var hún þakin með verndarlögunum og eldi. Það var ekki fært að troða sér inní lögin hennar. Illi andinn sveimaði nálægt móður minni. Þegar það dróst nær móður minni, kviknaði í því og það hvarf.

Skyndilega, geislaði stórt bjart ljós niður frá himnum. Ég sá risastóran, háan engill komandi niður í áttina til kirkjunnar ríðandi á hvítum hesti. Sjónin var andardráttstakandi; hjartað mitt var að berjast mjög hratt. Engillinn kon í áttina til mín og kynnti sjálfan sig. „Halló! Ég er Erkiengillinn Míkael.“ Annar bjartskínandi engill var að fylgja rétt fyrir aftan Míkael. Engillinn sem fylgdi Míkael var Erkiengillinn Gabríel. Gabríel var haldandi á stóru flaggi fest við stöng. Þeir útskýrði fyrir mér að þegar Erkiengillinn Míkael sigrar illu andana, mun Erkiengillinn Gabríel veifa sigurfánanum frá hlið til hliðar fyrir aftan Míkael.

Erkiengillinn Míkael og Gabríel voru í um sömu hæðinni. Þeir stóðu hljóðlega þegar þeir horfðu á pastorinn biðjandi. Þegar ég vitnaði þessa undraverðu sjón, var ég orðlaus af undrun. Það var erfitt fyrir mig að greina hvort ég væri að dreyma eða ef ég var að vitna einhvað raunverulegt.

Margir Illir Andar Ráðast Á Í Hópum En Trúin Okkar Varð Sterkari

Kim Joo-Eun: Síðasta sinn sem ég bað, birtist illur andi í formi mánaboga með því að lúlla í áttina til mín. Í dag, rúllaði illur andi í formi fulls tungls með auga í áttina til mín. Þegar illi andinn kom nær mér, potaði ég það í augað og plokkaði augað út. Ég snéri fingrinum mínum innan í augntóftinu. Illi andinn sprakk með blóði springandi í allar áttir þegar ég réðst á þaðþ Fljótlega eftir, birtist illur andi dulbúinn sem ung stelpa og var að hringsnúast á höfðinu sínu eins og dóta skopparakringla. Ég greip slump af hárinu hennar, hristi hhana, sveiflaði henni nokkrum sinnum, og henti henni inní fjarlægðina. Jesús nálgadist mig og hrósaði verknöðunum mínum: „**Frekna! Stórkostlegt verk!**“

Jesús hélt áfram, „**Frekna, þú lítur sérstaklega laglega út í dag! Hver fléttaði hárið þitt?**“ Ég svaraði, „Djákna Shin gerði það!“ Drottinn sagði, „**Í alvöru? Hún gerði stórkostlegt verk!**“ Þar sem Djákna Shin var ekki ennþá andlega vakandi, vissi hún ekki að Jesús hafði komið nær henni. Margir englar fylgdi Jesú. Ég sé alltaf engla fylgja Jesú, en þetta skipti voru það miklu fleirri englar. Innan englanna, pöruðu sumir sig til að sitja næstir biðjandi kirkjumeðlima. Engalnir notuðu hendurnar sínar til að vefja utan um gullna skál sem hafði vítt op á toppinum og þeir

fulltu skálarnar ákaflega með bænunum af hinum heilögu.

Enn einu sinni birtist hópur af illum öndum á horninu af rýminu, og þeir komu í áttina til okkar. Um leið og þeir komust nær, greip Systir Yoo-Kyung illu andana, sveiflaði þeim, og henti þeim inni fjarlægðina. Ég greip líka einhverja illa anda, sveiflaði þeim og henti þeim inni fjarlægðina. Bróðir Haak-Sung og Bróðir Joseph voru líka að berjast við illu andana og þeir gripu illu andana, sveiflandi, og hendandi þeim í burtu. Við endurtókum öll þetta herkænskubragð í fjölda skipti.

Ég var fær um að heyra hljóðið af illu öndunum rekast á þegar þeir féllu um alla veggina og jörðina. Það var mjög hávært. Bænafundurinn kom nær enda, við tókum eftir að það voru fleirri fjölda árása á okkur. Samt sem áður, leiddi hver árás til að trúin okkar óx sterkari og sterkari.

Pastor Kim Lætur Jesú Hlægja

Systir Beak, Bong-Nyo: Ég hafði vitna og upplifað marga andlega hluti. Með þessum forréttindum, hafði ég líka þolað mikinn sársauka. Jesús kom mér á óvart með því að taka mig til blómagarðssins í himnaríki. Hann leyfði mér tíma til að endurhressast með því að útvega skemmtun í garðinum. Ég var fær um að verja eins miklum tíma í garðinum og mig langaði. Í garðinum, rúllaði ég, hoppaði, og lék mér eins og krakki með englunum. Blómagarðurinn í himnaríki er óímyndunarlega risastór og fallegur. Sæti ilmurinn af blómunum var svo dýrmætur að ég mundi ekki hafa skipt því fyrir allan heiminn. Þar sem líkaminn minn var veikur og uppgefinn, hvíldist ég og lagðist niður eftir að ég hafði snúið aftur til kirkju Drottins. Á meðan morgunþjónustan var, labbaði ég frá hlið til hliðar, pastorinn prédikaði góða Orðið frá altarinu. Þegar hann prédikaði, fylgdi Drottinn Jesús nálægt fyrir aftan fótspor Pastor's.

Okkar pastor er svo fyndinn að þegar ég hugsa bara um hann, brosi ég og hlæ strax. Út frá forvitni, spurði ég pastorinn spurningu. „Pastor, varstu svona fyndinn jafnvel áður en ég byrjaði að mæta í þessa kirkju?“ Pastorinn svaraði, „Kirkjan okkar er tiltölulega ný. Það er ekkert atvik sem ég get hugsað um sem mundi mögulega gera mig hamingjusamann. Enn fremur, get ég ekki hugsað um neitt sem er fyndið á meðan á okkar ferðalagi. Ég var alltaf hjartabrotinn. Mér leið þungt og ömurlega.“ Svo ég spurði: „Hvernig, þá, hefur þú breyst svona mikið?“ Pastorinn sagði, „Ég veit það virkilega ekki! Ég hef breyst á meðan þessi bænafundur er! Ég veit ekki hvað er virkilega að gerast. Ef þú spyrð mig hvernig ég varð svona og hver eða hvað hefur haft áhrif á mig? Ég mundi verða að segja að það er Drottinn sem hefur skapað gleðilegt umhverfi.“

Pastorinn okkar hefur sérstaka hæfileika að líkja eftir alls konar fólki, þar með töldum dýrum og líkja eftir hlutum. Jesús var að líkja eftir pastornum og hlægjandu út hátt. Á meðan ræðan var, voru tveir englar að skrá hvert einasta orð sem pastorinn prédikaði. Englarnir sátu næst krossinum á altarinu skrifandi í risa bókina. Englunum var ætlað að skrá bara orðin af pastornum; samt sem áður, mundu þeir stundum laumast og gægjast á bendingu pastors. Englarnir mundu hlægja svo hart að þeir mundu falla í yfirlíð og missa einhver af orðum pastor's. Þegar englarnir misstu skrárnar, ávitaði Jesús þá. „**Lítið ekki á pastorinn – bara skráið ákaflega!**“

Hvenær sem Jesús brosis eða hlær, verða allir englarnir með í og hans hamingjusamlega skapi. Samt sem áður, þegar Jesús hryggist, verða allir englarnir hljóðir. Á meðan í mirði ræðunni, spurði pastorinn mig spurningu: „Systir! Hvar er Jesús núna?“ Ég svaraði, „Hann er standandi rétt fyrir aftan þig!“ Pastorinn gerði fliss og sagði, „Ó, hvað ætti ég að gera? Ég prumpaði og það lykatar ógurlega. Það mundi vera erfitt fyrir hvern til að bera. Mér þykir það

leitt fyrir Drottinn að Hann gæti verið fyrir aftan mig þar sem hann gæti lyktað af gasinu mínu. Hvað ætti ég að gera?“ Drottinn talaði með hlátri. „Það er óviðkomandi þar sem ég er andi. Það er allt í lagi.“ Hann klappaði höfði pastor's og baki.

Pastor Kim, Yong-Doo: Kirkjumeðlimirnir höfðu örmagnast mest af þeirra líkamlega styrk á meðan bæn var. En í staðin fyrir að hætta, héldu þeir ákaflega áfram að biðja um leið og þeir krepptu saman tönnunum sínum. Þegar Drottinn sá okkur biðjandi með slíkri tryggð, var Hann hrifinn. Hann vann og varð augljós. Ég var í óbærilegum sársauka. Sársaukinn var að ollinn af harkalegu árásum illu andanna. Þessar týpur af sárum læknast sjaldan. Ó-vægðarlausir sársaukinn kvaldi mig. Það varð erfitt fyrir mig að biðja með handleggina mína lyfta uppi í langdreginn tíma. Samt sem áður, í miðjum sársaukanum, mundi hinn Heilagi Andi hreyfa hendurnar mínar og handleggi í mismunandi vegi. Hreyfingarnar á handleggjunum og höndunum voru laglega listdansaðar.

Báðar hendurnar mínar hreyfðust stöðuglega. Þær hreyfðust í skiptum. Skyndilega, byrjuðu hendurnar mínar að titra ofsafengið. Það var líka óbærilega heitt. Ég sá þá Jesús í hvítum slopp labbandi frá hlið til hliðar fyrir framan mig. Ég fann hlýjan sumargolu í andlitinu mínu. Ég fann sterku nærveruna Hans. Dapurlega, voru andlegu augun mín ennþá ekki opnuð. Það virtist eins og Drottinn taki eftir ástandinu okkar og viðbrögðum. Hann var að meta okkur.

Dagur 25: Okkar Persónulegu Frásagnir Af Andlegum Upplifunum

„Þegar Jesús kom í byggðir Sesareu Filippí, spurði hann lærisveina sína: „Hvern segja menn Mannsoninn vera?“ Þeir svöruðu: „Sumir Jóhannes skírara, aðrir Elía og enn aðrir Jeremía eða einn af spámönnunum.“ Hann spyr: „En þér, hvern segið þér mig vera?“ Símon Pétur svarar: „Þú er Kristur, sonur hins lifanda Guðs.“ Þá segir Jesús við hann: „Sæll ert þú, Símon Jónasson! Hold og blóð hefur ekki opinberað þér þetta, heldur faðir minn á himnum. Og ég segi þér: Þú ert Pétur, kletturinn, og á þessum kletti mun ég byggja kirkju mína, og máttur heljar mun ekki á henni sigrast. Ég mun fá þér lykla himnaríkis, og hvað sem þú bindur á jörðu, mun bundið á himnum, og hvað sem þú leysir á jörðu, mun leyst á himnum.““ (Matteusrguðspjall 16:13-19)

*Frekna Borðar Smákökur Af Himnaríki

Kim, Joo-Eun: Á meðan ég bar biðjandi í tungum, var ég að berjast og sigrandi illa anda. Þegar ég bað, varð munnurinn minn fylltur með einhverju. Ég byrjaði að tryggja á því. Ég gat heyrt munninn minn bryðja og skráfa um leið og ég hélt áfram að tryggja. Ég hafði enga hugmynd um hvað ég var að tryggja eða borða. Þegar ég gleypiti í mig óþekkta matinn, sagði ég við sjálfa mig. „Vá! Hvað er þetta? Það er ljúffengt! Hvernig getur einhvað verið svona ljúffengt?“ Þegar ég hélt áfram að tala við sjálfa mig, birtist minn kæri Drottinn Jesús. Hann kallaði nafnið mitt út og byrjaði að tala til mín.

„**Frekna, langar þig að prófa þetta?**“ Ég spurði forvitnislega: „Jesús, hvað er þetta?“ Drottinn svaraði, „**Þessar eru ljúffengu kekkökurnar sem ég sérstaklega fært til þín frá himnum. Segðu ah, opnaðu munninn þinn!**“ Ég opnaði munninn minn og Drottinn setti kekkökuna í munninn minn.

Um leið og kekkökurnar snertu munninn minn, bráðnuðu þær hljótt. Það eru margar ljúffengar kekkökur í heiminum, en þær sem Drottinn gaf mér sprengdu hugann minn. Kekkökurnar voru hvítar og hringlagaðar. Þær voru bita-stærðar kekkökur, fullkomnar fyrir mig að borða eina heila alla í einu.

Ég hrópaði með aðdáun, „Vá! Jesús! Kekkakan er mjög ljúffeng! Mig langar að borða einhvað meir! Geturu plís gefið mér eina meir?“ Drottinn sagði, „**Nei, þú ættir að hætta að borða núna.**“ Ég svaraði hissa, „Hvað var þetta?“ Drottinn svaraði, „**Þetta er matur sem heilagir borða á himnum. Ég veit að þig mundi líka einvað meir, og þegar þú heimsækir himininn aftur, mun ég bjóða þér til margra fleirra. Svo biðdu ákaflega.**“ Í tárur, spurði ég Drottinn: „Jesús, plís taktu mig til himna!“ Samt sem áður, Jesús hafði þegar farið af stað áður en ég gat klárað setninguna mína. Ég gat bara séð og skynjað afganginn af brottförinni Hans. Ég fann hlýja, blíða golu um leið og bjart skínandi ljós ljós geislaði.

Já, himnesku kekkökurnar sem Jesús gaf mér munu vera skildar eftir í minninu mínu að eilífu. Ég mun aldrey gleyma undursamlega bragðinu. Nóttin var mjög blessuð nótt, nótt sem ég get ekki tjáð í orðum. Frá fjarlægð, heyrði ég Jesús tala blíðlega: „**Frekna, bráðum, mun ég taka þig til himna svo ekki vera óróleg. Bless.**“ Þá var hann fullkomnlega farinn.

Eftir að ég hafði endurfengið styrkinn minn, byrjaði ég að biðja. Á meðan ég var biðjandi, sá ég illa anda komandi í áttina til mín. Fjöldi hauskúpa og beina frá öllum ttum byrjaði að stefna saman að mér. Ég byrjaði að hlægja að þeirra útliti. Illu andarnir sprungu í reiði vegna

viðbragðanna minna. Ég hrópaði, „Öll beinin ykkar, þið lítið mjög fyndið út. Í nafninu Jesús, skipa ég ykkur að yfirgefa núna!“ Þau hurfu.

Eftir að við höfðum beðið alvörulgea í langa klukkutíma, kom hópur engla frá himnaríki og þeir fylltu þeirra gullna pott með bænunum okkar. Þegar einn engill fór upp með fylltan pott, kom annar engill niður með tóman pott til að fylla það aftur með bænum. Englarnir héldu þessu ferli áram ofnóglega. Þeir voru að hreyfast hratt. Potturinn var ekki bara fylltur með bænunum okkar, heldur tóku þeir líka með tárin okkar og tóninn af röddunum okkar. Það var allt skilað til himna.

*Rífangi Af Föt Illu Andanna

Lee, Yoo-Kyung: Þegar ég var að biðja, sá ég illan anda dulbúinn sem unga stelpu klædda í hvítu. Ég hljóp strax í áttina til hennar og greip hárið hennar. Þegar ég greip slump af hárinu hennar, sveiflaði ég illa andanum þangað til allt hárið hennar togaðist út. Illi andinn hafði birst sem ung stelpa áður en ég reif hárið hennar og föt, en núna án hárs, umbreyttist það í mann. Ég var fær um að sjá getnaðarlim og endaparmsop illa andans. Það byrjaði þá að hafa hægðir og hlanda á mig. Ég varð reið og greip hálsinn þess. „Skítugi illi andi! Afhverju ertu að pissa á mig?“ Ég sló illa andann og það byrjaði að sárþæna. „Mér þykir það leitt! Plís fyrirgefðu mér! Ég lofa að ég mun aldrey koma hingað aftur.“ Þegar ég hélt áfram að slá og berja upp illa andann, sagði ég reiðilega, „Ég get ekki fyrirgefið þér! Deyðu!“ Ég henti illa andanum í áttina til Bróður Haak-Sung: allur líkaminn hans var kæfður í logum. Bróðir Haak-Sung var eldbolti. Illi andinn sundraðist í öskur um leið og það hitti Bróður Haak-Sung. Það var strax farið.

Þegar ég hélt áfram að biðja, birtist annar illur andi. Illi andinn hafði tvö stór augu á andlitinu sínu. Hálf andlit þess var það af kvenmanni og hinn helmingurinn var andlit af manni. Það hafði mjög stutt hár. Illi andinn minnti mig á einhverja hryllingsmynd. Þegar það talaði, hafði það tvo mismunandi tóna. Tónn mannsins og kvenmannsins mundu koma fram frá munni þess. Eins og vanalega, líkar mér að grípa hárið þeirra. Ég togaði allt hárið þess og reif klæði þess af. Illi andinn stóð nakinn.

Illi andinn brást við og sagði, „Afhverju hefur þú afklætt mig? Hver hefur afklætt mig?“ Ég svaraði með öryggi, „Það var ég. Ég gerði það! Afhverju spyrðu? Finnst þér vera brotið á þér?“ Illi andinn grét og sárbað, „Plís klæddu mig aftur. Plís flýttu þér! Mér er mjög kalt. Plís gefðu mér einhver föt!“

Þegar illi andinn stóð og horfði, eyðilagði ég fötin með því að rífa þau í hluta. Illi andinn hélt áfram að kvarta. „Hver sagði að þú getir afklætt mig? Afhverju hefur þú eyðilaggt fötin mín?“ Illi andinn var að pirra mig. Ég var pirruð og sagði, „Þú ert talandi óskynsamlega. Þú ert dauður!“ Ég henti því oná gólfíð og byrjaði að berja það upp. Það hrópaði út, „Ó, hjálpaðu mér! Þetta er sársaukafullt! Ég veit að ég get sigrað þig, en ég skil ekki afhverju þú ert fær um að yfirkrafta mig. Ég er óttasleginn!“ Ég vildi ekki heyra kvartanirnar af illa andanum. Ég braut þá fótleggi þess og henti illa andanum langt í burtu frá mér. Það lenti á horninu af rýminu og splundraðist í hluta. Þegar bardaginn var unninn og búinn, birtist Drottinn og kom í áttina til mín.

*Yoo-Kyung Borðar Ávexti Himnaríkis

Jesús var í björtum skínandi slopp um leið og Hann labbaði í áttina til mín. Þegar Hann komst nær, tók ég eftir Drottni haldandni á hvítum krínglöttum hlut. Jesús sagði, „Yoo-Kyung! Prófaðu þetta; það er ávöxtur frá himnum. Ég hef fært það til þín sem laun þar sem þau biður svo

ákaflega. Enn fremur, hefur getan þín til að sigra illu andana auxist dramantískt. Ávöxturinn er mjög ljúffengur. Fljótt, prófaðu það!“ Drottinn hafði talað til mín í slíkum ástúðlegum veg að ég svaraði hamingjusamlega. Mér var að líða stórkostlega. „Drottinn, þakka þér mjög mikið!“ Þegar ég tók fyrsta bitann minn, hrópaði ég í aðdáun. Ég gleypiti þá strax ávöxtinn í mig.

Drottinn sagði, „**Yoo-Kyung, förum að heimsækja himininn.**“ Skyndilega, var ég verandi í slopp sem hafði vængi festa við það. Við fórum í gegnum krossinn þar sem dyrnar leiddu okkur til skýjahiminnsins. Þegar við flugum í gegnum skýjahimininn, komum við fljótlega í himnaríki.

Þegar ég kom í himnaríki, hitti ég Yeh-Jee. Yea-Jee og ég dönsuðum frammi fyrir Drottni í langann tíma. Ég tók eftir píanói gerðu úr gulli staðsett nálægt okkur. Píanóið var mjög stórt. Ég starði á það píanóið í frekar einhvern tíma; það var mjög áhugavekjandi.

Á meðan ég var að dansa, sá ég Föður Guð sveiflandi á Sínu hásæti. Frá hásætinu, sýndi Faðir Guð ljómandi skínandi ljós. Guð var ljós. Ég var ekki fær um að líta á Hann. Það voru nokkrir englar, og þeir voru allir skrifandi einhvað ákaflega í bækur sem voru sýndar fyrir framan hásætið. Faðir Guð er svakalega ákaflega stór. Maður getur ekki ímyndað sér stærðina Hans. Jafnvel ef einhvern ætlaði að líta snöggt á Föður Guð, mundi það ekki vera mögulegt vegna ljómandi ljóssins. Ljosið er svo sterkt fyrir einhvern að líta í áttina til. Sloppur Föður's var mjög langur og það náði niður til öklana Hans. Ég var bara fær um að sjá fæturna Hans.

Faðir Guð talaði til um leið og röddin Hans bergmálaði. „**Yoo-Kyung, er það ekki stórkostlegt að vera hérna? Ef þú heldur áfram að biðja alvörulega, mun ég færa þig hingað oftar. Þess vegna, biðu alvörulega án þess að stöðvast.**“ Ég beygðist niður og svaraði, „Já herra, Amen.“ Eftir að ég hafði talað, birtist svakalega hendin Hans frá ljósinu og klappaði hausnum mínum. Jesús sagði þá, „**Yoo-Kyung, líttu á mig!**“ Þegar ég snéri til að sjá Jesú, varð ég mjög döpur og hjartað mitt brotnaði. Ég táraðist næstum því upp. Á báðum úlnliðunum Hans, sá ég svakastór ör sem voru stungin af nöglunum. Ég sá líka örin á fótunum Hans. Drottinn hélt áfram, „**Þegar ég hafði blóðið mitt allt úthellt, dó ég fyrir þig. Hugsaðu alltaf um Mig!**“

Ég bað Drottinn þrjúsklega að sýna mér heimilið mitt í himnaríki. „Mig mundi líka það að sjá húsið mitt í himninum!“ Drottinn sagði, „**Allt í lagi. Ég mun sýna þér heimilið þitt.**“ Drottinn tók mig til heimilis míns. Heimilið mitt í himninum var fullkomnlega gert úr gulli. Húsið var tólf hæða hátt. Englarnir voru uppteknir að byggja hemilið mitt. Ég hoppaði um líkt g kanína um leið og ég fann spennu og fögnuð. Ég byrjaði að syngja glaðlega. „Ó, Lofaðu sálin mín.“ Þegar ég söng og lofaði, talaði Drottinn. „**Kæra Yoo-Kyung, Mig mundi líka það að hafa giftingarathöfn með þér.**“ Yeh-Jee hafði fylgt mér hvert sem ég fór. „Systir! Jesús er mjög elskandi! Hann gefur mér mikinn mat og Hann gefur mér svo mikinn kærleika. Ég er svo hamingjusöm að vera hérna! Systir, höngum úti að blómagarðinum. Plís?“ Yea-Jee og ég fórum þá til blómagarðsins og nutum sjálfra okkar. Við rúlluðum um blómin og höfðum góðann tíma. Við vörðum góðum skerf af tíma í garðinum. Drottinn sagði þá, „**Yoo-Kyung! Það er tími fyrir þig að yfirgefa. Segðu vertu sæl við Yeh-Jee.**“ Systir Yeh-Jee sagði þá, „Systir, vertu áfram í góðri heilsu og heimsóttu mig aftur.“ Við gáfum hvorri annari faðmlag og ég fór af stað.

***Eftir Að Vera Þakinn Með Blóðinu Af Jesú, Dirfast Illir Andar Ekki Að Koma Nálægt**

Lee, Haak-Sung: Á meðan ég var í bæn, hélt hinn Heilagi Andi áfram að setja eld í líkamann minn. Mér fannst líkaminn minn óbærilega heitur. Líkaminn minn varð eldbolti. Mismunandi tegundir illra anda byrjuðu að ráðast á mig, en um leið og þeir snertu líkamann minn, lístu þeir á eldi og urðu öskur. Allir þeirra höfðu bráðnað burt. Illur andi í formi snáks byrjaði að skríða í

áttina til mín. Ég greip það og reif höfuðið þess af. Ég vafði þá líkama snáksins á viðarstaf og kyndlaði það. Á meðan snákurinn brann í logum, gerði illur andi með stutt hár klæddur í hvítu tilraun til að ráðast á mig. Ég greip líka þann anda og brenndi það með eldi. Annar illur andi birtist og byrjaði að fara fram í áttina til mín. Þegar ég reyndi að grípa þá, byrjuðu þeir að flýja þar sem Heilagi Eldurinn frá líkamanum mínum geislaði.

Ég skildi loksins afhverju illu andarnir höfðu ekki komið nálægt Pastorum. Hvenær sem Pastorinn bað, varð líkaminn hans eldbolti. Illu andarnir vissu hættuna og reyndu þeirra besta til að forðast hann. Það var í rauninni skemmtilegt að horfa á illu andana forðast Pastorinn. Rafmagnspíanóið byrjaði að spila lag. Lagði var kallað, „Skíra með hinum Helaga Anda.“ Þegar lagið spilaðist, byrjaði ég að dansa í Andanum með laginu og taktinum. Ég var líka að berjast og sigrandi illu andana í dansinum mínum. Mér var að líða gleðjandi.

Jesús var ánægður og Hann hrósaði mér: „**Stórkostlegt verk!**“ Englarnir birtust strax og með miklum hraða settu þeir verndarlag yfir kirkjuinnganginn og loftið. Við innganginn, fengu dyrnar með tveimu súlunum verndarlagið. Á toppi verndarlagsins, byrjuðu englarnir að þekja og húða það með blóði Drottins. Þegar blóðið var þar til að vernda okkur, sá ég illu andana ringlaða og berjast við hvorn annan til að koma inni kirkjuna. Eftir að englarnir höfðu borið fyrir blóðið af Jesú, skipti það ekki máli hversu margir illir andar voru þar: allir þeir gáti ekki komið inni kirkjuna. Með illu öndunum ófæra um að koma inn, var ég fær um að klára bænina mína í friði.

*Með vernd Guðs, Finn Ég Engann Sársauka Á Meðan Kvalirnar Af Helvíti Eru

Systir Beak, Bong-Nyo: Á meðan ég bar biðjandi, birtist Drottinn með tveimur englum. Þeir fluttu mig til vetrarbrautarinnar. Þegar við komum að áfangastaðnum okkar, skipaði Drottinn englunum að snúa aftur heim til himnaríkis. Jesús sagði, „**Bong-Nyo, förum að heimsækja hel.**“ Um leið og ég hélt í hendi Drottins, vorum við þegar í hel.

Við byrjuðum að labba meðfram þröngum gangstíg. Gangstígurinn var svo þröngur að mér leið líkt og ég væri labbandi á upphleðslu á hrísgrjónaakri. Á hvorri hlið gangstígarins, gat ég ekki séð botninn. Ég var að líta niður endalausann klettavegg. Ef ég missti jafnvægið mitt, mundi ég falla af veginum. Ég gat heyrt bergmál af öskrum og kveinum frá að neðan. Fólkið sem var öskrandi virtist vera í miklum sársauka. Fílan fyllti loftið og var óbærileg. Ég gat lyktað af rotnuðum líkum og brennandi holdi. Dökkur reikur reis uppá við og það var áframhaldandi. Það var erfitt fyrir mig að fá fullvissu um jafnvægið mitt. Ég gat ekki sagt hvor leiðin var fram neitt meir.

Þegar ég hafði upplifað að vera aðskilin frá Drottni þegar við vorum í helju. Var ég kvíðinn yfir því að það gæti gerst aftur. Ég ákvað að halda í hendina hans mjög þéttilega með öllum mínum styrk. Við héldum áfram að labba lengra inn. Þröngi gangstígarinn varð jafnvel þröngri. Drottinn hélt áfram að labba áfram, og ég fylgdi rétt fyrir aftan hann á meðan ég var grípandi í faldinn af klæðunum Hans. Frá báðum hliðum gangstígarins, hélt ég áfram að heyra öskur um hjálp. „Hjálpáðu mér! Bjargaðu mér! Það er heitt! PLís hjálpaðu mér!“ Það hljómaði eins og milljónir radda væru bergmálandi frá að neðan. Öskrin voru svo há og fjölmörg, mér leið eins og öskrin væri rétt við eyrað mitt.

Mér byrjaði að líða eins og einhver væri að elta okkur aftan frá. Ég fann líka einhvern haldandi í klæðafaldinn minn. Þá fann ég nærveru fólks í kringum mig. Ég varð strax taugaspennt og óttaslegin. Ég styrkti sjálfa mig og reyndi að draga upp hugrekki. 'Líttu bara uppá Drottinn! Hugsáðu bara um Drottinn! Haltu bara áfram að labba áfram!' Þegar ég hugsaði með sjálfi mér,

gerðist hluturinn sem ég óttaðist mest. Drottinn hvarf. Allt af hel er dimmt og næstum því ómögulegt að sjá einhvað. Samt sem áður, var ég fær um að sjá smá blik af ljósi, en það var bara í sekúndu.

Þegar ég sá ljósið fyrir sekúndu, fattaði ég að það var Drottinn áður en Hann hvarf. Ég gat ekki lengur séð hann neinsstaðar í kringum mig. 'Ó! Hvað ætti ég að gera núna? Hvenig get ég týnt Jesús í Hel? Drottinn er svo meðaunkunarlaus. Hvar getur Hann mögulega verið? Afhverju yfirgaf Hann mig alveg eina?' Ég fann mikla örvæntingu. „Jesús! Hvar ert þú? Plís komdu til baka! Hjálpaðu mér! Ég er óttaslegin! Drottinn!“ Það skipti ekki máli hversu mikið ég kallaði fyrir Hann, Drottinn var ekki neinsstaðar í kringum mig. Jafnvel þótt ég vildi halda áfram að labba áfram, var ég ekki fær vegna myrkursins.

Ég stóð frosin og var ekki fær um að taka annað skref. Ég hafði enga áætlun og fanns ég týnd. Þá skyndilega, fann ég einhvað hlykkjast utan um fæturna mína. Ég gerði tilraun til að sjá hvað var að hrá fæturna mína. Ég leit nær en var ófær um að sjá skýrt; það var mjög þokukennt. Þegar ég fann út hvað var utan um fæturna mína, leið næstum yfir mig frá áfalli. Það voru fjórir svartir snákar þéttilega vefandi báða fótleggina mína og þeir voru að hreyfast uppá við. Þegar ég var með Jesú, gerðust þessar týpur af atvikum aldrey. En um leið og ég hafði týnt Drottinn, voru snákarnir að vefjast utan um mig.

Ég safnaði fljótt skynjunum mínum og hrópaði: „Hvernig dirfist þið að vefjast utan um mig?“ Á meðan ég var hrópandi á snákana, greip ég líkama þeirra og henti þeim inni fjarlægðina. Ég byrjaði að hreyfast áfram í gegnum myrkrið. Ég hreyfðist hægt um leið og ég þreifaði með höndunum mínum og fótum. Þar sem ég var að hreyfast svakalega hægt, voru snákarnir færir um að ná mér upp. Þegar þeir náðu mér, byrjuðu þeir að vefjast utan um líkamann minn. Enn einu sinni greip ég þá og henti þeim inni fjarlægðina. Ég hélt áfram að færast áfram og snákarnir náðu sér aftur og náð mér uppi. Ég henti þeim aftur. Það sýndist eins og ég var í martröð, endrurtakandi sama atvikið. Skrítni hlututinn var að snákarnir bitu mig ekki. Enn fremur, voru þeir ekki mjög stórir eða langir. Þeir voru meðal stærðar snákar með mismunandi litum.

Eftir að berjast við snákana í einhvern tíma, var ég fær um að færast áfram. Ég náði loksins til staðar, en það var staður fullur af beinum og hauskúpum. Beinir og hauskúpurnar voru hrúguð upp eins hátt og fjall. Hauskúpurnar og beinin voru lifandi og hreyfandi. Skyndilega, fann ég einhvað grípandi í faldinn á kjólnum mínum. Ég snéri við til að sjá hver eða hvað var að grípa í klæðafaldinn minn. Ég sá hauskúpu bítandi á kjólnum mínum, og ég var að streitast á móti um leið og ég reyndi að berja það af. Þessi beinagrind hafði ekki neinar hendur; það notaði tennurnar sínar til að halda í klæðafaldinn minn. Það byrjaði þá að tala til mín.

„Plís, taktu mig, líka! Plís!“ Á þessari stundu, mundi ég eftir foreldrum mínum, litla bróður, frænda, og tengdar-bróður mínum sem voru í kvölum. Þegar ég rifjaði upp um fjölskylduna mína, varð ég í mjög miklu uppnámi og byrjaði að springa í sóðalegu máli án þess að fatta það.

„Ég get jafnvel ekki séð um sjálfa mig einmitt núna – hvernig dirfistu að grípa í kjólinn minn! Ég er mjög upptekin að leita að leið út og ég er í flýti! Bölvadu því! Farðu út af mínum veg! Slepptu kjólnum mínum!“ Þegar ég var að hrópa, lamdi ég á hauskúpuna og það splundraðist í marga hluta. Þetta sinn, gripu bein af hendi og toguðu á kjólnum mínum. Ég reyndi að hrista það af, en það streittist á móti. Það voru of mörg bein og hauskúpur til að eiga við; ég var ekki að fara að vera fær um að sigra þau öll. Ég hrópaði hátt: „Þið skítugu bein! Líkaminn minn er logandi með Heilögum Eldi og hinn Þrenningar Guð lifir í mér. Á þeirri stund sem þið snertið mig, munuð þið brenna og verða ryk og aska! Ef þið þirfist að snerta mig, snertið þá!“ Hauskúpurnar og beinin komu ekki nær mér neitt meir. Þær sem sem loðuðu við mig urðu öskur. Þegar beinin hættu að hrjá mig, var ég fær um að hreyfast áfram án nokkurra hindrana.

Þegar Jesús fór með mér áður, var það mjög auðvelt að færast í hel. Drottinn er ljós, svo Hann skaffaði ljósinu. Labbandi án Hans var mjög erfitt og ruglingslegt. Preyfandi veginn minn áfram var örmagnandi. Ég var að nota allan minn huglæga styrk að komast ómeidd í gegnum mrkrið. Örmagna og án þess að hugsa, settist ég niður. Vængirnir mínir sem voru festir við sloppinn minn höfðu orðið skaðaðir. Það varð verra, núna mundi ég ekki vera fær um að fljúga.

Enn einu sinni safnaði ég hugsunm mínum og endurfékk styrkinn minn. Ég hreyfðist áfram, en þetta skipti skreið ég. Ég féll næstum í svefn, ég var að verða svo syfjuð. Ég blundaði aff í nokkrar sekúndur, og þegar ég opnaði augun mín, var ég innan í klefa. Klefinn var mjög plásslíttill og það var bara nægt pláss fyrir eina persónu. Það var ennþá mjög myrkt og ég gat ekki séð neitt. Þegar ég hugsaði að það gæti ekki orðið verra, byrjaði einhver skepna að toga á líkamanum mínum og hári. Það var að gera einhvað herfilegt veinandi hljóð. Í reiðinni minni sprakk ég og sóðalegt mál byrjaði að koma frá munninum mínum aftur. Ég gerði tilraun til að finna leið út, en það sýndist vonlaust. Áreynslur mínar voru til einskis. Því meir sem ég streitist á móti ástandinu mínu, því meir fann ég hendur frá öllum áttum komandi út og toga og hristalíkaman minn. Hendurnar frá óþekktu skepnunum voru að hrjá mig. Ég var ekki fær um að sigra þessar hrellingar, svo ég varð meira móðgandi með málið mitt.

„Ég mun brjóta alla úlniði ykkar! Eruð þið að fara að halda höndunum ykkar fyrir ykkur sjálf? Ef þið hafið lifað réttlátu lífi, munduð þið ekki hafa endað uppi hérna. Þið eruð öll fáránleg! Ég er hérna til að sigra konung heljar, Satan, sem er stjórnandi þessa staðar – Satan, sá sem hefur blekkt og villt um fyrirmörgu fólki. Hann hefur leitt þau öll til heljar. Ég mun sigra konung djöflanna, sama hvað! Í líkamanum mínum, hef ég Heilaga Logandi Eldinn með hinum Þrenningar Guði. Ef þið snertið líkaman minn, eruð þið öll dauð! Enn fremur, er ég hulin með blóðinu af Jesú, svo hver sem snertir eða grípur mig mun brenna í ösku og ryk.“ Eftir að ég hafði varað þau við, stigu þau öll til baka, brugðið í ótta. Innan við fáum sekúndum, birtist þriðji hæst setti djöfullinn. Ég hélt ég hefði mætt honum áður. Hann hafði um fimmtíu höfuð og fótleggi. Djöfullinn greip fótlegginn minn og reif fötin mín af. Ég var nakin.

Ég hrópaði með þrumurödd. „Þér hefur verið skipað að rífa fötin mín af frá konungi djöflanna. Taktu það allt af ef þú þorir! Sama hversu oft þú rífur fötin mín af, mun ég ekki blikka. Ég er ekki hrædd við þig! Djöflar! Ég hef hinn Þrenningar Guð lifandi í mér og Heilaga Logandi Eldinn. Þið hræðið mig ekki! Ég er ekki hrædd við ykkur! Sama hversu hart þið gerið tilraun til að hræða mig, mun ég ekki vera hreyfð. Ég hef einn hlut á móti ykkur! Hjartað mitt verkjar yfir þeirri staðreynd að foreldrar mínir eru kvaldir í hel. Konungur djöflanna er ábyrgur fyrir sársaukanum sem foreldrar mínir verða að þola. Ég mun finna hann, sama hvað, og þá mun ég hefna foreldra minna. Þú ert of veikur til að áskora mig! Farðu frá mér fíflíð þitt! Færðu mér konung djöflanna! Flýttu þér! Farðu!

Djöfullinn hrópaði reiðilega til baka. „Ég er sá sem þú verður að mæta í dag. Bróðir minn, Satan, sagði mér að rífa fötin þín af og plokka augnboltana þína út. Mér hefur verið skipað að sneiða holdið þitt frá beinunum þínum. Hann sagði mér líka að láta skordýrin troða sér í gegn og éta holdið þitt. Þú munt smakka dauða í dag! Hahahaha.“

Þegar hann ógnaði mér, svaraði ég, „Hvað? Þú einskis verði djöfull! Gerðu eins og þú óskar! Þar sem Drottinn lifir í mér, mun ég ekki finna neinn sársauka jafnvel ef þú ert fær um að sneiða holdið mitt og plokka augun mín út! Betra er þér að vera varkár þar sem ég hef Heilaga Logandi Eldinn innan í mér! Ég kannast við þig. Þú komst til kirkjunnar okkar mörgum sinnum og hefur hindrað okkur svo mikið. Þú hefur hindrað pastorinn frá því að skrifa bókina, rétt? Jája, gerðu eins og þó óskar!“ Djöfullinn sýndi mér hnífinn sinn; það var dökkblátt. Það leit út mjög beitt. Hann byrjaði að sneiða holdið mitt líkt og súsí. Ég blikkaði jafnvel ekki eða fann sársauka. „Ó, þetta er frekar endurnærandi! Mér finnst það mjög fínt! Sneiddu allt holdið mitt ef

þér líkar! Ég er ekki áhyggjufull af því að Þrenningar Guð er að vernda mig. Sneiddu einhvað meir af holdinu mínu!“ Öryggið mitt pirraði djöfulinn. Ég fann ekki neinn sársauka; í raun, leið mér frekar hressandi. Ég gat sagt að Almáttugur Guð var að vernda mig og krafturinn Hans var með mér.

Þegar augun mín voru plokkuð út, fann ég ekki neinn sársauka. Það fannst eins og einhver var að klóra kláðann minn. Mér leið hressandi. Ég stóð með ekkert hold – ég var beinagrind. Fimmtíu höfðaði djöfullinn færði fötu fulla af möðkum og hellti þeim uppá líkamann minn. Maðkarnir byrjuðu að troðast inní beinin mín, og þeir byrjuðu að éta beinmerginn minn. Þeir voru líka étandi sneidda holdið mitt.

Þegar maðkarnir hámuðu í sig á beinunum mínum, fann ég engann sársauka undir sérstöku vernd Guðs. Ég byrjaði ákaflega að biðja í tungum. Þegar ég bar, leit ég yfir mitt hryllilega útlit. Sveimur maðkanna var yfir allri beinagrindinni minni. Þeir höfðu engin áhrif, en hvað hafði áhrif á mig var hugsunin af móður minni í kvölum. Ég byrjaði að tæstast upp. Ég er einskis verður syndari sem er núna þurrkuð upp beinagrind. Ég gaf þakkir enn einu sinni til Drottins sem var að vernda mig jafnvel þótt djöfullinn reyndi að leggja á mig sársauka og kvalir. Ég fann engann sársauka. Mitt friðsama augnblik var stutt lifað. Enn einu sinni varð ég mjög reið frá hugsununum af fjölskyldunni minni í kvölum. Ég var illgirnisleig út í djöflana.

* Standandi andspænis Satan, Konungi Helvítis

Hvenær sem ég hugsa um foreldrana mína, líður mér eins og blóðið í líkamanum mínum var að vera tæmt og pumpað út. Ég vildi bara finna Satan og taka mína hefnd á hálfu fjölskyldunar minnar fyrir þeirra kvalir. Það er Satan sem skipar þúkunum að kvelja fjölskylduna mína. En þar sem ég gat ekki staðsett hann, var ég stressuð að þeim punkti að finnast ég vera þá kafna. Ég hrópaði í allar áttir, notandi sóðalegt mál til að ná athyglinni hans. Ég gat ekki séð hann í sínu formi, en loksins var ég fær um að líta á hann í augun hans.

Þegar ég hafði séð Satan, konung helvítis, sprakk ég upp í reiði. Venjulega, er náttúrulegu viðbrögð fólks að skjálfa og vera yfirbuguð af ótta þegar þeir sjá illa anda, þúka, eða heyra röddu Satans. En þar sem ég hafði verið að berjast við illu andana á meðan í bæn, var ég ónæm fyrir ótta. Þegar ég sá hann, var ég alls ekki hreyfð – jafnvel ekki kippur frá augnlokinu. Ég áskoraði og hrópaði snögglega á konungs djöfulinn.

„Hey, ert þú hundaskíturinn, Satan? Konungur djöflanna? Þú @#%#@#!“ Ég talaði sóðalegt mál til hans. Ég stoppaði ekki, heldur hélt áfram að tala móðgandi mál til hans. „Þú ert sá sem ert krossfestandi foreldrana mína á krossinum í hel, kveljandi þá og hendandi þeim inní eldinn. Þú ert sá steykjandi foreldrana mína, hendandi þeim í bullandi olúpot, rétt? Þú skipaðir þúkunum í helju að draga marga fólkið til heljar, rétt? Þú ert skömm! Ertu öruggur með þinn stóra líkama? Ég hef komið alla þessa leið til að hitta þig hér! Ég mun ekki yfirgefa friðsamlega! Ég mun yfirgefa hér þegar ég sný helju á hvolf! Hefur þú ekkert betra að gera en að kvelja fólk? Þú ert ábyrgur fyrir að skapa slys og ógæfu svo fólk geti dáið og komið til heljar. Þú ert ábyrgur fyrir að draga svo marga til heljar! Þú ert ekkert betri heldur en hundur!“

* Útlit Satans

Þetta var fyrsta skiptið sem ég var fær um að raunverulega vitna útlit Satans, konung

heljar. Útlit Satans var fram yfir minni ímyndun. Þegar ég sá hann fyrst, vissi ég að hann var að líkja eftir einhverjum. Hann var að líkja eftir Föður Guði. Stærð Satans var mjög stór. Þegar ég lyfti hausnum mínum, var ég ekki fær um að skoða allt formið hans. Hæð Satans náði til loftsins af hel. Breidd líkama hans náði til fjarlæggra vinstri og hægri enda heljar. Hásæti Satans var mjög stórt líka og var fram úr ímynduninni minni. Satan hafði vængi á bakinu sínu. Þeir litu út líkt og leðurblökuvængir og þeir blökuðu hægt í hreyfingu. Ég leit á Satan í langan tíma með höfðinu mínu hölluðu aftur á bak. En hálsinn minn byrjaði að meiðast, og svo ég ákvað að leggjast niður fyrir framan hann. Þegar ég hagði legist niður, var ég fær um að sjá alla lögun Satans. Lítansi á hann á þennan hátt var þægilegra, og ég hafði betra útsýni. Um leið og ég lá fyrir framan hann, sagði Satan ekki orð heldur starði bara á mig. Ég vildi með ásetningu pirra hann, svo ég byrjaði að tala móðgandi til hans.

„Djöfull! Hvað er málið með þitt ljóta útlit? Ég get ekki skilið hvernig þú getur virkað sem konungur lítandi út svo ljótt. Líttu á augun þín! Þau eru hölluð alla leiðina að hliðinni á hausnum þínum! Líttu á mig! Mér er svo þægilegt að liggja hérna á bakinu mínu.“ Ég hélt áram að tala móðgandi til hans, en það skipti ekki máli – hann hreyfðist ekki tommu, jafnvel ekki kippur frá augnlokum hans.

Satan gæti hafa umbreyst eða dulbúið sjálfan sig í hvaða form sem er, en hann hélt áfram að standa fyrir framan mig sem risastór, víð heild. Hann leit mjög viðbjóðslega út. Andlit hans leit út líkt og karta með eitri. Útlit hans var á sínum toppi ljótleikans. Hann leit einhvað líkt og stórvaxinn froskur. Líkaminn hans var svipaður þeim af manneskju. Hárið hans þunnt staðsett út í gegnum líkamann hans. Hann var mjög feitur. Það virtist eins og hann vildi hreyfast. Konungur djöflanna skelfdist ekki, svo ég ákvað að öskra og hrópa á hann aftur.

„Hey! Ég er miklu sterkari og hærra en þú! Já, þú! Ég þjóna Þrenningar Guði! Hann verndar mig! Ég skora á þig!“ Loksins, talaði Satan. „Þú litli hlutur, hvernig dirfistu að koma hingað og leika bjánann!“ Ég gerði gagnárás það sem ég beið eftir þessu auknabliki. „Þú hefur aldrei séð mig áður! Hvernig dirfistu að tala ívirðingarfullt til mín!“ Ég pirraði hann svo mikið að augun hans opnuðust smám saman mjög stórt. Frá tveimur augunum hans, kom óttafullur, rauðlitaður ljósbolti út.

Satan hló að mér og sagði, „Hey! Meiðiru þig í hálsinum?“ Ég hrópaði, „Afhverju ætti ég að meiða mig í hálsinum? Ég hef komið til að berjast við þig og sigra þig! Hálsinn minn er bara fínn. @#%#%#! Þú sljó! Þú fyrirferðamikils útlítandi persóna. Þú ert svo feitur að þú getur jafnvel ekki legið niðri eða legið á maganum þínum! Trúir þú að þú sért einhvað? Líkaminn þinn er ljótur, og það lítur út eins og á körtu. Líkaminn þinn er jafnvel ekki hlutfallslegur. Ekki blekkja sjálfan þig! Komdu niður!“

Á hinu ytra, hrópaði ég, en á hinu innra, var ég að biðja í tungum og biðjandi Þrenningar Guð að veita mér styrk. Ég var að biðja um Heilaga Eldinn frá Heilögum Anda. Ég bað Hann að hita mig upp. Þegar ég talaði móðgandi til Satans, hélt hann áfram að gera grín að og fnæsa á mig. Ég gafst ekki upp. Ég hélt áfram að pirra hann. „Satan! Plís éttu og gleyptu mig! Ef þú étur mig, get ég farið niður magann þinn og kvalið þig nokkr þúsundum meira sinnum heldur en þú ert að gera við foreldrana mína. Ég get sneitt þitt innra! Ég mun krækja út tunguna þína og henda því inní eld heljar. Flýttu þér! Komdu niður!“ Satan svaraði, „Afhverju ætti ég að koma niður? Komd þú hingað upp!“ Ég var svo brjáluð og skapið mitt sprakk. Jafnvel þótt ég gat ekki séð Jesú, byrjaði ég að biðja til Hans.

* Systir Beak, Bong-Nyo Ræðst Á Satan

„Jesús! Ég er ekki fær um að sjá þig núna, en ég trúi að þú ert alltaf með mér! Jesús! Mig langar að gefa Satan barsmíðarrefsingu! Samt sem áður, er hann of hár og of stór fyrir mig. Ég er ekki fær um að gefa honum barsmíðarrefsingu! Plís veittu mér stiga svo ég geti klifrað til toppsins af hausnum hans og ráðist á hann!“ Þegar ég bað, breytti Drottinn mér aftur í venjulegt ástand. Jafnvel þótt ég gat ekki séð, heyrði ég Drottinn skipa Erkienglinum Míkael. Með skipun Drottins, færði Erkiengillinn Míkael strax stóran háan stiga frá himnaríki. Stiginn var svo stór að það náði til lofts heljar frá jörðinni.

Með hjálp Erkiengilsins Míkaels, settum við stigan á bak Satans og við byrjuðum að klifra stigan. Það var mjög hátt og hættulegt. Ég gat ekki náð til toppsins án hjálpar Erkiengilsins Míkaels. Það var skrítið að Satan hreyfði ekki vöðva þegar við klifruðum upp stigan. Þegar við náðum til toppsins á stiganum, hoppaði ég af stiganum oná öxlina hans. Ég reif þá inní skinnið hans með fingurnöglunum mínum. En það hafði engin áhrif. Satan hreyfði ekki vöðva. Satan var að hunsa mig, eins og ég vari ekkert fyrir honum. Skinn satans var hart eins og klettur eða steinn. Sama hversu hart ég gerði tilraun til að rífa inní skinnið hans notandi fingurneglunarnar mínar, var það gagnslaust. Ég hrópaði með öllum mínum styrk um leið og ég hélt áfram að klóra inní hann: „Þú skítugi djöfull! Taktu þetta!“ Klórandi hann var gagnslaust. Þegar ég bað í tungum með sjálfri mér, hrópaði ég: „Þrenningar Guð! Plís veittu mér styrkinn! Veittu mér kraft!“ Þá um leið og ég hélt áfram að klóra, var ég loksins fær um að gera far.

Ég einbeitti mér á því að klóra og rífa ákaflega inní það. En skinn Satans var mjög þykkt, og ég var bara fær um að rífa inní það örlítið í einu. Ég hugsaði með sjálfri mér, ‘Afhverju er þetta svo erfitt?’ Hann er svo feitur! Hann hlýtur að hafa hámað margt fólk í sig!’

Á þeirri stundu, kom vísdómur uppá mig og ég hrópaði út til hins Heilaga Anda: „Heilagur Andi! Plís veittu mér Heilaga Sverðið! Plís veittu mér það núna!“ Þegar ég hrópaði út, kom risastórt, gull-litað sverð niður. Þegar sverðið kom nær mér, greip ég það og stakk bak Satans. Ég stakk inní bakið hans með endurtekningu. Ég stakk þá tilviljunarkennt og stakk yfir allt bakið hans. Ég notaði allan styrkinn minn. Þegar ég sneiddi inní bakið hans, féllu hlutar af skinninu hans á jörðina.

Næst, klifraði ég upp höfuð Satans, og ég stakk inní eitt af augunum hans miskunnarlaust. Satan hafði augu innan í sínum augum og þau héldu áfram óendanlega. Ég stakk með endurtekningu inní augað hans. Það sýndist líkt og endalaust ferli. Ég snéri aftur til baksins hans enn einu sinni, og ég hjó einn af vængjum hans. Þegar vængurinn var hogginn af, hoppaði ég haf hásætinu hans og öskraði hátt út. Ég hrópaði til konungs djöflanna, „Djöfull! Opnaðu munninn þinn! Ég mun fara inní magann þinn og klára þig upp! Ég mun sneiða garnirnar þínar og brenna þær!“

Rétt þegar ég var um það að ráðast á Satan aftur, helltist bjart ljós niður frá að ofan. Drottinn birtist þá. Jesús kallaði nafnið mitt og sagði, „**Bong-Nyo, þú hefur gert stórkostlegt verk! Komdu núna niður. Það er nóg í dag. Förum núna.**“ Streitast á móti Drottni, svaraði ég fljótt, „Drottinn! Ég vil ekki fara! Ég þarf að hleypa meiru út. Reiðin mín er ennþá brennandi innan í mér. Ég þarf meiri tíma. Hvað um foreldrana mína? Þeir eru að vera kvaldir af djöflinum. Ég get ekki bara farið núna! Ef ég fer núna, mun fjölskuldan mín vera kvalin hrottalega aftur. Hvernig get ég yfirgefið vitandi það? Ég get ekki mögulega farið núna!“

Drottinn sagði, „**Bong-Nyo! Það sem þú hefur gert í dag er meira en nóg; það er gott! Ef það væri einhver annar, mundi hann eða hún hafa skolfið og frosið í ótta. Þau mundu hafa verið óttaslegin af Satan og hann eða hún mundi ekki vera fær um að ráðast á hann. En þar sem þú**

hefur beðið og sárbaent með öryggi, var ég í þér til að hjálpa þér að ráðast á konung djöflanna. Ég er viss um að þú hafir hleypt nægu út. Förum! Bong-Nyo, Ég hef fært óteljandi fjölda fólks til að vitna hel, en það var enginn annar sem mundi dirfast að ráðast á, rífa inní holdið hans og stingandi augað hans! Þú ert óvenjuleg heilög! Það er nóg núna. Förum! Konungur djöflanna hefur verið særður!“ Drottinn og ég ferðuðumst til himnaríkis með fylgd Erkiengilsins Míkael.

* Systir Beak, Bong-Nyo Þvær Sjálfa Sig Í Uppsprettu Vatni Himnaríkis

Þegar í himnaríki, var hjartað mitt ennþá þungt um leið og það verkjaði með hugsuninni um að Satan mundi taka út reiðina sína og hefnd á fjölskyldunni minni. Ég hugsaði með sjálfri mér, ‘Ég hefði átt að berjast til enda og henda djöflinum inní eld heljar. Mig mundi þá hafa liðið ánægð.’ Hvenær sem ég heimsæki himnaríki, er það svo fallett þar. Það er fram úr minni ímyndun. Himnaríki og helvíti er svo andstætt hvoru öðru. Drottinn færði mig till hárs turnar; það stóð mjög hátt og var gert úr gulli. Innan í turninum streymdi kristaltært vatn. Hann tók mig innan í turninn og strauk mér. Hann huggaði mig stöðuglega og róaði mig þar sem ég var niðurdregin. Andlitið mitt sýndi það; ég var döpur. „Bong-Nyo, Ég veit að þú ert í sársauka, kvalin, og óttaslegin þegar þú ferð til heljar. Samt sem áður, líður þér ekki frábærlega þegar þú ert í himninum?“ Ég svaraði, „Já, Drottinn!“

Drottinn hélt áfram, „Bong-Nyo, þú hlýtur að vera búinn með styrk í dag frá því að berjast við konung djöflanna! Farðu og þvoðu líkamann þinn með aðstoð Erkiengilsins Míkaels og Gabriels. Þegar þú skarst og reifst inní líkama Satans, festist vökvinn frá líkamanum hans á líkamanum þínum. Ef þú ferð niður til jarðar í þessu ástandi, munnt þú bólgná og deygja frá eytrin! Englarnir tveir munu þvo eitrið af líkamanum þínum og gera þig hreyna.“ Á meðan ég var baðandi, biðu aðrir englar fyrir utan um leið og þeir undirbjuggu mjög mjúkri hvítri skikkju. Skikkjan hafði vængi festa við sig.

Með hjálp englanna, þvoði ég líkamann minn hreinann að kristaltæra uppsprettuvötnunum. Vatnið kom upp til flatarins af mitti erkienglanna. Samt sem áður, kom vatnið upp til hálsins míns. Ég synti líka í kristaltæra uppsprettu vötnunum. Ég fór inní skiptirýmið staðsett næst uppsprettuvötnunum og var klæddist skikkjunni. Englarnir aðstoðuðu mig þegar ég koms á skýið. Ég var mjög þreytt. Erkienglarnir tóku mig þá til þar sem margir aðrir englar voru staðsettir. Í skýjalofti himinsins í lítilli holu. Skýin voru gerð þaðan frá, og þau mundu halda áfram að koma út þaðan frá. Það er sannarlega undravert og undursamlegt.

* Göngin Heilags Logandi Elds

Jesús tók mig þá til löngu göngar rýmisins þar sem Heilagi Logandi Eldurinn var staðsettur. Hann sýndi mér frá fjarlgöri vegalengd. Við fórum ekki inní göngin. Jafnvel þótt við litum frá fjarlægð, gat ég samt fundið hitann. Það var mjög heitt. Ég var ekki fær um að fara nær. Göngin virtust endalaus – það var svo langt. Göngin voru svæði takmarkað frá flestum sálunum. Ég spurði Drottinn, „Geturu sett mig í göngin og tekið mig út fljótt?“ Drottinn útskýrði þá.

„Ef einhver fer inní göngin, verður sá að fara alla leið til enda. Eldgöngin eru óbærilega heit. Það er óttalegur staður. Maður getur aldrey snúið aftur leiðina sem maður fer inn! Jafnvel jafnvel þó að mig langi að þú farir inní göngin, hefur styrkur líkama þíns verið tæmdur og þú

munt ekki vera fær um að þola það á þessu augnabliki. Göngin eru staður sem einhver er skírður af Logandi Eldinum. Enginn getur þolað það undir venjulegu ástandi. Maður verður að hafa líkamlega styrkinn og kraft til að þola hitann og logana.

Þegar persóna fer í gegnum göngin og er skírð af Heilaga Eldinum, mun hann eða hún gera kröftuga verk eldsins greinilegt um leið og hann eða hún gerir verk Drottins. Göngin eru mjög kröftug. Maður verður að hafa ekki veikt hjarta. Annars, mun hann eða hún vera móttækilegur fyrir hjartabresti. Þess vegna, verður þú að biðja meira og sjá um líkamann þinn til að batna. Þá mun ég láta þig fara inni á seinni tíma. Þar sem Pastor Kim, Yong-Doo er að skrifa bækurnar, mun ég setja hann í eldgöngin fyrst og hafa hann skírðan með Logandi Eldi. En hann er líka búinn með styrk einmitt núna, og ég mun setja hann inni göngin þegar líkaminn hans batnar fyllilega. Næsta persónan mun vera Heilaga Kang, Hyun-Ja. Þú munt vera þriðja persónan. Pastorinn mun fara inn til að upplifa það fyrst. Þú og Heilaga Kang, Hyin-Ja munuð fara inn næstum á sama tímanum. Ekki vera eigingjörn, heldur þoldu með þolinmæði þangað til þess tíma. Allir kirkjumeðlimirnir eru örmagna frá því að biðja. Englarnir og ég erum andar, og við verðum ekki þreyttir. Við erum ekki háðir daganna og næturna til þess að virka. En þinn efnislegi líkami er háður efnislega sviðinu og er háður takmörkunum. Andi/sál þín er eins og er út úr líkamanum þínum til að upplifa allt þetta. En þegar andi/sálin þín endursameinast líkamanum þínum, munt þú upplifa óbærilega örmögnun.

Drottinn sagði mér að þegar ég færi í gegnum göng Heilaga Logandi Eldsins, mundi mér vera veitt nýr styrkur og kraftur frá eldinum. Með þessum nýju upplýsingum, sárbað ég Drottinn. Ég sárbað um að vera sett í göngin. En Drottinn sagði að ég þyrfti leyfi Föðurins. Hann sagði að það var ekki enn minn tími.

Út af forvitni, spurði ég Drottinn enn einu sinni. „Drottinn! Þú sagðir að göngin eru mjög löng og það mundi finnast endalaust. Hversu langt er það?“ Drottinn útskýrði að á jarðnesku tímabili, mundi það vera fjarlægðin frá borgar Incheon til borgar Seoul. Þegar einhver fer inn, verður persónan að fara inn og fara í gegnum það einn. Þegar persónan fer inn, getur hann eða hún ekki farið til baka leiðina sem þau fóru inn. Þau verða að labba áfram. Drottinn skipaði þá englunum að fylgja mér aftur til kirkjunnar. Ég var mjög örmagna. Drottinn yfirgaf þá á annað viðfangsefni.

Það virtist eins og 500 englar fylgdu mér aftur heim. Ég fór niður til kirkju með þeim öllum. Þegar englarnir fylgdi mér, hugguðu þeir mig með hvetjandi orðum. „Heilaga Bong-Nyo! Jafnvel þótt þú kláraðir ekki Satan, hefuru stungið gat á, rífið og stungið hann með Sverðinu. Þú gerðir stórkostlegt verk! Núna, komdu yfir sorgirnar þínar og gleðstu!“ Við Við sögðum þá okkar vertu sæll og við brostum til hvors annar.

Dagur 26: Okkar Persónulegu Frásagnir Af Andlegum Upplifunum

„Jesús sagði við hann: „Ef þú getur! Sá getur allt sem trúir.“ Jafnskjótt hrópaði faðir sveinsins: „Ég trúi, hjálpa þú vantrú minni.““ (Markúsarguðspjall 9:23-24)

Lee, Haak-Sung: Um leið og ég byrjaði að biðja, birtist illur andi með átta fótleggi. Það rykkdist áfram til að ráðast á mig. Eins og kamelljón, skipti illi andinn um liti. Það breyttist frá grænu til grárs til rauðs og svo framvegis. Þegar það rykkdist að mér, stakk ég hendinni minni út til að standa gegn því. Ég reyndi að pota það í augun með fingrunum mínum, en illi andinn vék sér undan gagnáráðsinni minni, ég potaði nasir illa andans í staðinn.

Illi andinn umbreytti þá sjálfum sér í risaeðlu. Hann hafði eitt auga með litlum kúlum yfir allan líkamann sinn. Kúlurnar litu í raun út eins og smækkuð horn. Risaeðan hafði langann ógnvekjandi hala. Halinn var langur og virtist sterkur. Ég trúi að ef það sveiflaði að mér með því gæti ég dáið strax. Risaeðlan virtist mjög hræðileg. Ég hrópaði og teygð hendurnar mínar út, „Heilagur Eldur!“ Þá frá höndunum mínum, kom eldbolti fram áætluð á risaeðluna. Eldboltinn sló risastóru risaeðluna niður. Frá jörðinni, urraðu risaeðlan, sýnandi sínar krókódílstennur og skyndilega skreið það sem virtist eins og blóðsugur frá líkama þess.

***Lee, Haak-Sung Borðar Vínber Himnaríkis**

Jesús birtist og bað mig, „**Haak-Sung, förum til himna.**“ Ég svaraði eð því að spurja, „Jesús, getur Djákna Shin farið með okkur líka?“ Drottinn sagði að Hann leyfir bara einni persónu að heimsækja í einu. Ég spurði, „Getur þú þá tekið Djáknu Shin fyrst?“ Drottinn neitaði beiðninni minni. „**Bænir Djáknu Shin's eru ekki nógu sterkar. Þess vegna, get ég ekki tekið hana af sem enn.**“ Sem afleiðing, heimsóttum Drottinn og ég himnaríki.

Þegar við komum í himnaríki, sagði Drottinn, „**Þar sem barnið mitt Haak-Sung er í himninum að heimsækja, mundi mig líka það að gefa þér einhvað ljúffengt.**“ Drottinn færði mér þá einhverja ávexti sem litu út líkt og vínber. Ég þáði ávextina og borðaði þá. Bragðið var eins og að taka andardrátt manns burt! Það er ómögulegt fyrir mig að bera ávexti himnaríkis saman við bragð ávaxtanna frjá jörðinni.

Drottinn tók mig fyrir framan háseti Föðurins. Það er ómögulegt fyrir mig að ímynda mér Föður Guð. Hann er mjög máttugur og svakastór. Hann virtist vera að sitja á einhverskonar stól. Vegna bjarta ljóssins skínandi frá að ofan, var ég ekki fær um að lyfta höfðinu mínu upp. Á óvæntu augnabliki, hélt ég að ég sá Föður Guð, ég var fær um að sjá fætur Föðurins skært. Faðir Guð hafði borð fyrir framan sig þar sem nokkrar stórar, opnaðar bækur láu. Bjart gullinn litur skein frá bókunum. Þegar ég var að standa fyrir framan Föður Guð, kom hópur engla til að taka mig til kristal tæra haf himnaríkis. Ég synti í langt tímabil og snéri þá aftur til baka heim til Kirkju Drottins.

*Allur Líkami Jesú Er Þakinn Blóði

Þegar ég hafði snúið aftur til kirkjunnar, byrjaði ég strax að biðja. Í bæninni minni, birtist sýn að Jesú að þjást fyrir framan mig. Í þeirri sýn, var Jesús að labba með krossinn. Þegar hann labbaði, var Hann strípaður með stafsvipum. Sviðsmyndin var mjög raunsæ. Drottinn hélt áfram að labba upp hæðina með krossinn yfir bakið Sitt. Labbandi upp hæðina með kross krefst mikils strks, en Drottinn var mjög veikur. Ég sá Hann falla nokkrum sinnum.

Hermaðurinn með fjöðurhjálminn svipaði á Jesú, sem var þegar á jörðinni. Ég teygði hendurnar mínar út til að grípa svipuna og stoppa hann, en það var gagnslaust. Ég gat ekki gripið það; hendurnar mínar fóru rétt í gegnum svipuna. Þeir settu Jesú á krossinn og byrjuðu að hamra stórum nöglum inní hendur hans og fætur. Þegar þeir höfðu hamrað nöglunum inní Hann, hætti blóðið ekki að flæða. Örin mynduðust þegar þyrnikórónan tróðst djúpt inní höfuðið Hans. Allur líkaminn Hans var þakinn með blóði.

Jesús var stunginn, marinn, og dó hryllilegra en við gætum nokkur tímann hafa ímyndað okkur eða hafa sjá fyrir okkur í bío mynd. Sviðsmyndin af Jesú að þjást var óbærileg, og það var of mikið fyrir mig að horfa á. Ég grét mjög mikið. Þá dróst Drottinn nær og huggaði mig. Hann þurrkaði burtu tárin mín. „**Haak-Sung, ekki gráta.**“ Þegar Jesús fór frá mér, birtist fjöldi illra anda. Ég barðist og sigraði illu andana og kláraði bænirnar mínar.

*Illi Andinn Sem Er Fylltur Pöddum Og Margfætlum

Kim, Joo-Eun: Á meðan bænir mínar voru, birtust alls konar skrítnir og óvenjulega útlítandi illir andar. Einn illu andanna hafði svartan fæðingabletti á hornunum á hvoru auga. Illi andinn með fæðingarblettina líktist manni með hvít klæði. Augun voru þau af froski og það gaf beitta hliðarstöru á mig. Illi andinn hafði enni undirlaggt með hrukkum. Það minnti mig á púpuorm. Það hafði fölt andlit; lirfur og litlar margfætlur komu fram frá líkama þess og andliti. Fjöldi skordýra skreið yfir allt andlit þess.

Mig langaði að grípa illa andann, en hrollvekjandi og herfilega útlitið kom í veg fyrir mig. Ég greip það og á hálsi þess og hristi það. Samt sem áður, þegar é hristi það, leið næstum yfir mig. „Skordýr eru að festast við hendurnar mínar!“ Ég sprakk út öskrandi. Ég henti illa andanum í áttina til Systur Beak, Bong-Nyo. Illi andinn sundraðist í öskur um leið og það náði til Systur Beak, Bong-Nyo. Hún var þakin Heilaga Eldinum.

Fljótlega eftir, byrjaði stór snákur að skríða og dilla í áttina til mín. Viðbjóðslega útlitið þvingaði mig til að grípa það á halanum þess, og ég sveiflaði því nokkrum sinnum, hendandi því inní áttina til Frú kang, Hyun-Ja's. Hún var að dansa í andanum. Þegar snákurinn þeyttist í áttina til Frú Kang, Hyun-Ja, opnaði það munninn sinn í tilraun til að bíta hana; en þegar snákurinn opnaði munninn sinn, kom logi snöggt út frá Frú Kang, Hyun-Ja og í áttina til snáksins. Snákurinn kom snöggt fyrir með lagni og hreyfðist í áttina til Systur Beak, Bong-Nyo. Heppilega, var Systir Beak, Bong-Nyo líka logandi með Heilögum Eldi. Snákurinn breytti þá um stefnu og réðst á Bróður Haak-Sung. Þegar það náði til Bróður Haak-Sung, vafði það sjálft sig þéttilega á líkama Haak-Sung's.

Þá skyndilega, gerðist óvænt atvik. Snákurinn byrjaði að tala, „**Það er fram úr ykkar styrk! Haak-Sung, þú óþekktarormur, hvenær varðst þú svo sterkur? Það er mjög erfitt fyrir mig að vefja þig.**“ Þegar það nöldraði, skreið það næst í áttina til Systur Yoo-Kyung, en Systir Yoo-Kyung beit höfuð snáksins og gerði tilraun til að afhöfða það. Snákurinn renndist þá í áttina til mín. Enn einu sinni kom það til baka til mín. Ég hrópaði, „Þú viðbjóðslegi illi andi! Afhverju ertu

stöðuglega að hrjá söfnuðinn?“ Ég notaði hendurnar mínar sem sverð til að skera það í tvennt. Snákurinn sneiddist í tvennt, öskrandi. Þessi upplifun var frábær. Ég afhýddi skinnið og brytjaði það. Ég brytjaði það líkt og grænmeti. Ég setti hlutana oná viðarstaf og byrjaði að steykja það á báli. Illi andinn æpti um leið og hann hvarf: „**Líkaminn minn! Líkaminn minn!**“ Ég steykti líka augu snáksins með því að stinga augunum á enda spýtunnar. Skrítni hluturinn var að þegar ég óskaði eftir hníf, birtist það næst mér. Einmitt þegar ég óskaði eftir eldi, birtist eldurinn næst mér líka. Í raun, hvað sem ég hugsaði eða óskaði, veitti Drottinn mér.

Með þetta atvik fyrir aftan mig, einbeitti ég mér aftur inni bæ. Samt sem þaur, á meðan í bæ, birtist illur andi dulbúinn sem ung stelpa mér enn einu sinni. Þetta sinn, var hárið hennar krullað, eins og ef hún hefði sett permanent í það. Augun hennar voru glóandi meira í dar heldur en aðra daga. Hún falug yfir höfuðin okkar. Mér var brugðið, svo ég kallaði á Drottinn. „Jesús! Þessi illi andi hefur komið enn einu sinni! Drottinn! Hjálpaðu mér!“ Þegar ég óskraði, æpti unga stelpan á mig. „**Ó, haltu kjafti! Þú ert of hávær! Slæma-framkomu tík!**“ Ég ávítaði hana rétt til baka: „Hvað? Hef ég engar framkomur? Ertu að segja að ég sé slæmt-framkomuð? Þú tík!“ Ég sprakk út í sóðalegu máli.

Illi andinn svaraði, „**Ó! Líttu á þennan óþekktarorm? Þú ert að nota sóðalegra mál en ég er.**“ Hún setti hendurnar sínar á hliðar mittisins síns og gerði stellingu. „**Hey! Er þér alvara? Hvernig ertu fær um að haga þér svona?**“ Illi andinn var einfaldlega hissa á minni hegðun. Ég hljóp í áttina til hennar og greip hárið hennar. Ég sveiflaði henni í áttina til píanósins. Ég sagði reiðilega, „Hvað? Afhverju ekki? Ég get hagað mér svona við þig meira en nóg!“ Eftir að ég hafði sigrað illa andann, birtist Jesús í hvítum slopp. „**Frekna, Hvernig hefuru það?**“ Ég svaraði, „Jesús! Afhverju hefuru komið núna? Veistu hversu mikið ég hef saknað þín?“ Drottinn sagði, „**Allt í lagi Frekna! Mér þykir það leitt. Er ég svolítið seinn? Núna þar sem ég er hérna, höngum saman.**“ Jesús potaði á mismunandi staði á líkamanum mínum. Þegar Hann klappaði og strauk hausinn á mér, hreyfðist hárið mitt hægt áfram eitt hár í einu. Tilfinningin af snertingunni Hans var frábær.

Þar sem ég elska Jesús mjög mikið, mundi ég grafa höfuðið mitt inni hnén Hans. Ég mundi nudda hausnum og andlitinu mínu á hnjúnum Hans. Þegar ég var nuddandi, muldraði ég: „Jesús! Hnén þín finnast svo mjúk og þægileg! Hvernig finnst sloppurinn þinn svakalega mjúkur og sléttur? Það finnst fínt að snerta.“ Drottinn svaraði, „**Er það rétt? Þegar þú kemur til himna seinna, munt þú vera klædd þessari týpu af slopp eins mikið og þú vilt.**“

*Joo-Eun Borðar Ávexti Himnaríkis

Í dag, kom Jesús ekki að heimsækja tómhentur. Hann hafði fært mér einhverja ávexti. Þegar Hann rétti þá yfir til mín, sagði Hann, „**Frekna, prófaðu þetta.**“ Ég spurði Drottinn, „Jesús, hvað er þetta?“ Drottinn svaraði, „**Þetta er ávöxtur frá himnum sem hinir heilögu borða. Prófaðu það; ávöxturinn er mjög ljúffengur.**“ Ég tók bita. „Vá! Jesús! Hvers konar ávöxtur getur mögulega verið þetta góður? Það er virkilega frábært.“

Himneski ávöxturinn líktist stærð jarðareplis. Liturinn, samt sem áður, var hvítur og ávöxturinn sætur og súrt bragð af því. Ávöxtuinn fór inni munninn minn, það bráðnaði mildilega. Það var svo gómsætt að ég gat ekki ímyndað mér eða borið saman neina jarðneska ávexti við það. Þar sem ég hafði smakkað ávöxt frá himnaríki, gera ávextirnir á jörðu ekkert sanngirni.

Jesús brosti um leið og Hann horfði á mig borða ávöxtinn. Ég borðaði strax ávöxtinn í einni lotu. Jesús spurði, „**Frekna, er það ekki mjög ljúffengt?**“ Með spenningi, svaraði ég, „Drottinn! Afhverju eru ávextirnir og smákökurnar af himnum svo ljúffengar? Það er ómögulegt

fyrir mig að bera þá saman við neinn jarðneskan mat.“ Drottinn spurði, „**Er það rétt? Mundi þig líka að ég færði þér ávexti frá himnum alla daga?**“ Ég svaraði strax, „Já! Plís færðu þá alla daga! Geturu líka fært ávexti til hvernir kirkjumeðlims?“

* Heimsókn Joo-Eun's Til Helvítis

Drottinn birtist skyndilega og tók mig til heljar án þess að segja orð. Þegar við komum í hel, stóðum við í miðju myrkinu þar sem stór stóll var staðsettur. Stóllinn var þakinn og skreyttur með þyrpingu hauskúpna. Skepna með langt hár sat í stólnum. Hann hafði ekkert hold: hann var beinagrind. Hann leit út mjög hrollvekjandi. Ég tók eftir litlum hlutum hreyfast um andlitið hans. Þegar ég leit vandlega, voru litlu hlutirnir skordýr sem voru staðsett líkt og fiðrildislirfur og maðkar. Skordýrin hreyfðust frá andlitinu hans til eftirliggjandi partanna á löguninni þess.

Ég hrópaði, „Drottinn, það er ógeðslegt!“ Drottinn rétti mér beitta öxi. Eftir að skordýrin höfðu dreifst yfir alla lögun þess, byrjaði það að þekja stólinn. Það var flykking. Ég hélt á exinni í hendinni minni og labbaði í áttina til beinagrindar skepnunnar. Þegar ég komst innan við höggfæri, sló ég exinni niður á við. Persónan og öll skordýrin sundruðust í logunum. Ég ágiska að Drottinn vildi að ég eyðileggði skepnuna.

Drottinn uppörvaði og styrkti mig. „**Frekna, þar sem trúin þín hefur vaxið svo mikið, ert þú núna fær um að sigra djöfla. Hafði alltaf trú og vertu örugg.**“ Skyndilega, snéri ég aftur til Kirkju Drottins. Á meðan ég bað, birtist illur andi. Þessi illi andi hafði tvo fótleggi og það var hljólbeinótt. Þegar illi andinn dróst næst mér, hvæsti það á mig með sinni löngu tungu. Ég greip tunguna og henti því inní hornið. Þegar það klessti á vegginn, öskraði það í sársauka. „**Áts! Það er sárt!**“

Því batnaði strax og hoppaði aftur á fætuna sína. Illi andinn fór þá í áttina til Bróður Joseph. Það byrjaði að sleikja andlit Joseph's með ógeðslegu tungunni sinni. „**Ó! Hversu ljúffengt! Virkilega bragðgott!**“ Ég vissi ekki hvort Bróðir Joseph fattaði hvað var að gerast eða ekki. Joseph hélt áfram að biðja ákaflega. Skyndilega, brast Bróðir Joseph út, „Jesú blóð! Jesú blóð!“ Hann var ekki andlega vakinn, og það er erfir fyrir hann að vita þegar illir andar hrjá hann. En hann var að kalla upp blóð Drottins.

Blóð byrjaði að flæða frá munninum hans þegar hann hrópaði Jesú blóð. Blóðið bræddi strax tungu illa andans. Illi andinn snérist í fölblátt um leið og það varð óttaslegið. Það hrópaði um leið og það flúði, „**Hvers konar blóð er þetta?**“

*Yoo-Kyung Berst Í Örvæntingu Við Alls Konar Illa Anda

Lee, Yoo-Kyung: Í miðri bæninni minni, birtist illur andi í formi eðlu. Eðlan hvæssti um leið og það kom nær mér. Ég var óttaslegin og skelfd. Ég greip snögg hál þess og henti því í áttina til Bróður Haak-Sung. Þegar eðlan flaug í áttina til Bróður Haak-Sung, greip hann það og henti því í aðra átt. Eðlunni batnað þrjúsklega og kom aftur til mín. Ég greip það aftur og henti því jafnvel lengra. „Illu andi! Í nafninu Jesú Kirsts, farðu!“ Það hvarf.

Eftir að eðlan hafði farið, birtist illur andi dulbúinn sem ung stelpa. Hálf andlit hennar var hvítt á meðan hinn helmingurinn var svartur. Þegar það dróst nær mér, gerði það pirrandi hljóð með því að klóra krítartöflu með nöglunum sínum. Ég hrópaði nokkrum sinnum. „Ég vil ekki heyra þetta hljóð! Illu andi – í nafninu Jesús, farðu!“ Samt sem áður, fór það ekki heldur jök

frekar pirringinn. Ég var mjög pirruð. Ég hljóp í áttina til hennar og greip slump af hárinu hennar og henti henni á jörðina. Þegar hún sló jörðina, hvarf hún.

Þegar ég var í bæn, byrjaði ég að tæstast upp þegar ég hugsaði um Jesú En, í dag, kom hann ekki svo fljótt. Illu andarnir sem ég hafði hent á jörðina höfðu endurbirst. Illi andinn byrjaði að gera grín að mér. „Hey! Ertu að gráta? Afhverju ertu að gráta? Ertu að gráta af því að Jesús kom ekki til þín? Þú hefur farið í fýlu.“ Það hélt áfram að pirra mig. Þegar ég varð örgeðja, pikkaði ég slag við það. „Viltu slást við mig?“ Illi andinn hrópaði til baka, „Komdu áfram, og gerðu fyrstu hreyfinguna!“ Illi andinn umbreytti þá sjálfum sér í kubbslega útlítandi mann með stutt hár.

Þegar ég hrópaði hátt, „Jesú blóð! Jesú blóð!“ hló það að mér. Það hæddist að mér, „Hvað? Jesú blóð? Farðu áfram, blóð!“ Ég varð mjög bálreið og byrjaði að kalla upp Þrenningu Guðs aftur og aftur. Illi andinn, ótruflaður, sagði, „Hver er Þrenningin? Hvar er Þrenningin? Ekki kalla á það nafn. Það hræðir mig!“ Með hárrí rödd, hrópaði ég, „Þrenningar Guð! Hjálpaðu mér!“ Illi andinn hrópaði til baka, „Ég sagði að þetta hræddi mig. Ekki kalla á þetta nafn! Afhverju ertu að halda áfram að kalla á Guð?“ Þegar það nöldraði í mér, byrjaði andlitið hans að verða afmyndað. Ég vissi ekki hvaðan eldboltinn kom frá, en það kviknaði í illa andanum frá halanum þess. Um leið og það kviknaði í því, hljóp illi andinn fram og aftur hrópandi að það væri heitt. Ég tók tækifærið af því augnabliki og greip fljótt fótlegg þess. Ég sveiflaði og hennti skepnunni langt inn í fjarlægðina.

Eftir stuttan tíma, birtist risastór illur andi. Eitt augnanna þess hafði ör. Örið sýndist hafa verið skapað af gömlum nálasporum. Flykking orma hreyfðist á svæði örarnnar. Þegar það kom nær mér, talaði það hátt, „Ég verð að draga þig inntil heljar! Hann endurtók þessi orð aftur og aftur. Illi andinn varð dapur þegar hann gat ekki gert það sem hann hafði ógnað. Ég byrjaði að kalla upp á hinn Þrenningar Guð enn einu sinni: „Þrenningar Guð! Hjálpaðu mér!“ Illi andinn flúði þá til þar sem Pastorinn var að biðja.

Þegar það nálgast nær Pastornum, hrópaði það til sjálfs síns, „Þessi biður alla daga! Afhverju biður þú svo mikið?“ Það fór þá til eiginkonu Pastor's. „Þessi biður alltaf líka! Hey! Hættið að biðja! Það er ekki gott. Alls ekki gaman!“ Illi andinn kom til baka til mín og truflaði mig. „Hey, að biða er slæmur hlutur! Ekki biðja!“ Ég sprakk, „það er ég sem er að biðja! Afhverju ertu stöðuglega að trufla bænina mína?“ Illi andinn hló og hæddist að mér. „Hvers konar bæn er þetta? Kallaru þetta bæn? Leikum okkur!“ Ég hljóp í áttina til illa andans og snerti andlitið hans. Ég hrópaði, „Jesú blóð! Jesú blóð!“ Illi andinn byrjaði að sárþæna og kvarta. „Það er heitt! Slepptu andlitinu mínu! Slepptu! Plís slepptu mér!“ Ég sveiflaði illa andanum í burtu frá mér.

Þá birtist annar illur andi. Þessi hafði risastórt horn á hausnum sínum. Það hafði stór augu og eyru. Ég reif eyrun af og potaði augun þess. Ég skar þá hornin af og greip fót þess og sveiflaði því nokkrum sinnum áður en ég fattaði það. Samt sem áður, birtist það þrjúskelga aftur og hélt sér þá fast við mig. Ég var svo pirruð af þrjúsku þess að ég byrjaði að tala móðgandi. Skyndilega, fann ég einhvern toga í skyrtuna mína. Ég gerði ráð fyrir að það var Jesús, og með gleði snéri ég mér við. En það var ekki Jesús: það var illur andi mótaður í formi myrks skugga. Myrkvi skugginn greip skyrtuna mína og hélt sér fast við það.

Ég hrópaði, „Í nafninu Jesús, farðu!“ Illi andinn hæddist að mér: „Ég mun ekki fara! Ég mun ekki fara!“ Ég gat ekki hörfað svo ég hrópaði hærra, „Þrenningar Guð! Heilagur Eldur!“ Eldbolti birtist og það kveikti í líkómum illu andana. Þeir voru allir kæfðir í logum. Þeir sundrðuðust allir. Þegar bænámótið var um það að enda, virtist Drottinn. Hann kom ekki til mín heldur labbaði í áttina til Pastorsins. Um stutta stund, hlustaði Jesús á bænir Pastorsins. Drottinn klappaði baki og líkama Pastorsins, sérstaklega svæðin sem Pastorinn hafði sársauka. Jesús labbaði þá upp til hvers kirkjumeðlims sem var ennþá að biðja og klappaði þeim líka.

*Systir Beak, Bong-Nyo Hittir Satan Konung Helvítis Enn Einu Sinni

Systir Beak, Bong-Nyo: Á meðan ég var að biðja, fann ég sterkt myrkur koma uppá mig. Samt sem áður, hélt ég áfram að biðja í tungum. Á meðan það augnablik var, hélt ég að bænirnar minar voru á stigi af djúpu ástandi. Ég byrjaði að sjá ljós koma niður. Það var að hreyfast í hringlaga hreyfingu, einhvað líkt og spírall. Frá spíralaða ljósinu, byrjuðu englar að koma fram frá því. Þegar englarnir komu fram, sögðu þeir að Drottinn hafði skipað þeim að flytja Heilögu Beak, Bong-Nyo frá Kirkju Drottins. Ég fylgdi englunum um leið og við flugum til okkar áfangastaðar. Við fórum í gegnum geyminn og þá í gegnum Mjólkur Veginn. Ég hitti Jesú þegar við fórum í gegnum Mjólkur Veginn. Við vorum glöð að sjá hvort annað. Jesús greip þá hendina mína og sagði, „**Bong-Nyo! Förum til heljar!**“ Drottinn leiddi veginn til heljar.

Um leið og við komum í hel, fórum við strax til staðar þar sem móðir mín var staðsett. Ég vissi ekki hvort hún var meðvituð um staðreyndina að ég var að koma. Þegar hún hafði fattað að ég hafði komið, snérist andlitið hennar í bláfölt og hún hrópaði: „Ó, Bong-Nyo! Afhverju hefuru komið aftur? Yfirgefðu þennan stað fljótt!“ Ég svaraði, „Móðir, ég er hérna aftur af því að ég hef áhyggjur af þér! Ég er áhyggjufull með þá staðreynd að Satan gerir leita hefndar sinnar á þér þar sem það var ég sem þjakaði augun hans. Ég særði líka bakið hans og reid vænginn hans af. Þetta er afhverju ég hef komið aftur með Jesú.“ Eftir að ég hafði útskýrt ástæðuna fyrir móður minni, sárbað hún: „Plís ekki pirra Satan – yfirgefðu bara núna!“ Þegar við ræddum saman, heyrði ég skyndilega glymjandi rödd Satans. Hrollvekjandi röddin hans bergmálaði um allt.

Satan hrópaði í tóni eins og hann var að bíða eftir þessari afar stund. „**Ég hef beðið ákaflega eftir þessari stund til að sjá þig. Ég vissi að þú mundir koma aftur! Í dag, mun ég láta þig taka eftir einhverju mjög sérstöku. Þú mátt vitna kvalir fjölskyldumeðlima þinna.**“ Drottinn og ég stóðum fyrir framan Satan um leið og hann sat á gífurlegum stól. Fjölskyldumeðlimirnir voru þegar standandi í línu að bíða eftir að vera refsað. Þegar fjölskyldan mín stóð þar, fraus hjartað mitt frá áfalli. Það var óvissufullt augnablik; ég skalf taugaspennt, vitandi ekki útkomuna. Hugurinn minn brjáði að vera veikur.

Jafnvel í miðri óvissunni og skelfingu, var móðir mín fær um að tala huggunarorð: „Bong-Nyo! Við erum í helju. Við höfum gefið upp von löngum tíma síðan. Það er vonlaust núna. Ekki hafa áhyggjur af okkur neit meir. Ef þú hefur einhvað að segja við Satan, segðu það núna og segðu það allt.“ Ég tók nálægt eftir særðu svæðunum þar sem ég hafði ráðist á hann. Særða auga Satans var þakið svörtu efni. Það var augað sem ég hafði ollið skaða á. Þegar ég sá hitt augað hans, var það logandi með ofsareiði. Reiðin hans var svo grimm að logarnir mundu fljúga frá honum og loga fyrir framan mig. Hann tjáði ánægjuna af því að loksins mæta mér aftur. Hann var ákveðinn að leita hefndar sinnar. Ég náð þá aftur skilningarvitunum mínum og styrkti sjálfa mig fyrir bardaga.

Ég yfirlýsti djarflega, „Satan! Ég hef þrenningar Guð innra með mér. Enn fremur, hef ég logandi Heilagann Eld innra með mér. Ég mun verða að skera hausinn þinn af og henda því inni eld heljar til að uppfylla mína fullnægju. Ég er svo óánægð á þessari stundu!“ Þegar Satan hafði hlustað á orðin mín, svaraði hann. „**Allt í lagi! Gott! Ég hef búist við þinni endurkomu. Ég vissi að þú mundir koma. Það er allt að verka út fyrir minn tilgang!**“

***Satan Dulbúinn Í Guðinn Sem Systir Beak, Bong-Nyo Hafði Einu Sinni Tilbeðið Þegar Hún Var Galdrakona**

Ég var alls ekki óttaslegin af Satan. Ég hrópaði með þrumurödd, áskorandi hann: „Þú illa skrímsli! Opinberaðu eiginleika þinn! Þú lótt útlítandi djöfull! Afhverju kvelur þú fjöldann af fólki? Ertu maður eða kvenmaður? Þú ömurlega vera! Þú viðbjóðslega vera Afhverju ertu ekki að opinbera eiginleika þinn? Þegar ég hafði náð mér frá sjúkleikanum mínum, var ég að fara að kenna þér lexíu! En Drottinn hafði beðið mig að ráðast ekki á þig. Ég hef engann möguleika nema að tala til þín á móðgandi hátt. Ég lofa þér einum hlut: þegar mér batnar algjörlega, mun ég skera af þér höfuðið! Ég mun snúa öllu hel á hvolf. Hvers konar lögum ertu að skipuleggja að umbreyta sjálfum þér í? Opinberaðu eiginleika þinn!“

Á meðan ég hrópaði, snérist andlitið hans skyndilega í hvítt og hann umbreyttist í yfirnáttúrulega veru. Hann umbreyttist í fjallagaldramann, anda fjallsins. Kóreskt fólk tilbiður fjalla galdramenn sem heilaga guði.

Ég kannaðist við andlit galdramannsins; það leit út mjög kunnuglegt. Í formi fjallagaldramannsins, kallaði hann blíðlega nafnið mitt: „**Bong-Nyo! Á liðnum fáum árum, hefuru kurteysislega tilbeðið og þjónað mér með heiðri. En núna, ertu að áskora og ráðast á mig? Þú ert jafnvel að tala móðgandi.**“ Hann lamdi þá stafnum sínum á jörðina eins og það hafi verið komið langt fram við hann. Ég hélt að andlitið hans leit mjög kunnuglega út og á þeirri stundu, mundi ég skýrt. Hann hafði umbreytst í fjallagaldramann sem ég hafði hitt fyrir löngum tíma. Þegar ég var von að tilbiðja og þjóna öðrum guðum, hafði ég þráð að fá kraft frá þeim. Ég leitaði að þessum krafti frá hátt settari guðum. Ég var von að klifra og heimsækja öll frægu fjöllin í Kóreu. Satan hafði umbreytt sjálfum sér í kröftugan fjallagaldramann sem ég hafði hitt áður.

Satan hélt áfram að samræða í lúmskri, þungri rödd. Ég skynjaði einhvern skjálfta í röddinni hans en ég vissi að það var blekking, og þess vegna, byrjaði ég að tala móðgandi við hann: „Þú skítugi djöfull! Hvenær tilbað ég gamals útlítandi poka eins og þig?“ Satan spurði til baka: „**Hvernig geturu ekki vitað hver ég er? Líttu á útlitið mitt! Þú varst von að þjóna mér með heiðri, gerðiru það ekki?**“ Ég hélt áfram að halda ákveðið fram að ég hafði ekkert að gera með hann: „Gamli maður! Ég hef aldrei tilbeðið eða þjónað þér; farðu frá mér þetta augnablik! Ef þú ferð ekki, mun ég snúa þér í ösku með kraftinum af Þrenningar Guði, Heilaga Edlinum, og blóði Drottins sem er innra með mér! Svo farðu frá mér núna!“ En það þrjóskaðist til enda. „**En ég er ennþá gamli maðurinn sem þú þjónar!**“

Ég varð meira örgeðja. „Ef ég kem til þín núna, ertu dauður! Þér er betra að fara núna!“ Gamals útlítandi fjallagaldramaðurinn hvarf og umbreyttist til baka í Satan. Ég vildi að hann opinberaði eiginleikann sinn, og ég hrópaði móðursýkislega: „Það er einskis vert að hrokast upp af þinni gífurlegu stærð. Jafnvel þótt hæðin þín nái til enda heljar, er ég ekki hrædd við þig! Opinberaðu eiginleika þinn!“

Þar sem Þrenningar Guð lifir í mér, ert þú ekkert til að vera hræddur við! Flýttu þér! Opinberaðu sanna eiginleika þinn!“ Ég var ekki að búast við því að hann umbreyttist í aðra veru, en hann gerði það. Hann umbreyttist í gífurlega, háan kvenmann með langt hár og klædd svörtum kjól.

Kvenmaðurinn var líka guð sem ég hafði hitt og þjónað. Í fortíðinni, þegar ég tilbað, leitaði ég heils-hjartalega að æðri mætti á frægu fjalli. Ég hitti hana loksins eftir að ég helgaði sjálfan mig því. Ég byrjaði að hrópa hátt: „Þú hefur loksins opinberað sjálfan þig! Orðin mín voru nákvæmlega rétt! Afhverju hefur þú birst svona seint, ljóta andlit? Ég hef staðfest að það ert þú. Þú getur farið núna; hverfðu núna áður en ég plokka út augun þín!“ Kvenmaðurinn hvarf og

Satan birtist.

Jesús greip hendina mína og leiddi mig. „Bong-Nyo! Þetta er nóg í dag. Förum!“ Þegar ég var leidd af Drottni, leit ég á Satan og hrópaði móðursýkislega. „Þú djöfull! Þar sem Drottinn er að taka mig til baka, get ég ekki fþyngt sársauka á þig. En þér er betra að vera tilbúinn fyrir mig næsta skipti. Ég mun skera af þér höfuðið og henda því í eld heljar! Svo lengi sem ég er lifandi, mun ég tortíma þér! Bíddu bara!“

Jesús tók mig til himnaríkis til þess að hugga mig og uppörva mig. Við komum að fjalli þar sem svakastórt ljós skein niður. Fjöllin mér til vinstri og hægri voru öll skínandi bjart. Fjöllin voru öll hvít og skínandi með gullnum litum. Bjartleikinn var blinandi.

Í miðjum tveimur fjöllum voru hringlaga holur. Holurnar framleiddu hvít ský og þoku sem reis uppá við. Ég sá þá kristal tæra tjörn þar sem vatn flæddi. Frá flæðandi tjörninni, kallaði Jesús og skipaði fimm englum.

„Þar sem Heilaga Beak, Bong-Nyo er líkamlega veikburða, gefið henni það herna og fylgið henni síðan öruggt til Kirkju Drottins.“

Eftir að Jesús hafði skipað, gáfu englarnir mér strax það. Þeir fylgdu mér þá til baka til kirkju. Þegar aftur að kirkju, byrjaði ég að biðja. Þegar ég hugsa um það sem foreldrar mínir gætu verið að ganga í gegnum, get ég ekki borið hugsunina af þeirra sársauka og kvölum af Satan. Ég var líka að þjást í sársauka, og líkaminn minn var veikburða og sjúkur. Ég lagðist niður á kirkjubekkinn og varð að liggja niðri til að biðja. Ég kláraði bænina mína liggjandi niðri.

Dagur 27: Okkar Persónulegu Frásagnir Af Andlegum Upplifunum

„Jesús svaraði þeim: „Trúir á Guð. Sannlega segi ég yður: Hver sem segir við fjall þetta: „Lyft þér upp, og steyp þér í hafid,“ og efar ekki í hjarta sínu, heldur trúir, að svo fari sem hann mælir, honum mun verða af því. Fyrir því segi ég yður: Hvers sem þér biðja í bæn yðar, þá trúid, að þér hafid öðlast það, og yður mun það veitast. Og þegar þér eruð að biðja, þá fyrirgefið, ef yður þykir nokkuð við einhvern, til þess að faðir yðar á himnum fyrirgefi einnig yður misgjörðir yðar.“

(Markúsarguðspjall 11:22-25)

***Illi Andinn Að Fara Í Gegnum Eyrað Á Djáknu Shin, Sung-Kyung**

Djákna Shin, Sung-Kyung: Þegar ég var að biðja í tungum í einhverja klukkutíma, byrjaði ég að upplifa þrjúsklegan sársauka sem stakkst innan í eyrunum mínum. Mér leið eins og einhver eða einhvað var að nota beittan hlut eins og þyrni til að stinga eyrun mín með endurtekningu. Ég reyndi að hunsa sársaukann um leið og ég hélt áfram að biðja, en sársaukinn varð óbærilegur. Ég spurði Bróður Haak-Sung sem var að biðja fyrir aftan mig. „Haak-Sung, ég finn mikinn sársauka í eyrunum mínum. Gætir þú plís litið? Ég er ófær um að sjá hvað er að valda sársaukanum.“ Haak-Sung hrópaði: Djákna Shin, Ó, mínir góðu himnar! Þínulúttill illur andi er innan í eyranu þínu, og er það er að stinga eyrað þitt með beittum hlut! Hvað ættum við að gera?“

Ég bað um að illi andinn yrði fjarlægður, en það fór ekki burt. Haak-Sung bað jafnvel fyrir mér en stungandi sársaukinn hélt áfram. Þar sem getan okkar til að kasta því út var ekki áhrifarík, hlupum við að lokum upp til altarisins og leituðum eftir pastornum. Pastorinn var í bæn, en ég truflaði hann og bað áríðandi, „Pastor, ég er að upplifa svo mikinn sársauka. Eyrun mín ertu stingandi! Plís kastaðu illa andanum út af mér!“ Pastorinn hrópaði, „Satan! Ég skipa þér í nafninu Jesú Krists! Farðu!“ Illi andinn fór strax eftir skipuninni og fór. Frá þeirri stundu, var ég fær um að halda áfram auðveldlega með bænirnar mínar. Enn fremur, varð líkaminn minn heitur af eldi hins Heilaga Adna.

***Sárþænandi Um Að Vinna Lottóið**

Kim, Joo-Eun: Eftir að illu andarnir höfðu horfið, kom Jesús með englunum Sínum. Englarnir höfðu fært gullna skálsem hafði handfang fest við það. Þá sátust englarnir kurteysislega næst kirkjumeðlimunum sem voru í bæn. Englarnir settu öll innihöld bænanna í gullnu skálina. Á innan við stuttum tíma, kom Jesús nær mér og talaði: „**Frekna! Líttu á mig.**“ Drottinn var með þyrnikórónu um leið og Hann stóð hjá mér.

Jesús setti þá einhvað í munninn minn. „**Frekna – smakkaðu það.**“ Það bragðaðist mikið líkt og jarðaber. Ávöxturinn hafði sætt og súrt bragð til þess. Það var mjög ljúffengt. Í raun, var það frábært. Ég gleypiti það allt í mig.

„Jesús! Þakka þér mjög mikið.“ Þegar ég þakkaði Drottni, virtist Hann mjög hamingjusamur. Þar sem Drottinn var í góðu skapi, ákvað ég að taka tækifærið til að spurja Hann

um greiða. „Jesús! Við erum fjárhagslega að berjast alla daga. Við erum öll fátæk. Plís hjálpaðu okkur að vinna lottómiða!“ Drottinn var hljóður um stund og sprakk þá úr hlátri. Hann leit þá á mig og brosti. Ég ákvað að spurja um auka greiða. „Jesús, ég er minnsti krakkinn í bekknum mínum. Getur þú plís gert mig hærri?“ Hann svaraði ekki beiðinni minni um lottómiðann en hann veitti mér beiðnina um auka hæð. Hann sagði, „**Allt í lagi.**“

***Joo-Eun Ræðst Á Konung Helvítis Sem Er Satan Hann Sjálfur**

Jesús sagði við mig, „**Frekna, förum að heimsækja hel.**“ ,an þess að bíða eftir svari, tók Hann mig til heljar. Um leið og við komum, tók ég eftir að við vorum standandi fyrir framan konung illra anda, Satan sjálfan. Það var sannarlega óttafullt. Stærð Satans var gífurleg. Hann náði til háa endapunkts helvítis. Stóllinn hans var líka líka mjög gríðarlegur. Ég þróaði gæsaþúð yfir allan líkamann minn um leið og ég varð að vitna skelfilegu og herfilegu sjónina. Ég tapaði því næstum og kom nálægt því að pissa á mig. Ég smell út úr óttanum mínum og fattaði að Jesús var næst mér. Jesús mundi vernda mig, og mér byrjaði að líða þægilegra og rólegra. Tilfinningarnar af hræðslu og ótta fóru burt.

Ég mundi eftir vitnisburði Systur Beak, Bong-Nyo's um hana að ráðast á Satan og hvar hans veiku punktar voru staðsettir. Ég fann öryggi að vita hvar ég gæti sært hann þegar ég leit á augu Satans, gat ég séð að eitt auganna hans hafði verið nýlega stungið og ýtt inná við. Ég gat ekki séð augnboltann hans. Særða augað var afleiðing árás Systur Beak, Bong-Nyo á hann. Ég gat séð skýrt afgangshrif systur okkar. Þegar ég hélt áfram að taka eftir Satan, byrjaði ég að finna sársauka í hálsinum mínum. Hálsinn á mér byrjaði að nstífna þegar ég hafði litið áframhaldandi upp. Satan mundi líka fara upp frá stólnum sínum og standa upp, þá setjast niður.

Hann mundi endurtaka þennan verknað' aftur og aftur fyrir einhverja ástæðu. Ég tók eftir að hann gnísti tönnum sínum oft og að vængirnir hans voru rifnir og skaðaðir.

„Ó, mikil niðurlæging! Ég er svo pirraður! Ertu að reyna að segja að jafnvel þótt ég hafi sent minn her af illum öndum til Kirkju Drottins, hafi söfnuðurinn sigrað þá? Hvað er það fyrir ykkur? Þið fífl! Afhverju eruð þið sigrandi sérhvern dag? Eruð þið virkilega mínir þegnar? Hvern ætti ég að senda þetta skipti?“ Þegar Satan hrópaði í reiði, varð ég skyndilega mjög æst og réðst á hann.

Haltu kjafti, Djöfull! Hvað ertu að skipuleggja fyrir Kirkju Drottins?“ Hann starði loksins beint á mig og sagði með hárri, herfilegri rödd, „**Hver heldur þú að þú sért? Hvernig dirfistu að áskora mig?**“ Þar sem ég veit að Jesús var næst mér, ávítaði ég Satan með öryggi. „Haltu kjafti, Djöfull! Þú ert ekkert! Þú brjáláði óþekktarormur!“ Þegar ég hélt áfram að hrópa móðgandi á hann, varð Satan reiðari og hristist. Samt sem áður, brosti hann síðan og leit á mig eins og ég væri brandari. „**Þú? Hver ert þú? Lítil óþekktarormur? Hvaðan komst þú?**“

Ég veit ekki hvaðan ég fékk öryggið til að gera árás, en ég labbaði í áttina til Satans og hringaðist fyrir aftan hann að bakinu hans. Ég sparkaði í fæturna hans og kýldi hann, en hann hupaði ekki. Í staðinn, byrjaði hann með áróður og með því að ögra og hæðast að mér. „**Ó, það kitkar!**“ Svo ég hrópaði, „Drottinn! Gefðu mér styrk!“ Ég byrjaði að klifra upp fótleggina hans og að lokum náði til axlarinnar hans. Skinn Satans var þykkt eins og brynja.

Þegar ég ferðaðist á öxl Satans, sárbað ég og kallaði út. „Guð! Gefðu mér styrk! Plís veittu mér sverð hins Heilaga Anda!“ Drottinn veitti mér sverð hins Heilaga Anda. Um leið og sverðið var í hendinni minni, tók ég líka eftir að handleggir mínir og hendur voru styrktar. Vöðvarnir mínir og sinar urðu þykkar og endingargóðar. Ég stakk með endurtekningu í bak Satans

miskunnarlaust. Satan var pirraður og æstist í reiði. „Þú ert að stinga mig! Áts! Það er sársaukafullt! Hættu því!“

Satan hrópaði í hljómmiklum tóni: „Ég mun drepa þig! Kirkja Drottins mun hafa engan frið!“ Jesús klappaði og hvatti mig áfram, „**Frekna, þú ert að gera vel. Haltu þér við það!**“ Jesús var að bregðast við verknaðinum mínum. Satan var þegar greinilega þjakaður frá sárnum og örunum sköouð af fyrrum árásum Systur Beak, Bong-Nyo's Fyrrum sárin voru varla að lækna. Kæruleysi Satans útvegaði mér tækifærið til að ráðast á hann yfir áður særðu svæðin. Satan öskraði í kvöl.

Ég klifraði þá til baka niður og lagðist á gólfið fyrir framan konung djöflanna. Ég byrjaði að pirra Satan eins og Systir Beak, Bong-Nyo hafði. „Vá! Ég get séð miklu betur. Það þægilegra fyrir mig að líta á þig á þennan hátt.“ Þegar Satan varð í meira uppnámi og þjáður, byrjaði hann að taka út reiðina sína á þegnunum sínum. Hann hrópaði, „**Þið óþekktarormar! Á hvað eruð þið að horfa? Ekki bara standa þarna – gerið árás fjótt. Núna!**“ Drottinn talaði þá með háum tón, „**Hvern eruð þið að skipuleggja að ráðast á? Hvernig dirfist þið að gera árás á míns leyfis?**“ Þegar Jesús ávítaði alla illu andana, héldu þeir hausnum sínum niðri og stóðu í hljóði. Þeir mundu ekki dirfast að hreyfa vöðva. Þeir voru nauðbeygðir.

Ég byrjaði að pirra Satan glaðlega jafnvel lengra. Satan var öskrandi, eins og hjartað hans væri að fara að springa í angist. Þar sem Jesús var standandi næst mér, var Satan í hjálpatlausu ástandi. Ég klifraði þá aftur á bak Satans og náði til haussins hans. Ég togaði út allt hárið hans og gerði hann sköllóttann. Með sverði hins Heilaga Anda, byrjaði ég að rífa inní sködduðu vængina hans. Fyrir framan Jesú, var konungur djöflanna ekkert. Þegar ég var spennt, ákvað ég að hæðast að Satan aftur, og ég lagðist niður fyrir framan hann enn einu sinni. Jesús hló stöðuglega eins og þetta væru skemmtun. Drottinn stóð upp og sagði, „**Frekna, þetta lítur út gaman. Ætti ég líka að leggjast niður við hliðina á þér?**“ Ég fór upp og veifaði Drottni að ekki gera það. „Ekki séns, Drottinn. Þú ert Sá mest Heilagi. Hvernig getur það verið mögulegt fyrir þig að liggja niðri fyrir framan slíka ljóta skepnu líkt og Satan! Ekki séns! Það er ekki skynsamlegt.“

Satan var að blæða óhóflega frá sárnum. Blóð Satans hafði skritinn, fارانlegan lit; ég gat ekki útskýrt það. Satan var að hreyfast óþægilega og skoppast frá stólnum sínum í endurtekningu með mikilli reiði, og eins og vanalega, gnísti hann tönnum sínum í reiði. Núna, veit ég ekki hvernig ég hafði hugrekkið til að pirra djöfulinn. Ég var svo skelfd bara af því að hugsa um það. Þegar ég hélt áfram að pirra Satan, sagði Jesús, „**Frekna! Það er nóg. Förum núna. Satan hefur líklega fengið nóg. Hann hefur líklega lært sína lexíu. Það er seint. Við verðum að fara.**“ Drottinn greip hendina mína og fylgdi mér til baka til kirkjunnar. Jesús snéri þá aftur heim til himnaríkis.

***Afhöfðandi Hausa Illu Andann Með Heilaga Sverðinu**

Lee, Yoo-Kyung: Þegar ég var að biðja, kom Jesús. Daginn á undan gærdagnum, hafði Bróðir Haak-Sung sagt mér að hann hefði ánægjuna af því að borða himneska ávexti í himnaríki. Ávextirnir höfðu litið út líkt og vínber. Drottinn hafði fært mér þessa sömu ávexti. „**Frekna, gefðu þessum ávöxt tilraun, og þá mundi ég elska að heyra þig syngja.**“ Himneski ávöxturinn bragðaðist svo vel að ég vildi ekki hætta að borða þá. Ég ný þess venjulega að borða, og ég borða venjulega stóran skammt af máltíð. Samt sem áður, hafði Jesús bara fært fáa ávexti.

Eftir að ég hafði klárað að borða ávextina, byrjaði ég að syngja, „Lofaðu, Ó Mín Sál, Skíra með hinum Heilaga Anda“ og „Upp og Berjast á Móti Djöflinum.“ Þegar ég söng, labbaði Jesús í

áttina til Djáknu Shin og Joseph. Um leið og Jesús fór frá mér, birtust illu andarnir frá horninu af rýminu og nálgudust mig á hægán hátt.. „Jesús! Faðir! Faðir!“ Í hræðslu, kallaði ég ti Drottins, og Hann birtist strax.

„**Afhverju hefur þú kallað á mig?**“ Ég svaraði, „Drottinn! Illu andarnir birtust frá þessu horni!“ Um leið og ég benti fingrinum mínum í átt illu andanna, hurfu þeir strax. Ég spurði Drottinn, „Jesús! Get ég plís tekið Joo-Eun til að heimsækja himininn?“ Drottinn svaraði, „**Nei. Ég leyfi bara einni persónu í einu.**“ Jesús hélt áfram að tala. „**Yoo-Kyung, Þegar illu andarnir koma aftur, ekki vera hrædd af því að þú hefur valdið til að kasta þeim út í mínu nafni. Þeir hafa engann möguleika nema flýja. Gerðu það með trúnni þinni!**“ Ég sagði, „Amen!“

Um leið og Jesús fór, birtist annar illur andi. Þegar ég hrópaði: „Jesú blóð!“ flúði illi andinn. Þegar það flúði blótaði það á mig, „**Þessi bastardur heldur áfram að hræða mig með því að kalla á Jesú blóð. Sjitt!**“ Þá birtist annar illur andi. Þetta skipti, klifraði það upp á öxlina mína og byrjaði að vega þungt niður frá hausnum mínum og öxl. Ég átti erfitt með að biðja. Ég hrópaði hátt út, „Þrenningar Guð! Hjálpaði mér!“ Illi andinn hrópaði, „**Ég mun gera þig sjúka og þá mun ég taka þig til heljar!**“ Innan þeirrar stundar, birtist Jesús og kastaði illa andanum út.

Englarnir höfðu komið niður líka, og þeir voru mjög áhyggjufullir um mig. Þeir spurðu mig ef ég væri allt í lagi. Jesús hrósaði mér: „**Stórkostlegt! Kæra Yoo-Kyung mín, núna veistu hvernig að kasta út illu öndunum. Það er stórkostlegt!**“ Drottinn fór enn einu sinni og öðruvísi illur andi birtist. Þetta sinn gerði það tilraun til að ónáða fyrst Pastorinn. „**Þú ert alltaf í bæn! Hvern dag! Hvað færðu þegar þú biður? Máltíðir? Mat? Hættu að biðja! Leikum okkur saman!**“ Pastorinn var ekki hindraður af ögruninni; hann hunsaði illa andann og hélt áfram að biðja. Illi andinn nálgadist mig þá og gerði tilraun til að rjúfa bænina mína. Ég hrópaði til Drottins, „Drottinn! Plís gefðu mér sverð hins Heilaga Anda!“ Ég fattaði þá að sverðið var þegar í hendinni minni. Ég sveiflaði og afhöfðaði hausa illu andanna. Það hrópaði út í angist: „**Ah! Hausinn minn! Ahh!**“ Ég hélt áfram að sveifla, skerandi af handleggina og þá aðra parta af líkõmunum. Það öskraði, „**Líkaminn minn! Handleggirnir mínir! Fótleggirnir mínir!**“ Og hvarf.

*Gagnárás Illu Andanna Í Fullu Afli

Systir Beak, Bong-Nyo: Á meðan í miðri þjónustunni, byrjaði líkaminn minn að verka og ég fann beittan, stingandi sársauka. Sársaukinn virtist hafa líf í sjálfum sér og byrjaði að hreyfast um allan líkamann minn.

Pastorinn stoppaði prédikunina og hljóp áriðandi niður frá altarinu og hrópaði til Joo-Eun og annara andlega vaktra kirkjumeðlima hvort þeir vissu hvað var að gerast við mig. Þegar Joo-Eun tók eftir atvikinu, útskýrði hún til hópsins að ég var ekki aðgætin í augnablik og það gaf illu öndunum tækifæri til að fara inni mig. Þegar fyrstu illu andarnir fóru inn, opnaði það dyr fyrir aðra til að fara stöðuglega inni líkamann minn. Í gærðag, þegar ég hafði heimsótt hel, hafði ég stungið augu satans, rispað og sært vængina hans og bak. Satan hafði orðið mjög reiður og skipað illu öndunum sínum að ráðast á mig með fullu afli. Hoo-Eun hafði útskýrt þetta allt.

„**Djöflar! Illu Andar! Gerið árás í fullu afli! Hergöngum til Kirkju Drottins og ráðumst á Beak, Bong-Nyo!**“ Nokkur heilmikið af illum öndum höfðu farið inni líkamann minn. Þeir höfðu skapað kökk með því að sameinast allir saman. Þaðan frá, byrjuðu þeir að dreifast í gegnum líkamann minn. Sumir illu andanna litu út eins og svartálfar með hornum á hausnum sínum; það voru illi andar líkir snákum litbrigðaðir með mismunandi litum, og sumir höfðu glampanði augu með beittum tönnum og beittum nögnum klæddir í hvítu. Þeir héldu allir áfram að orsaka sársauka.

Þeir héldu áframa ð dreifast úr í gegnum allan líkaman minn. Þeir náðu til hvers hluta af líkamanum mínum frá handleggjunum, öxlunum, úlnliðunum, hausi, maga, mitti, fótleggja, og ökkla. Ég var í sársauka. Enn fremur, snéru þeir öllum liðamótunum mínum. Sársaukinn var óbærilegur. Ég skildi núna hvað Pastorinn hafði farið í gegnum á meðan þrekraunin hans var. Ég reyndi að biðja og streittist á móti árásum þeirra til enda, en að lokum féll ég fram á við á jörðina. Bænalíðið bað þrjóslega frá snemma kvöldþjónustunnar þangað til kl. 5. Þeirra áframhaldandi bænir köstuðu út öllum illu öndunum frá mér. Eftir þrekraunina, höfðu þeir allir orðið uppgefnir.

Kl 5, vorum við ennþá fær um að biðja. Mér leið heppilega að hafa fáeina klukkutíma á boðstólnum til að biðja. Illu andarnir höfðu kvalið líkamann minn ofsafengið, og ég var skilin eftir þjáð. Þá spurði ég Drottinn um þjáða líkamann minn. Hvenær sem illum öndum er kastað út frá einhverjum, er fórnarlambið skilið eftir með afleiðingarnar af líkamlegum bata. Ég sé afhverju Pastor kvartar ennþá um sársaukann á öxlinni sinni og baki. Ég held að það voru um þrjátíu illir andar í líkamanum mínum.

*Lee, Haak-Sung Ræðst Á Satan

Lee, Haak-Sung: Á meðan ég var í bæn í tungum, kom Jesús og kallaði til mín með viðurnafninu mínu. „**Sam Dol, heimsækjum hel.** Um leið og ég hélt í hönd Drottins, vorum við fljúgandi í áttina til heljar. Drottinn og ég höfðum komið að hásæti Satans. Konungur illu andanna sat kyrr. Hann var mjög hár og gífurlegur; hæð hans náði uppí loft heljar. Hann hafði óteljandi undirþjóna undir sinni stjórn. Ég tók eftir fjöllum af pyndingarútbúnaði hrúgað yfir hvert annað. Pyndingarútbúnaðurinn umkringdi hásæti djöfulsins.

Á meðal pyndingarútbúnaðarins, sá ég landbúnaðarútbúnað líka. Þau litu út líkt og sköfur, járn krókar, og kornljár. Það voru byssur og hnífar sem voru venjulegur pyndingarútbúnaður. Það var fjöldi annarra pyndingartækjum gerð út úr járn. Mér var brugðið að sjá móðurömmu mína, móðurbróður minn, barn systkinis foreldris míns, og systur foreldris míns standandi fyrir framan hásæti Satans.

Næst skyldmönnum mínum voru krossar mótaðir eins og tré. Undirþjóna illu andarnir voru mjög uppteknir að undirbúa að hengja skyldmenni mín á krosslöguðu trén. Skyldmenni mínvoru slegin með slíkum ótta að andlit þeirra voru fölblá og þeir skulfu móðursýkislega. Um leið og þeir áttu sig á að ég var þar, kölluðu þau út til mín. Þegar þau kölluðu út til mín, litu þau stutt yfir til andlit Satans til að sjá hvort hann undi bregðast við. „Haak-Sung! Afhverju ertu hérna aftur? Yfirgefðu bara! Flýttu þér! Farðu! Þessi staður er ekki staður til að heimsækja. Farðu! Flýttu þér – vertu farinn!“ Djöflarnir æptu á skyldmennin mín. „**Öll ykkar, um hvað eruð þið að blaðra? Þið munuð vera hljóð!**“ Í ótta, stóðu skyldmenni mín kyrr og hristust þá í skelfingu.

Skyndilega, byrjaði Satan að kvelja frændsystkinið mitt. Ég held að hann var með ásetningu að valda mér uppnámi og ná viðbrögðunum mínum. Satan, notandi sínar löngu fingurneglar, reif holdið af baki frændsystknis míns. Frændsystkinið mitt öskraði í sársauka og féll niður. Samt sem áður, fullnægði það ekki reiði Satans; hann byrjaði að rífa holdið af hausnum hans og muldi hauskúpuna hans í hluta. Höfuð frændsystknis míns varð duft um leið oghann öskraði í angist. „Bjargaðu mér! Plís! Ahh!“ Ég missti athyglina mína, og ég hljóp í áttina til Satans og sparkaði í fótinn hans, en hann haggðist ekki. Ég var hjálparlaus; það var engin leið að ég gæti gert einhvað vegna gífurlegru stærðarinnar hans. Satan var sterkur og risastór. Ég var áhrifalaus.

Jesús horfði á og tók eftir hvernig ég höndlaði ástandið. Ég mundi eftir sögu Joo-Eun's Um

að ráðast á Satan. Hún hafði klifrað upp líkamann hans og sært hann. Mér fannst ég verða að gera einhvað; ég gat ekki bara horft hálparlaust. Ég byrjaði að klifra upp líkama Satans, grípandi hárið á líkamanum hans. Ég notaði líka fingurnegljurnar mínar til að stingalíkamann hans og klifra upp. Ég náði fljótlega til toppsins á líkamanum hans. Vegna stærðarinnar hans, þegar ég leit niður, leið mér líkt og ég var að líta niður frá háum klettavegg. Ég byrjaði að hristast. Ótti byrjaði að læðast inni mig frá þessari gífurlegu hæð.

Jafnvel þótt ég þráði að leggja skaða á Satan, gat ég það ekki, af því að ég hafði ekki vopn. Ég, bað þess vegna opið: „Guð! Plís gefðu með sverð hins Heilaga Anda!“ Um leið og ég bað, kom sverð gert út úr gulli hæglega niður frá himnum að ofan. Ég greip það fljótt og brjaði að ráðast á svæðin sem voru þegar særð af hinum kirkjumeðlimunum.

Undanfarið, gat ég ekki laggt sársauka á Satan, en núna var ég fær um að íþyngja skaða. „Ahhh! Það er sársaukafullt! Hver er að hrjá mig? Afhverju helduru helduru áfram að koma til þessa staðar? Hvernig dirfist þið litlu manneskjur að áskora mig! Bíddu bara og ég mun ná minni henfd!“

Ég hélt áfram að stinga áður særðu svæðin með öllum mínum styrk. Þá stakk ég særða augað hans og byrjaði að sveifla á vængnum hans. Vængirnir hans voru þegar skaddaðir, og mér heppnaðist að skera þá af fullkomnlega. Núna, mun hann aldrey vera fær um að nota þessa vængi aftur.

Satan hoppaði frá sætinu sínu og byrjaði að vera gripinn skelfingu. „Ahhh! Hvað ertu að gera við mig? Þegar það ert ekki þú, er það annar! Ahhh! Ég er í sársauka! Ég mun leita minnar hefndar á þér! Ég mun ekki hvílast þangað til ég hef mína hefnd! Ég mun ekki láta þig komast upp með þetta!“ Satan gnísti tönnunum sínum og var æstur í reiði. Ég ýtti einum djöflanna inni pittinn sem var fylltur eldi. Þegar djöfullinn féll inni eldinn, öskraði það hátt í angist og klifraði fljótt út.

Illu undirþjónninn varð mjög reiður og labbaði í áttina til frændsystkinis míns. Illa skepnan, notandi hníf, sneiddi allt holdið hans og setti hlutana í stóra skál. Frændsystkinið mitt var skilið eftir með beinin sín. Þegar ég horfði á frændsystkinið mitt hrópa og gráta, hugsaði ég með sjálfum mér, ‘Er frændsystkinið mitt að þjást af því að ég hafðu ráðist á og kvalið Satan?’ Jesús sagði, „**Sam Dol, það er nóg. Yfirgefum.**“ Þá yfirgáfum við hel.

*Bíða Eftir Tíma Drottins

Pastor Kim, Yong-Doo: Hendurnar mínar héldu áfram að hreyfast í mismunandi hreyfingum. Ég var furðaður og forvitinn hvernig fjölbreytni hreyfinganna kom svo náttúrulega. Með hverju sem hinn Heilagi Andi leiðir eða yfirsér, mundi ég ekki hafa hugsað um það með mínum takmarkaða huga. Það kemur alltaf ánægjulega á óvart og stundum er ég bara undrandi.

Hvenær sem ég byrja að biðja, spyr ég sjálfan mig, ‘Hvers konar hreyfingar munu hendurnar mínar gera í dag?’ Á þann veg, undi mig líka það að halda höndunum og handleggjunum mínum saman og hafa þær ekki hreyfðar. Mig mundi bara líka það að einbeita mér á bænunum mínum. Þegar ég er undir yfirumsjón hins Heilaga Anda, er röddin mín, handleggir, og hendur leiddar af kraftinum Hans og þess vegna, get ég ekki streist á móti.

Enn fremur, ef ég streitist nokkurn tíman á móti, mundi það finnast eins og að ýta Honum í burtu og afneita Honum. Ég verð þess vegna að hlýða Honum. Mig langaði að ljúka og klára allt eins fljótlega og mögulega, en það virtist sem Guð var að vinna mjög hægt, eins og ef Hann var ekki í flýti. Það var eins og Andi Jehóvah’s var að hreyfast mjög sléttilega á yfirborðinu af vatni.

Þar sem Drottinn var ekki í slíku flýti, var ég sá sem leið í uppnámi með gang ferlisins.

Þar sem ég er óþolinmóður og leita að fljótum og sterkum áröngum, hafði ég áhyggjur af því að ég væri ekki að fylgja reglum Guðs. Ég lifi í veröld sem gerir skyndilegar og fljótar breytingar. Öll seinkun mundi láta mig halda að ég sé eftir á. Ég trúði að ég sé þegar vanur nútímalífsstílnum; það er afhverju hlutirnir sem eru að gerast innan í kirkjunni, sérstaklega mínar persónulegu upplifanir undir leiðsögn hins Heilaga Anda, létu mér finnast að ég væri að taka framförum mjög hægt. Ef ég vildi haldast í Guðs viljanum, þurfti ég að losna við alla fyrrum vanana mína og persónulegu reynslurnar sem ég hafði sem Pastor.

Drottinn heldur áfram að spurja mig stöðuglega. Hann vill að ég svari hvort ég mundi leiða þjónustuna samkvæmt Hans vilja eða leiða þjónustuna byggða á mínum eigin skilningi. Grundvöllurinn af mínum skilningi mundi vera menntunin, aginn, og guðfræðin sem ég hef lært í gegnum árin. Hvað er þjónusta samkvæmt Hans vilja? Voru öll árin í þjónustunni minni til einskis? Hvað var ég að gera þegar ég þjónustaði svo ástríðufullt? Einn hlutur er mjög skýr. Drottinn kannast ekki við fyrrum þjónustuna sem ég hafði gert með svo miklu öryggi og með það áætlað að ég var að gera það samkvæmt Hans vilja. Þegar ég fattaði að þjónustan sem ég hafði erfiðað í var ekki kannast við af Drottni, byrjaði allur líkaminn minn að hristast í lotningu. Drottinn hafði ákvarðað nákvæmlega og greint ástandið mitt. Jafnvel þegar ég var í ferlinu að skrifa fyrstu bókina, hafði Drottinn skipað mér að skrifa mest um upplifanir safnaðarins. Mikilvægast, bað Drottinn mig að hlýða algjörlega þegar ég skrifaði bókina. Mín þraukun og þolinmæði til að hlýða mundi framleiða ósviknari bók.

Þegar ég bað á efninu um andlega vakningu, skynjaði ég að ég næstum nálægt himnaríki. Samt sem áður, gerðu illu andarnir tilraun til að hindra mig. Myrku illu andarnir réðust á mig með miklu afli. Í raun, notuðu þeir skæruliðabrögð. Þegar bænirnar mínar náðu dýpra, og þegar ég dróst nær himnaríki, byrjuðu illu andarnir sem ég sigraði fyrr að ráðast á aðra kirkjumeðlimi. Þeirra áætlun var að ráðast á kirkjumeðlimina og hindra þá líkamlega til þess að trufla mínar bænir. Truflunin mundi hindra mig frá því að ná andlegri vakningu. Illu andarnir voru að gera tilraun til að hamla og kæfa bænirnar mínar.

Þessir sem voru andlega vaknaðir sáu Satan og hann gerði athugasemd, „Um leið og Pastor Kim's andlegu augu eru opin, erum við búnir að vera! Gerið árás í fullu afli!“ Með hjálp Drottins, voru árásir Satans áhrifalausar. Þeir hópuðust aftur og réðust annað skipti. Þetta skipti, var þeirra áætlun að láta söfnuðinn falla á jörðina til þess að láta Pastorinn nota tímann sinn til að kasta út illu öndunum einn miðlim í einu.

Enn einu sinni, beið Systir Beak, Bong-Nyo ósigur af illu öndunum og nokkrir úr þeirra hópi höfðu farið inní líkamann hennar. Það var ráðist á hana seint inní nóttinni og við enduðum uppi að berjast þangað til kl. 5. Sem afleiðing af fyrri árásinni, var líkaminn minn þegar undirokaður af áframhaldandi og aukandi sársauka. Tegund sársaukans og verkja líkama míns leiddu til að ég var liggjandi niðri mest af deginum.

***Orrustan Milli Verndar Englanna Og Illu Andanna**

Við börðumst og köstuðum ú illu öndnum í gegnum mest af nóttinni. Við höfðum varla tíma til að byrja bænirnar okkar kl. 5, sem fláruðust kl 8:30. Orrusturnar við óvini okkar höfðu stórlega tekið tíma burt frá því að biðja. Ég keyrði og skilaði söfnuðinum eftir bænir. Þegar ég kom heim, var það kl. 9. Þegar ég kom inní húsið, hrópaði dóttir mín í undrunarástandi: „Pabbi! Pastor! Englar og illu andarnir eru að berjast í húsbóndaherberginu!“ Brugðið, svaraði ég, „Hvað? Förum og aðstoðum englana með bænunum okkar!“ Eiginkonan mína og Joseph urðu með okkur um leið og við byrjuðum fljótt okkar annað bænámót í húsinu.

Þegar Joseph og Joo-Eun báðu, vitnuðu þau sviðsmyndina með þeirra andlegu augum. Þau staðhæfðu að myrku andarnir komu í hópum. Jafnvel þótt andlegu augu Joseph's eru ekki fyllilega opnuð, var hann fær um að berjast og elta uppi illu andana með hennar hjálp. „Illir andar láta aldrey undan; þeir gefa okkur aldrey neina hvíld!“ Ég hélt áfram að biðja í tungum, en ég fattaði að ég var takmarkaður með mínar getur til að veiða þá alla niður.

Við vorum mjög þreytt og áreitt af þeirra stöðuglegu árásum. Við notuðum Heilaga Eldinn og sigruðum illu andana. Þeir sundruðust allir og brunnu. Með bardaganum liðnum, höfðum við loksins tækifærið til að borða morgunmat. Samt sem áður, var það þegar tími fyrir hádegismat. Joo-Eun staðhæfði, „Pabbi, fjóru englarnir eru að vernda okkur!“ Ég spurði hana: „Joo-Eun, heldur þú að þú getir talað til englanna?“ Hún svaraði, „Já! Ég hef verið að hafa samræður við þá í ferkar einhvern tíma.“ Ég bað Joo-Eun að segja englunum að þeir gerðu gott verk í dag. Joo-Eun byrjaði að spurja englanna spurningar um sjálfa þá þá birtist Drottinn og samræðurnar okkar héldu áfram.

*Vængir Englanna Og Hvað Þeir Þýða

Kim, Joo-Eun: „Jesús! Það eru fjórir englar í húsinu mínu. Hverjir eru þeir? Afhverju eru þeir í húsinu mínu?“

Jesús: „Þeir eru fjórir verndar englarnir sem eru tilnefndir til að vernda fjölskylduna þína. Þeir hafa verið sendir af Föður Guði, og þeir eru að vernda hvert eitt ykkar.“

Kim, Joo-Eun: „En Jesús, hvernig hafa englarnir sem vernda móður mína, bróður, og mig bara eitt par af vængjum og ekki tvö? Afhverju er það þannig að Pastor's verndar engill hefur tvö pör af vængjum?“

Jesús: „Pastorar verja miklum tíma biðjandi fyrir þeirra kirkjumeðlimum. Enn fremur, eru pastorar hæsta stig af þjónum fyrir Guð. Pastorar vinna duglegast fyrir Drottinn. Sem afleiðing, eru þeir verndaðir af hátt settari englum. Englar með tvö pör vængja eru hátt settari og eru kröftugri en eins paraðir englar. Pastorar sem leiða kirkjuþjónustuna sína með mikilli getu eru verndaðir af verndarenglum með þremur pörum vængja. Þriggja pöruðu vængja englarnir eru settir jafnvel kröftugri og hærri.“

Kim, Joo-Eun: „Jesús, þegar ég fór inní húsið mitt fyrir nokkrum mínutum, vitnaði ég bardaga á milli illu andanna og englanna. Hvernig bregðast englarnir við þegar móðir mín og faðir þræta? Eða þegar bróðir minn og ég þrætum? Sem staðreynd, þrætum bróðir minn og ég mikið.“

Englar: (Þegar þeir hlustuðu á samræðurnar, byrjuðu þeir að koma inní): Heilaga Joo-Eun, þú ættir ekki að þræta eða rífast. Hvenær sem hinir heilögu þræta eða rífast við hvert annað, rýrna launin þeirra stórbrotið. Plís ekki þræta neitt meir. Plís!“

Kim, Joo-Eun: Drottinn, stundum finnum við þunga pressu uppá líkómum okkar þegar við erum sofandi. Afhverju eiga þessi líkamlegu viðbrögð sér stað? Á meðan okkar svefn er, það er?“

*Svefn Lamanir

Jesús: „Það gerist venjulega þegar illu andarnir vega þungt niður uppá líkama fólksins. Það gerist þegar verndarengill persónu er sigraður. Samt sem áður, getur þetta ekki komið fyrir þegar englarnir sigra illu andana. Á tímum, eru þar hátt settari illir andar sem gera tilraun til að fara inní líkama persónunnar og gætu sigrað verndarengilinn. Þegar fólk samþykkir mig sem þeirra Drottinn og Frelsara og trúa með öllu sínu hjarta, er verndarengillinn sendur á þeirri stundu. Verndarengillinn sendur mun vernda persónuna um restina á hans eða hennar lífi. Trúaðir hafa verndarengla til að vernda þá. Vantrúaðir hafa illa anda til að hrjá þá.

Innan tíðar eða út úr tíð, eru vantrúaðir vegaðir niður eða geta verið leystir á meðan þeirra svefn er. Það er allt undir ástandi illa andans komið. Börnin mín verða varnarlausust þegar þau hafa syndgað fjölda sinnum eða þegar trúin þeirra er veikt. Þau verða viðkvæm fyrir árásam á meðan þeirra svefn er. Þegar hátt settur illur andi er kröftugri en verndarengillinn, mun persónan sem er skotmörkuð hafa pressu þyngda niður á líkaman sína. Venjulega, er maður ófær um að taka eftir bardaga á milli englanna og illu andanna. Samt sem áður, er líf þitt venjulega öruggt af því að þinn verndarengill er fær um að sigra illu andana. Mundu það alltaf!“

Kim, Joo-Eun: „Jesús, hvað gerist fyrir verndarengilinn þegar persóna fellur frá eða fer aftur í heiminn? Það er svo margt fólk þannig.“

Jesús: „Þegar persóna hefur verið trúfst og endar uppi fallandi frá, er verndarenglinum snúið aftur til himna og verður að standa frammi fyrir Guði. Þeir verða að standa frammi fyrir Guði til að vera ávítaðir. Verndarengillinn mundi vera leystur aftur til þeirra upprunalegu skyldna. Ef sá fráfallni iðrast, er engillinn sendur enn aftur og mun vernda þann trúaða eins og áður. Verndarenglarnir er þar til að vernda og styðja eins vel og þeir geta, en það er mest byggt á vali persónunnar. Staða eða hversu hátt settur engillinn er mun hækka byggt á verkum persónunnar.“

Kim, Joo-Eun: „Hversu mörg pör vængja getur engill haft?“

Jesús: „Hámarks pör vængja sem engill getur haft er þrjú. Enn fremur, eru það sumir englar með enga vængi. Tala vængjanna og stærðin endurspeglar stöðu þeirra og hversu hátt þeir eru settir. Vængir þeirra geta vaxið frá líkómum þeirra. Á sumum sérstökum tilefnum, mun ég setja vængina á engil sjálfur.“

Kim, Joo-Eun: „Jesús, þegar við tölum um þá, sýnast þeir hamingjusamir!“

Jesús: „Það er rétt. Þeir njóta þess að hlusta á andlegar samræður. Og þeir verða strax daprir þegar þeir heyra samræður um heiminn.“

Kim, Joo-Eun: „Jesús, ég tek eftir fjórum englanna dansandi þegar við höldum áfram að tala um þá. Vá! Það lítur út alveg mikið líkt og móður minnar dans hins Heilaga Anda. Engill! Pastorinn er að skrá og nótera útlit ykkar og samræður. Pastorinn mun vera að skrifa bók af okkar frásögnum.“

Englar: „Vá! Er það satt? Mun sagan okkar vera skrifuð í bók?“

Kim, Joo-Eun: „Já, auðvitað!“

Jesús: (Englarnir voru himilifandi og héldu áfram að dansa áhrifameira. Þeim langaði að halda áfram samræðum okkar, en Drottinn kom á milli) „**Frekna! Þú átt að hafa samræður við mig. Afhverju ertu að reyna að tala við englana?**“

Englar: (Þegar Drottinn talaði, beygðu þeir auðmjúkt höfuðin sín og stigu kurteysislega til baka.)

Kim, Joo-Eun: Jesús, hvað gerist þegar persóna deyr? Hversu margir englar koma og fylga persónunni?“

Jesús: „**Með trúaða, mundi verndarengill þeirra og einn annar engill fylgja þeirri persónu til himna. Þegar vantrúaður deyr, kemur skepna frá helju og fylgir persónunni til heljar.**“

Kim, Joo-Eun: „Jesús, ég óska að heimsækja heimilið mitt í himninum.“

Jesús: „Þú verður að koma og heimsækja heimilið þitt í himninum! Samt sem áður, ef þú óskar þess að sjá það, munt þú vera að biðja alvörulega. Ekki vera sjálfánægð með bænirnar þínar. Þetta er ástæðan afhverju ég er ekki svo auðveldlega að láta þig heimsækja himininn. Ef ég veiti þér óskina, gætir þú orðið löt og sjálfánægð með bænirnar þínar.“

Kim, Joo-Eun: „Jesús, mér þykir það mjög leitt að spurja þig svo margar spurningar. Ég er mjög forvitin að vita ef englar gráta. Þegar við förum til himna, munu fjölskyldumeðlimi vera færir um að sjá hvort annað? Rífast heilagir og þræta í himninum?“

Jesús: „**Frekna, afhverju ertu svona forvitin um marga hluti? Eftir að ég hef veitt þér spádómsgjöfina, ertiru mig einhvað – hahaha. Allt í lagi, farðu áfram og spurðu mig fleirri spurninga, eina í einu. Englarnir tjá sorg með andlitstjáningu. Þeir eru ófærir um að gráta eða jafnvel hafa tár í augunum sínum. Bara Erkiengillinn Míkale, Erkiengillinn Gabríel, og ég erum færir um að gráta með tárur. Fjölskyldumeðlimir hittast glaðlega og sjá hvort annað í himninum. Samt sem áður, eru þau ekki fær um að hittast á öllum tímum, bara á sérstökum tilefnum. En þeir geta hist í kirkjuþjónustu himinsins. Himininn er staður án bletts eða hrukku. Það er fullkominn staður! Faðir Guð sér um og stjórnar öllum hlutum af Sér sjálfum. Þetta er afhverju himininn er fullkominn staður.**

Það eru engar ástæður til að rífast eða þræta – alls ekki. Þessir hlutir gerast af því að manneskjur hafa syndugt eðli. Synduga eðlið getur verið kvíði og áhyggjur. Þetta eru tvær aðal ástæðurnar afhverju fólk þrætir eða rífst. Englar rífast aldrey. Það getur aldrey gerst. Ef það mundi nokkurn tímann gerast, mundi þeim vera kastað út af himnum með ekkert tækifæri til að iðrast. Þeim mun verða kastað inní hel án miskunnar. Hólpnar sálir rífast ekki eða þræta. Það er ómögulegt í himninum. Ef það gerist nokkurn tímann, Mundi þeim ekki vera kastað út í hel af því að þeir eru undir Guðs náð. Þeir mundu lifa gleðilegu og hamingjusömu lífi.“

Dagur 28: Okkar Persónulegu Frásagnir Af Andlegum Upplifunum

„Því að orð Guðs er lifandi og kröftugt og beittara hverju tvíeggjuðu sverði og smýgur inn í innstu fylgsnu sálar og anda, liðamóta og mergjar, það dæmir hugsanir og hugrenningar hjartans. Enginn skapaður hlutur er honum hulinn, allt er bert og öndvert augum hans. Honum eigum vér reikningsskil að gjöra. Er vér þá höfum mikinn æðsta prest, sem farið hefur í gegnum himnana, Jesú Guðs son, skulum vér halda fast við játnunguna. Ekki höfum vér þann æðsta prest, er eigi geti séð aumur á veikleika vorum, heldur þann, sem freistað var á allan hátt eins og vor, en án syndar. Göngum því með djörfung að hásæti náðarinnar, til þess að vér öðlumst miskunn og hljótum náð til hjálpar á hagkvæmum tíma.“ (Hebreabréfið 4:12-16)

***Árás Illu Andanna í Fullu Afli**

Pastor Kim, Yong-Doo: Þegar dagarnir liðu á meðan okkar 30 daga bænafundur var, efldust orrustan við illu andana. Hvenær sem lítill sauður bað undir harkalegu ástandi frá veðrinu, finnur hjartað mitt meðaunkun fyrir þeim og ég get ekki nema grátið. Við erum þreytt líkamlega og andlega frá áhlaupum árásanna af illu öndunum. Bardagarnir fóru fram og aftur. Stundum öðluðumst við grunn og stundum öðluðust illun andarnir grunn. Rúttinan er endurtekin aftur og aftur.

Jafnvel þótt bargagarnir voru ákafir, hættum við aldrey að hrópa úttil Drottins á meðan í bardaga. Í raun, hrópuðum við þrjósklega út til Hans. Við komum saman um kl 21. Fyrir þjónustuna, sungum við og lofuðum Drottinn. Þegar við vorum að tilbiðja, var ráðist á Systur Beak, Bong-Nyo. Hún var sú fyrsta sem mætti illum öndum. Á meðan árásin var, féll hún fram á við. Illu andarnir byrjuðu að fara inní líkama Systur Beak, Bong-Nyo's þeir voru ósýnilegir; ég gat ekki séð formin þeirra eða lögun með augunum mínum. Árásirnar voru skyndilegar, og við vorum ekki undirbúin til að ráðast á illu andana.

Sem maður, leið mér efast um kallið að vera pastor. Ég hugsaði með sjálfum mér, „Ég hlýt að vera að ganga í andlegu myrkri. Afhverju get ég ekki komið í veg fyrir andlegu árásirnar? Afhverju er ég að fást við eftir staðreyndinni?“ Kirkjumeðlimirnir féllu, rúlluðu á gólfinu og kölluðu út í sársauka. Mér leið hjálaplaust og ófær um að aðstoða þá. Þá skyndilega, gat eiginkonan mín ekki hreyfst – fótleggirnir hennar voru lamaðir. Það var ráðist á son minn Joseph, og hann byrjaði að upplifa ákaft migreni. Dóttir mín, Joo-Eun, féll fórnarlamb þega handleggurinn hennar var brotinn. Yoo-Kyung og Haak-Sung féllu á gólfið líka, og þeir voru gerð fórnarlömb af illu öndunum.

Ef ég kastaði út illu öndunum frá einum meðlim, mundu þeir bara hoppa til annars meðlims og ráðast á næsta fórnarlamb. Kirkjumeðlimir okkar mundu vera í kvölum. Sem pastor, líður mér ófullnægjandi. Mér finnst ég ekki vera andlegur. Ég er ófær um að svala þorsta kirkjumeðlimanna. Þangað til á þessari stundu, hef ég ekki fattað hversu ófullnægjandi ég er sem pastor. Bardaginn þann dag endurspeglar skýrt andlega veikleikann minn. Mér líður svo ömurlega og þjáður á þeirri stund.

Í þrjá daga, höfðum við verið að berjast við illu andana. Sem afleiðing, hafði ég ekki verið fær um að fá góðann nætursvefn. Það skipti ekki máli hvar ég var, annað hvort í kirkju eða heima hjá mér. Illu andarnir gáfu mér enga hvíld. Bardaginn frá fyrri nóttinni, sérstaklega, gerði okkur þreytt. Bardaginn hélt áfram þangað til 8 um morguninn og það var Sunnudagur. Jafnvel þótt ég

nýtti alla trúnnu mína og andlegu getur, var ég árangurslaus.

ég, þess vegna, hafði ekkert val nema að leita aðstoðar frá Drottni. Ég sárbað til Drottins, en drottinn krafðist að ég sigraði illu andana með trúnni minni til enda. Þar sem Sunnudags þjónustan var að dragast nær, varð ég ópolinmóður og pressaði á Drottinn. „Jesús! Hjálpaðu mér! Ég er að sárþæna þig! Annað hvort komdu á milli eða sendu Erkiengilinn Míkael til að aðstoða. Plís flýttu þér! Það skipti ekki máli hver hjálpar okkur.“ Þegar ég sárþændi áriðandi, urðu Joseph, Joo-Eun og Haak-Sung með með kallinu um hjálp. Við vorum öll þakin í tárur. Líkamar okkar voru rennbleyttir í svita. Fljótlega eftir, komu margir englar frá himnum og þeir stóðu fyrir framan okkur.

* Hjálp Frá Erkienglinum Míkael

Það virtist eins og nokkur þúsund englar komu. Þeir héldu áfram að koma og þeir söfnuðust í kringum okkur. Við vorum umkringd af þeim. Englarnir byrjuðu að skjalda okkur og hulja okkur með bjartskínandi ljóslögum. Illu andarnir gerðu tilraun til að gera árás. Á stuttum tíma, sá ég svakalegt, skínandi, bjart ljós koma niður frá himnum. Erkiengill Míkael var að nálgast okkur. Hann var að ríða á hvítum hesti, hesturinn hafði vængi. Þegar hann reið, var hann sveiflandi svakalegu björtu sverði. Þegar hann kom, og í einni sveiflu, afhöfðaði hann suma illu andana.

Afgangs illu andarnir voru ringlaðir, og þeir byrjuðu að sundrast frammi fyrir Erkienglinum Míkael. Míkael labbaði stórum skrefum nær og í kringum kirkjumeðlimina. Þegar hann labbaði stórum skrefum nær kirkjumeðlimanna, réðst hann á illu andana og afhöfðaði þá. Þegar illu andarnir voru afhöfðaðir, kom myrkur mökkur fram frá líkómum þeirra og þeir hurfu.

Englarnir breiddu vængina sína í sundur til að forma varnarherkænskubragð til að vernda kirkjumeðlimina. Míkael hélt áfram að ríða og ráðast á illu andana með sverðinu sínu. Illui andarnir öskruðu og flúðu í ruglingi. Það var ringulreið fyrir þá. Þá birtist Jesús og tók eftir ástandinu.

*Brennandi Upp Illu Andana Með Heilögum Eldi

Lee, Haak-Sung: Nokkrir hópar af illum öndum fóru inní líkama móður minnar. Okkar bænastund var stutt þar sem við stuttum og köstuðum út illu öndunum frá henni. Jafnvel þótt ástandið sýndist ringulreið og móðir mín var í kvölum, hjélt Pastorinn sinni stillingu og hélt áfram að leiða sterka, áhrifaríka þjónustu. Orð Pastor's voru sameinuð og styrkt af krafti Guðs. Sem afleiðing, þegar bænámótið okkar byrjaði, var nærvera hins Heilaga Anda mjög kröftug.

Dagurinn var miklur kaldari en venjulega. Sem afleiðing, var ég ekki í góðu skapi og höfuðið mitt var fyllt svartsýnum hugsunum. Samt sem áður, um leið og ég byrjaði að biðja, fór kröftugi eldur hins Heilaga Anda inní hjartað mitt. Eldurinn hreyfðist á hringlagann hátt. Þegar eldurinn fór inní hjartað mitt, byrjaði ég að svitna frá hitanum og orkunni. Ég vitnaði fjölda engla koma frá himnum. Þeir voru að koma í gegnum krossdyrnar frá altarinu. Illu andarnir voru ennþá í líkama móður minnar og kveljandi hana. Sáskaukinn mundi valda móður minni til að rúlla á gólfinu. Móðir mín var hjálparlaus; hún vissi ekki hvað ætti að gera til að láta kvalirnar sínar stoppa. Hún grét og öskraði stöðuglega. Allir kirkjumeðlimirnir voru að taka þátt í bardaganum til að kasta út illu öndunum. Bardaginn þeirra hélt áfram þangað til morguns. Þakksamlega, með aðstoð Erkiengils Míkæls, sigruðum við illu andana og vorum fær um að klára

dags þjónustuna.

Þegar Erkiengillinn Míkael og Jesús snéru aftur til himnaríkis, vorum við fær um að finna tíma til að biðja einstaklingslega. Þegar ég bað í tungum, sá ég hóp af dimmum skuggum skríðandi út frá horninu. Á innan við sekúndum, birtist illur andi sem líktist stórrí risaeðli og byrjaði að hlaupa í áttina til mín. Þegar það réðst á í áttina til mín, brast höfuð þess opið og ég var fær um að sjá slímuga, rauða dillandi hluti innan í hausnum þess. Þegar ég tók eftir ástandinu, leið mér líkt og sálin mín var að yfirgefa líkamann minn. Á þeirri sekúndu, á veikleikastund, var ráðist á mig af illu öndunum. Mér var brugðið og kallaði fyrir Drottinn. „Jesús! Hjálpaði mér! Komdu fljótt og bjargaðu mér!“ Drottinn kom strax og greip hala risaeðlunnar og kastaði því. Illi andinn öskraði og flúði.

Næst, togðu hópur af myrk skugga, illum öndum á nærskyrtunni minni. Ég reyndi að brjótast laus en ég var ekki fær um það, og bænin mín var rofin. Um leið og ég fattaði að ég gat ekki sigrað þá með mínum eigin styrk, ákvað ég að hrópa kraftinn af Heilaga Eldinum. Ég byrjaði að hrópa, „Heilagur Eldur! Heilagur Eldur!“ Skyndilega, flæddi logandi eldur fram frá líkamanum mínum og sundraði myru skugga andana.

Þegar ég byrjaði að biðja í tungum, byrjaði ég að heyra lag. Ég dansaði og bað í takti við lagið. Ég tók eftir því að illur andi sem líktist járn grímu dróst nær mér. Ég hélt áfram að biðja og hendurnar mínar voru að hreyfast með takti tónlistarinnar. Járngrímu andinn kom nær, og ég tók grímuna af. Þegar ég fjarlægði grímuna, birtist sveimur skordúra frá því. Ég eyðilagði þá með Heilaga Eldinum. Þegar ég hafði sigrað illu andana, kom Drottinn og rétti mér nammi frá himnaríki. Það var mjög sætt og ljúffengt. Ég borðaði það of fljótt, samt sem áður, og byrjaði að hósta.

***Yoo-Kyung Vitnar Enn Einu Sinni Ættingja Sína Að Vera Kvaldir Í Helvíti**

Lee, Yoo-Kyung: Þegar Jesús hélt í hendina mína, spurði Hann, „**Yoo-Kyung, Mundi þig líka það að heimsækja himininn?**“ Um leið og ég heyrði spurninguna, var hjartað mitt fyllt gleði. Við flugum í gegnum loftið. Við fórum í gegnum geyminn og yfir Vetrarbrautina þegar við höldum áfram að fljúga fram á við. Samt sem áður, óvænt, flugum við í gegnum myrk göng og stefndum í áttina til vinstri vegarnins. Vinstri vegurinn leiðir til helvítis. Himnaríki var vegurinn til hægri.

Jesús vissi að ef Hann hefði beðið mig að heimsækja hel, mundi ég hafa streist á móti.
(천국가는 것처럼 하여 지옥으로 나를 데리고 온 것이다)

Ég elska að heimsækja himnaríki. Hvenær sem ég hef tækifærið að heimsækja himnaríki, nýt ég þess mjög mikið. Ég vildi að ég lifað þar núna að eilífu. En helvíti er mjög hrylligur og hræðilegur staður. Það er staður sem ég vil ekki heimsækja eða hugsa um. Þegar Drottinn spurði mig hvort ég vildi heimsækja himininn, leið mér gildruð. Hvenær sem ég upplifi að heimsækja hel, fer ég í gegnum svefnlausar nætur. Líkaminn minn upplifir og færir aftur eftirskilinn sársaukann af hel.

Þegar ég var að hugsa með sjálfri mér, sá ég ættingja mína vera dregna. Þeir voru neyddir til að standa í línu þar sem stór ill skepna vænti. Illa skepnan var svo stór að það leit út líkt og hæð þess náði til toppsins af hel. Það voru maörg krosslaga tré standandi há fyrir framan gífurlegu skepnuna.

Hinir illu andarnir voru að undirbúa að krossfesta ættingja mína á krossana. Stóra skepnan virtist vera konungur. Hvert skipti sem hann skipaði, skulfu hans óæðri og skyldmenni mín í ótta. Gífurleg stærð illu skepnunnar, þrumulega rödd hennar, og útlit þess hræddi mig. Ég endaði upp grátandi.

Óttaslegin, brast ég út í tár. Með áhyggju svip, þurrkaði amma mín tárin mín burt. Mér var aldrey leyft að haldast í hendur með neinum í helvíti, en þetta skipti var ömmu minni leyft að koma nær og þurrka tárin mín. Þegar hún þurrkaði tárin, fann ég kuldann frá hendinni hennar. Það var kalt eins og ís. „Yoo-Kyung! Afhverju kemur þú hingað aftur? Þetta er ekki blíður staður til að heimsækja. Yfirgefðu núna!“ Þegar hún talaði, grét hún með mér.

Jesús togaði mig nær Sinnar hliðar og rétti mér rauðan ávöxt. Hann sagði mér að borða það og hætta að gráta þegar ég er búinn. Drottinn hafði fært það frá himnaríki. Þegar ég var að borða ávöxt himnaríkis, starði amma mín á mig. Drottinn sagði, „**Yoo-Kyung, hvernig líður þér eftir að vera snert af ömmu þinni?**“ Ég svaraði, „Drottinn, hönd ömmu minnar er mjög köld. Það lítur út líkt og henni sé kalt og titrandi.“

Amma mín grét, hún beygði höfuðið sitt niður til Drottins og sagði, „Minn elskaði Jesús! Þakka þér fyrir að færa ömmudóttur mína, Yoo-Kyung.“ Frændi minn var standandi næst ömmu minni og spurði, „YooKyung, hvar er móðir þín?“ Ég sagði, „Móðir er í miklum sársauka. Hún getur jafnvel ekki beðið. Hún þarf að liggja niðri í kirkju.“ Bróðir foreldris spurði, „Er það satt? Ég óska henni heilsu og að vera góð...“ Hann hafði áhyggjur um móður mína. Þá sá ég afa minn og frændsystkinið mitt standandi næst þeim. Ég veit ekki hvers konar kvalir afa minn fór í gegnum áður en hann kom til þessa staðar, en skinnið frá líkamanum hans og andliti hafði verið rífið aff.

Með andlitin sín í uppnámi, tjáðu frændi minn og frændsystkynið mitt áhyggjur sínar. „Yoo-Kyung, fyrir hvaða ástæðu hefur þú komið hingað?“ Móðir grét; hún talað enn einu sinni. „Yoo-Kyung, ég vil líka yfirgefa þennan stað. Þar sem þú ert hérna með Jesú, plís spurðu Drottinn að taka mig út af þessum stað með þér. Hel er staður óbærilegrar kvalar og sársauka. Það er slíkur hræðilegur staður. Plís hjálpaðu mér að komast út af þessum stað.“

Þegar ég horfði á ömmu mína gráta og sárbiðja, spurði ég Drottinn. „Jesús, plís komdu henni út af þessum stað! Mér líður svo illa fyrir ömmu mína!“ Ég hrópaði út til Föður Guðs: „Minn Þrenningar Guð. Hjálp!“ Jesús svaraði, „**Yoo-Kyung, það er að verða seint. Yfirgefum; það er nóg fyrir í dag.**“ Hann greip hendina mína og innan þeirrar stundar, heyrði ég frændsystkinið mitt öskra. Það var mjög hátt. „Yoo-Kyung! Plís hjálpaðu mér! Plís! Bjargaðu mér!“ Þegar hann hrópaði, vafðist rauður, blár, og gulur snákur utan um fótlegginn hans. Snákurinn skreið hægt uppávið í áttina að hausnum hans.

Frændsystkini mitt hélt áfram að öskra og hrópa. „Yoo-Kyung! Þegar þú snýrð aftur til jarðarinnar, boðaðu fagnaðarerindið til allra ættingja þinna og segðu þeim að trú á Jesú. Segðu þeim að mæta í kirkju trúfastlega! Segðu þeim að ekki koma til þessa staðar – sama hvað! Skilur þú?“ Þegar hann hrópaði, hljóp illur andi með beitt horn til þeirra og spurði þeirra, „**Hvað ertu að tala?**“ Hann virtist í uppnámi. Illi andinn stakk bringu ömmu minnar með hroninu sínu. Amma mín féll til jarðarinnar öskrandi. Ég hrópaði móðursýkislega, „Amma! Amma! Djöfull, ég mun ekki láta þig komast upp með þetta! Ekki snerta Ömmu mína!“ Þegar ég hrópaði, fattaði ég að ég var íkirkju og var að biðja. Jesús klappaði höfuðið mitt, talaði, og huggaði mig um leið og ég grét og bað.

*Erkiengillinn Míkael Ríðandi Á Hvítum Hesti

Systir Beak, Bong-Nyo: Á meðan þjónustan var, röðuðust nokkrir illir andar upp í röð og fóru inní líkamann minn. Þeir ollu doða á vinstri hendinni minni. Ég var ekki fær um að greina útlit þeirra. Þeir héldu áfram að gegnsýra inní líkamann minn. Ég var í gríðarlegum sársauka og rúllandi á gólfinu. Pastorinn og Frú Kang, Hyun-Ja tóku eftir trufluninni og stoppuðu bænirnar sínar til að koma til minnar aðstoðar. Aðrir safnaðarmeðlimir aðstoðuðu líka. Þau byrðuðu öll að kasta út illu öndunum. Kastandi út öllum illu öndunum frá líkamanum mínum var erfitt. Hópurinn varði góðum skerf af tíma að berjast.

Bardaginn við illu andana hélt áfram út í gegnum nóttina. Illu andarnir innan í líkamanum mínum streittust stórlega á móti. Þeir mundu ekki koma út af líkamanum mínum svo auðveldlega. Pastorinn og eiginkonan hans köstuðu öllum illu öndunum úr, einum í einu. Þeir báðu ít í gegnum nóttina. Það voru margir illir andar innan í mér. Illu andarnir kvöldu mig út í gegnum nóttina. Líkaminn minn snérist í allar áttir. Hópurinn kastaði að lokum öllum illu öndunum út snemma um morguninn. Þegar þeir höfðu farið fyrst inní líkamann minn, var ég ekki fær um að sjá form þeirra eða lögum. Samt sem áður, þegar þeim var kastað út einum í einu, var ég fær umað sjá skýrt þeirra form.

Ég tók eftir mörgum mismunandi týpum snáka; sumir voru stórir og sumir mjög litlir. Ég sá líka skordýr sem litu út ógeðslega og hrollvekjandi. Enn fremur, var þar illu andi sem leit út líkt og ung stelpa með öðrum illum öndum sem höfðu horn. Öllum þeim var kastað út einum í einu. Þegar leyst, leið mér létt og frelsuð. Líkaminn minn var aumur og ég átti erfitt með að hreyfast. Ég varð að biðja liggjandi niðri. Þá kom Drottinn með hópi engla til að heimsækja. Hinn Heilagi Andi kom líka og gaf mér Heilagan Eld. Eldbolti fór inní hjartað á mér.

Um leið og eldboltinn fór inní hjartað mitt, varð líkaminn minn mjög heitur – sem ég gat ekki borið. Ég var titrandi frá því að vera kalt, en eftir að fá Heilaga Eldinn, hafði mér orðið heitt. Skyndilega brast ég út, og ég var að biðja í tungum kröftuglega um leið og hitinn frá eldinum logaði út. Jesús sagði, „**Bong- Nyo, Ég veit að þú hafðir erfiðan dag. Þess vegna, langar mig ekki að taka þig til heljar í dag. Þú ert að biðja þrátt fyrir auma líkamann þinn. Yfirgefum. Ég vil auðvelda þér sársaukann.**“ Drottinn hélt þá í hendina mína um leið og við flugum til himnaríkis.

Drottinn tók mig til himnaríkis. Við heimsóttum hafið, fjallið sem var hvítt eins og snjór, og Hann hélt áfram að sýna mér um. „**Hendurnar þínar eru kaldar eins og ís. Þú hlýtur að vera í sársauka. Það er verk djöfulsins!**“ Drottinn greip hendina mína og innan þeirrar stundar sá ég svarta mökkva síast í gegn frá höndunum mínum í forminu af snáki. Mökkvarnir hurfu þá. Eftir hlýju snertingu Drottins, urðu hendurnar mínar hlýjar. Drottinn talaði blíðlega, „**Bong-Nyo, efnislegi líkaminn þinn er mjög veikur og þreyttur. Leggstu niður og hvíldust hérna. Þú hefur gert gott verk í dag.**“

Eftir að ég hafði alveg nóga hvíld í himnaríki, leið mér eins og mér hefði batnað. Ég hékk með englunum og hafði góðan tíma. Ég snéri til kirkjunnar og sá Erkiengilinn Míkael veiða niður illu andana. Hann var ríðandi á hvítum hesti og reið á milli biðjandi kirkjumeðlimanna. Þar sem Pastorinn hafði kastað út illu öndunum út af mér, hafði hann ekki tækifæri til að biðja á meðan nóttin var. Þess vegna, undirbjó hann að biðja um morguninn. Ég sá um fimmtíu illa anda umkringja Pastorinn. Þeir voru að bíða eftir tækifærinu að ráðast á Pastorinn. Erkiengillinn Míkael dróst nær Pastornum og hrópaði, „Þið allir illu andar! Hvernig dirfist þið að koma og safnast saman hér.“ Hann sveiflaði þá sínu skínandi sverði sem virtist líkt og gullið ljós. Erkiengillinn Míkael sveiflaði sínu bjarta, gullna sverði og illu andarnir næst Pastornum höfðu þeirra hausa skorna af. Þeir urðu allir öskur. Ég sá mökk rísa frá öskunum um leið og illu

andarnir flýðu til helvítis. Sviðsmndin var mjög skær. Þegar ég ber Joo-Eun saman við hina unglíngana, sé ég að hún er sérstaklega björt, svípmíkil, og alltaf gláðleg.

Fjölskylda Pastorsins var að upplífa fjárhagslega erfiðleíka. Jafnvel þótt þeir höfðu alltaf lífað í fátækt, eru börnin þeirra öguð og vel upp alin. Þau kvarta aldrey um þeirra ástand. Flestir kirkjumeðlímannna okkar eru hafnaðir frá öðrum kirkjum. Þau hafa öll sest að herna og orðið stöðugir í trúnni sinni.

Jesús snéri aftur til kirkjunnar og var að vekja Joo-Eun, sem hafði fallið í svefn á meðan í löngu bænasamkomunni. Þegar ég tók eftir Drottni, varð ég tár vot þegar ég sá að Joo-Eun var ekki að svara. Mér fannst það leitt fyrir Joo-Eun; hún var mjög þreytt. Drottinn sagði, „**Joo-Eun! Frekna – það er ég, Drottinn. Ég hef komið til að taka þig til himna. Vaknaðu upp, Joo-Eun. Elskaða Joo-Eun mín! Ég hef komið til að sýna þér meira af himninum. Joo-Eun! Liftu upp h-fðinu þínu.**“ Drottinn reyndi að sannfæra hana blíðlega.

Dagur 29: Okkar Pesrónulegu Frásagnir Af Andlegum Upplifunum

„Sem samverkamenn hans áminnum vér yður einnig, að þér látið ekki náð Guðs, sem þér hafið þegið, verða til einskis. Hann segir: Á hagkvæmri tíð bænheyrði ég þig, og á hjálpræðis degi hjálpaði ég þér. Nú er hagkvæm tíð, nú er hjálpræðis dagur.“ (2 Korintubrэф: 6:1-2)

***Ósk Joseph's**

Kim, Joseph: Það var bara einn dagur eftir með bænafundinn, og ég var ekki andlega vakinn. Mér leið þungt og þjáður. Tár byrjuðu að streyma niður andlitið mitt. Undanfarið, þegar hópurinn okkar klárast með bænámótið, mundi ég hlusta á vitnisburði annarra um þeirra andlegu vakningu. Ég gat ekki nema öfundað þau. Drottinn var ennþá hljóður, og ég heyrði ekki neitt frá Drottni. Joo-Eun og aðrir safnaðarmeðlimir útskýrði ástæðuna afhverju ég var ekki að upplifa vakninuna. Þau útskýrðu að ég var að vera kallaður til að vera í þjónustu sem pastor. Þess vegna, varð ég að biðja þangað til Guð var ánægður. Ég vissi ekki afhverju pastorar urðu að biðja lengur og harðar. Faðir minn, Pastor Kim var ekki andlega vaknaður heldur. Ég hugsaði, kannski gæti hjartað hans verið í örvæntingu. Samt sem áður, tjáði Pastorinn ekki neinar tilfinningar af vonbrigðum, heldur huggaði mig frekar með hvattningarorðum. „Biðjum og verum þolinmóðir.

Á meðan í minni bæn, brast ég út með tárur iðrunar. Ég grét í góða stund. „Drottinn! Plís opnaðu andlegu augun mín! Sýndu mér ienhvað. Plís!“ Þegar ég bað í tungum, sá ég blátt ljós blikkandi í miðju myrkrinu. Það hvarf þá. Ég bað og bjóst við að sjá bláa ljósið aftur. Hjartað mitt þráði heitt eftir því. Samt sem áður, sá ég ekki bláa ljósið. Ég varð fyrir vonbrigðum en ekki reiður.

***Umbreyting Djáknu Shin, Sung-Kyung og Jung-Min**

Djákna Shin, Sung-Kyung: Jafnvel þótt ég hafði iðrast með tárur í langdreginn tíma, hafði ég ekki séð neina sýn. Þegar ég minntist um bænánæturnar, það, í sjálfu sér, er kraftaverk. Án hjálpar Drottins, mundi það ekki hafa verið mögulegt. Mín skuldbinding í bæn *út af fyrir sig* er afleiðing af Guðs náð og samúð. Þegar ég hlustaði á vitnisburði meðlimanna um andlega vakningu og þeirra upplifanir af því að heimsækja himinn og hel, leið mér skömmustulega og ég dró trú mína í efa. Trúin mín var meira sýning. Ég reyndi að halda uppi með öðrum. Núna, er ég að játa syndirnar mína grimmilega með iðrunartárur.

Eiginmaðurinn minn var að taka nálægt eftir syni mínum, Jung-Min. Hegðun hans hafði algjörlega breyst. Jung-Min hafði upplifun af aðheimsækja hel á undan mér. Sonur minn starði á mig og sagði, „Mamma, þú verður að heimsækja hel og upplifa það.“ Ég varð að hugga sjálfa mig um leið og mér var brugðið af athugasemd hans.

Sonur minn Jung-Min er bara barn sem er tilbúinn að fara í grunnskóla. Hann var vanur að vera háður leikjum á internetinu og horfa á teiknimyndir. Samt sem áður, etir að hann upplifaði Logandi Eldinn af hinum Heilaga Anda, var hann fæddur aftur og fékk heilaga gjöf. Hann hefur ekki horft á sjónvarpið eða spila leiki á internetinu í næstum mánuð. Núna þegar hann hefur helgað sjálfan sig í bæn, getur hann auðveldlega beðið í þrjáa tíma með hendurnar sínar reistar í loftinu. Metnaður hans er núna að vera pastor. Hann er að lesa og stúdera Biblíuna

hvern dag. Ég vonast til að sjá hvernig hann mun snúast út.

*Drottinn Þjáist Á Krossinum

Lee, Haak-Sung: Á meðan ég var í bæn, birtust þrír illir andar á sama tímanum. Út af þeim þreim, virtist einn mjög sterkur. Hann hafði líka þrjú höfuð. Andinn hljóp um mína hlið til að trufla og rugla mig. Ég hljóp eftir honum og greip fótleggina hans. Þegar ég náði gripi á andanum, sveiflaði ég honum um. Skyndilega, kom Heilags Anda eldur fram frá hendinni minni og fór inni illa andann. Illi andinn sundraðist strax í öskur. Ég tók þá eftir svörtum hlut að fela sig fyrir aftan Djáknu Shin. Ég stóð andspænis svarta hlutnum á þann sama hátt og vöðvaði andinn. Fljótlega, birtist annar illur andi í formi risaeðlu. Hauskúpa þess var sprungin opin. Án miskunnar, greip ég og sveiflaði því um nokkrum sinnum. Það brotlendi í hluta. Frá eyðilagða líkama þess, skriðu margar mismunandi skítugar, hrollvekjandi pöddur hratt út. Það varð flykking. Ég hrópaði hátt, „Eldur hins Heilaga Anda!“ Eldur frá líkamanum mínum skaust út. Eldboltinn frá líkamanum mínum eyðilagði og brenndi alla illu andana og flykkingu skordýranna.

Þegar ég hafði sigrað illu andana, birtist Drottinn. Um leið og ég sá Hann, komu tár út. Ég sárbað til Jesú. „Plís taktu Joseph og Joo-Eun til himna.“ Jesús svaraði, „**Allt í lagi, ég mun.**“ Hann kallaði mig af viðurnafninu mínu og sagði, „**Sam dol! Förum til himna saman.**“ Ég hélt í hendi Drottins og við komum að blómagarðinum. Ég hafði fínan, notalegan tíma.

Þegar við hengum í blómagarðinum, sagði Drottinn, „**Haak-Sung! Við verðum að heimsækja annan stað. Yfirgefum núna.**“ Ég velti fyrir mér hvert við vorum að stefna. Ég fattaði þá að það var Kirkja Drottins. Í sý, sá ég Drottinn labbandi í áttina til grunnhyggjar hæðar. Og þá hvarf Hann. Skyndilega, birtist Drottinn frammi fyrir augunum mínum. Hann var að labba með krossinn. Fólk var berjandi á Honum. Houm var blæðandi frá sárunum og skurðunum á líkama Hans. Þeir hæddust að Drottni.

Hann var með þyrnikórónu. Blóð streymdi niður andlitið hans frá þyrnunum sem voru að stingast inni höfuðið hans. Ég sá sviðsmynd þar sem Jesús þjáðist um leið og löngu beittu naglarnir stungust í gegnum hendurnar Hans og fætur. Hann dó þá. Ég grét út hátt þegar ég vitnaði Jesú þjást. Ég sá þyrnikórónuna, stunguna með nöglum, úthellinguna af vatni og blóði. Þá birtist Drottinn. Þetta sinn, var Hann að þurrka tárin frá augunum mínum og Hann sagði blíðlega, „**Haak-Sung, ekki gráta.**“ Ég mun aldrey gleyma hverju ég hafði sér í sýninni.

*Borðandi Ávexti Himnaríkis Alla Í Einu

Lee, Yoo-Kyung: Í dag var ekki venjulegur dagur. Jesús var þegar að bíða eftir okkur í kirkju á undan bænunum okkar. Hann stóð fyrir neðan krossinn sem hékk í í kirkjunni. Þegar ég byrjaði að biðja, var ég upptekinn kallandi Faðir Guð. Drottinn kom fyrir framan mig og greip strax hendina mína. Hann greip hendina mína og við flugum til himnaríkis. Þegar við komum í himnaríki, byrjaði ég að syngja um leið og Jesús horfði. Ég söng þrjú lög: „Lofaðu, Ó Mín Sál; Upp og Berjast Á Móti Djöflinum, og Skíra með hinum Heilaga Anda.: Ég söng lögin aftur og aftur. Drottinn klabbaði vingjarnlega og sagði, „**Kæra Frú Mole mín syngur mjög vel. Það er ánægjulegt.**“ Hann hrósaði mér.

Ég sagði við Drottinn, „Drottinn, ég hef auman háls og ég hef verið að hósta nýlega.“ Drottinn svaraði, „**Í alvöru? Það er ekki leyfilegt fyrir þig að vera veik. Hefuru kvef? Ég mun lækna þig, svo hafðu ekki áhyggjur.**“ Hann strauk hendinni Sínni yfir líkamann minn og hjélt mér í handleggjunum Sínum. Þegar Jesús, fann í hlýju, góðvild, og blíðu. Ég vissi ekki hvað átti að gera.

Ég sagði, „Jesús, ég hef líka stíflað nef.“ Hann svaraði, „Ég mun lækna það líka.“ Drottinn færði mér þá ávexti himnaríkis. Ávextir himnaríkis litu svipaðir út og ávextirnir á jörðu. Þeir litu eins út í lögun; þeir voru um sama stærð og höfðu sömu liti. Ávextirnir sem Drottinn færðu mér litu út líkr og plómur, perur, eppli, og vínber. Samt sem áður, getur maður ekki borið bragðið saman. Ávextir himnaríkis voru svakalega ljúffengir.

Um leið og maður tekur bita, bráðna ávextirnir bara í munnum á þér. Það var undrandi tilfinning. Jesús sagði, „**Yoo-Kyung! Borðaðu eins marga ávexti og þú vilt og náðu að verða í góðu lagi.**“ Skyndilega, nálgadist Yeh-Jee mig og sagði, „Systir, ég heyrði að þú hefðir kvef. Ekki vera veik. Þú verður að vera heilbrigð allan tímann.“

Þegar Drottinn og ég stefndum til baka til Kirkju Drottins, flugum við í gegnum vetrarbrautina. Frá fjarlægð, sáum við þá dökkblá ský hreyfast. Ég sagði við Drottinn. „Jesús, ég man ekki eftir að vera að sjá þessi dökku ský. Afhverju eru þau skyndilega þarna? Þau eru svo dimm. Ég er mjög óttaslegin.“ Drottinn huggaði mig. „**Þessir eru ekki ský. Þeir eru skítugir illir andar. Þeir eru dulbúnir sem ský. Þeir eru illir blekkjendur. Hafðu ekki áhyggjur. Ég mun vernda þig.**“ Við komum þá í kirkjuna.

Drottinn spurði, „**Yoo-Kyung, er þér kalt?**“ Ég sagði, „Já Drottinn, mér er kalt.“ Drottinn strauk líkamanum mínum. Um leið og Hann strauk líkamanum mínum, varð líkaminn minn heitur. Mér leið líkt og logandi eldi. Við sögðum okkar vertu sæll og veifuðum til hvors annars. Vörðurinn minn var niðri og þá tóku illu andarnir tækifæri af þeirri stundu, og þeir fóru inní líkamann minn. Ég var kvalin alla nótt. En eftir að pastorinn bað, batnaði mér.

***Systir Beak, Bong-Nyo Mætir Satan Í Þriðja Sinn**

Systir Beak, Bong-Nyo: Þegar ég hrópaði út til Drottins um iðrunartár, brast systir joo-Eun í tár sem var að sitja næst mér og byrjaði að iðrast. Innan þeirrar stundar, fylgdi ég því sama. Þegar ég var að biðja, sá ég engla koma niður frá himnum, og þeir þöktu alla kirkjumeðlimi okkar með þykkum lögum af björtu ljósi allt um okkur. Verndar lögin af ljósi voru svo björt að ég gat ekki starað inní þau. En hópur illra anda birtist og réðst á okkur. Þeir horfðu og biðu eftir tækifærinu til að fara inní verndarljósinn.

Englarnir höfðu komið til að taka mig. Drottinn hafði skipað þeim. „Drottinn er að bíða á heimi vetrarbrautar. Flýttu þér, við verðum að yfirgefa núna af því að Hann er að bíða eftir þér.“ Þeir hvöttu mig til að flýta mér. Um leið og ég fór út fyrir utan vagnar lög ljóss, flugum englarnir og ég upp í loftið. Illu andarnir flugu eftir okkur og gerðu tilraun til að gera árás. Englarnir og ég vorum í grimmum bardaga um leið og við flugum.

Við höfðum loksins náð til vetrarbrautarinnar, en drottinn var ekki þar. Mitt óöryggi jókst um leið og ég varð kvíðin. Við flugum í gegnum göngin; hvenær sem Drottinn er ekki í kringum mig, keppir hjartað mitt út af óörygginu mínu. Skyndilega, birtist Drottinn út af hvergi og hélt í hendina mína. Hann huggaði þá mitt óörugga hjarta. „**Bong-Nyo, beiðstu lengi? Förum og heimsækjum hel. Ekki vera hrædd – Ég mun vernda þig.**“

Drottinn fylgdi mér til heljar. Óvænt, stóð konungur illra anda fyrir framan mig. Í fyrstu, vissi ég ekki hvers konar illur andi það var; ég hafði ekki tækifæri til að bera kennsl á það. Samt sem áður, kannaðist ég við það þegar það byrjaði að hafa samræður við mig.

„Þú? Hefur þú komið hingað aftur! Þú slasaðir augun mín og hefur rispaðir bakið mitt. Þú hefur eyðilaggt vængina mína. Helduru að þú getir stöðuglega lifað lífinu þínu án nokkurrar sektar? Líkaminn minn er í sársauka út af örnum sem þú hefur ollið á bakinu mínu. Ég hef

langað og beðið eftir þér til að heimsækja hingað aftur. Loksins, ertu hérna!“ Hann hrópaði eins og hel væri að titra. Konungur illu andanna gaf skipun til undirþjóna sinna. „Færið fjölskyldu meðlimina hennar hingað!“ Með þeirri skipun, sá ég fjölskyldumeðlimina dregna til okkar nærveru. Fjölskyldumeðlimirnir mínir voru settir fyrir framan konung illu andanna um leið og undirþjónaskepnurnar gerðu bendingu til að hræða þá. Fjölskyldumeðlimirnir mínir voru skjálfandi skelfilega, og andlit þeirra voru föl af ótta. Þeir litu snöggt á mig í vonleysi. Drottinn stóð þar að horfa í hljóði.

Þegar bróðir minn hrópaði út, „Systir Bong-Nyo! Mig langar til að sjá dóttur mína sem var fædd eftir dauðann minn!“ Móðir mín talaði rétt eftir. „Dóttir mín, Bong-Nyo! Ég sakna barnadóttur hans mjög mikið. Fljótlega eftir að dóttir hans var fædd, dó ég.“ Það var erfitt að skilja orðin þeirra þar sem þau voru í kvölum. Hvernig gátu þau upplifað að sakna barnanna sinna á slíkum stað? Sársaukinn þeirra var svo hryllilegur, hvernig var það mögulegt að þau gátu fundið einhverjar aðrar tilfinningar?

Þar sem þeirra forvitni um fjölskylduna sína var svo mikil, varð ég að gefa þeim endurnýjanir. Dóttir bróður míns er frænka mín, og hún var þegar meira en 20 ára gömul. Ég sagði bróður mínum að hún var ekki Kristin. Samt sem áður, lofaði ég honum að ég mundi boða trú til hennar hvað sem það kostaði og leiða hana til Kirkju Drottins.

*Satan Tekur Hefnd Á Fjölskyldunni Minni

Þegar konungur illra anda yfirheyrði samræður okkar, varð hann mjög reiður. Hann varð sérstaklega reiður þegar hann heyrði orðið trúboð. „Hvað? Boða fagnaðarerindið hver? Um hvað ertu að taka? Þú hefur enga hugmynd hvaða sársauka ég er undir út af þér! Ég hef verið að bíða eftir þessari stundu! Ég mun láta fjölskylduna þína þjást meir. Byrjiði kvalirnar!“ Hann skipaði og með skipuninni, svaraði undirþjóna skepnan: „Já herra! Satan Konungur!“ Illa skepnan labbaði í áttina til móður minnar, bróðursonar og bróður.

Móðir mín var klædd í hvítu, bróðir minn og bróðursonur í svörtu. Skepnan lagði fjölskyldumeðlimina mína á jörðina næst hvorum öðrum. Skepnan byrjaði að stinga líkama móður minnar, byrjandi á fótum. Naglarnir voru mjög beittir, langir, og þykkir. „Ahh! Bong-Nyo! Bjargaðu mér! Plís hjálpaðu mér!“ Skinn var að vera rífið frá holdinu hennar um leið og blóð dreifðist frá allstaðar yfir líkama hennar. Öskrin og kveinin voru heyrð yfir allan staðinn. Mér fannst líkt og hljóðhimmurnar mínar væru að fara að springa frá háa kveininu.

Sviðsmyndirnar af hel voru ekki skapaðar í gegnum mína ímyndun: þær eru ekki skáldskapur. Hel er raunverulegur staður. Hvað sem ég vitna, voru þessi atvik að gerast fyrir framan mig. Sviðsmyndirnar og hljóðin af kvölunum eru raunveruleg. Hvernig get ég skapað ímyndun af slíku volæði! Mitt takmarkaða þolinmæði rann út, og ég hrópaði eins og geðveik persóna. „Drottinn! Plís gerðu einhvað! Plís! Fljótt! Ég get ekki borið að sjá það neitt meir! Plís! Afhverju refsaru ekki illa bastarðinum sem er að kvelja móður mína?“ Ég grét móðursýkislega.

Með tárur, grét ég, „Móðir! Vesæla móðir mín! Hún er í slíkum kvölum af því að ég pirraði Satan. Það er mín sök!“ Satan skipaði undirþjónunum sínum að halda áfram að stinga líkama móður minnar. Skepnurnar stungu maga móður innar, bringu, háls og höfuð. Þeir sýndu enga miskunn. Það leið yfir móður mína frá tíma til tíma og hún öskraði á milli. Blóð og hlutar af húð voru allsstaðar. Hún leit ekki út mennsk neitt meir.

Bróðir minn og bróðursonur þjáðust skelfilega vitnandi á kvalir móður minnar. Þeir skulfu óstjórnlega. Eftir að þeir höfðu klárað með móður mína, hlupu þeir í áttina til bróður míns

og bróðursonar. Þeir byrjuðu að stinga líkama þeira með nöglum alveg eins og þeir höfðu gert við móður mína. „Ah! Systir Bong-Nyo! Bjargaðu mér! Plís hjálpaðu mér!“

„Frænka, hjálpaðu mér! Frænka! Plís spurðu Drottin, fljótt!“ Illu skepnurnar héldu áfram að stinga án miskunnar. Öskrin frá bróður mínum og bróðursyni bergmáluðu yfir loftið af hel.

Satan hrópaði hátt, „Sérðu? Hvernig líður þér? Er það ekki fínt? Þar sem þú hfeur stuðlað að mínum sársauka, mun ég láta þig upplifa sársauka í gegnum kvalir fjölskyldunnar þinnar. Ég mun láta þig vitna það frá fyrstu hendi!“ Ég reyndi að hunsa Satan. Ég leit snögg yfir til móður minnar og hrópaði, „Móðir! Vesalings móðir mín! Þegar ég heimsótti hel síðast, varst þú í eldi heljar. Þegar ég sá þig í eldinum, verkjaði hjartað mitt svo mikið. Ég reyndi að hefna þín með því að ráðast á konung illu andanna. Samt sem áður, hefur verknaður hefndar minnar leitt af sér meiri kvalir fyrir þig. Mér þykir það leitt. Móðir, fyrirgefðu mér! Hvað ætti ég að gera?“ Ég grét og grét. Ég varð örg og byrjaði að bölva konungi illra anda.

„Satan! Þú djöfull! Hinn Þríeini Guð lifir í mér! Ég er dóttir guðs! Ég mun eyðileggja þennan stað, ég lofa þér! Ef ég get það ekki, þá mun minn Guð hefna fyrir mig. Þú munt vera eyðilagður. Þér mun vera hent inni eldsdýkið. Ég mun bíða þolinmóðlega þangað til þessa dags. Þú skítugi, svikuli illi andi! Skítugi Satan! Hver heldur þú að þú sért? Hvernig dirfistu að freista fólks á jörðu, láta þau syndga, og leiða þau inni hel. Bastarður! Þú ert bölvaður! Satan! Þú og allir þínir lægri vinnandi undir þínum skipunum munu vera bölvaðir af Föður Guði!“

Drottinn sá mig verða í meira uppnámi, svo hann greip fljótt hendina mína. Ég var í hel, en skyndilega birtist bjart ljós frammi fyrir augunum mínum. Ég var þegar í himnaríki. Eftir að ég hafði verið í myrkinu af hel, lét frábæra ljós himnaríkis mig finnast hugurinn minn tómur. Skyndilega hafði breytingin af umhverfinu ringlað mig.

Jesús útskýrði blíðlega, „Bong-Nyo, jafnvel þótt ég vildi hjálpa þér, var það ómögulegt. Þegar einhver fer einu sinni til heljar, getur hann eða hún aldrey yfirgefið. Það er ómögulegt fyrir mig að breyta því. Þú getur bara verið hólpin þegar þú ert lifandi á jörðu. Þegar einhver deyr, er það ekkert tækifæri til að iðrast. Það er búið. Allt sem ég get gert fyrir þig er að gráta með þér eða taka þig til himna. Fjölskyldumeðlimir þínir eru í helju. Ég er ekki fær um að gera neitt; það er út úr mínum höndum. Enginn getur nokkur tímann hjálpað þeim.“ Drottinn var mjög leiður fyrir ástandið.

Jafnvel þótt ég var í himnaríki, færði hugsunin um fjölskyldunar mína í helvíti tár til augnanna minna. Ég gat ekki nema hugsað um fjölskylduna mína kvalda í helvíti. Ég var að upplifa óbærilegan sársauka. Það var engin huggun fyrir mitt brotna hjarta. Drottinn flaug mér til hæsta punts í himni himnaríkis. Ég sá einstakt ský: það var lagað eins og brú. Þegar Drottinn og ég löbbum í gegnum skýið, hélt Hann í hendina mína. Samt sem áður, voru hugsanir mínar ennþá um fjölskylduna mína í kvölum.

Ég hélt áfram að gráta eins og barn. Ég var skömmustuleg grátandi fyrir framan Drottinn. „Drottinn, mér þykir það leitt. Ég lærði að við grátum ekki í himninum. Hvað ætti ég að gera? Ég get ekki stjórnað því....“ Drottinn kallaði þá þrjá engla. „Heilaga Beak, Bong-Nyo mun núna snúa aftur til Kirkju Drottins. Þið munuð vernda hana nálæglega og vaka yfir henni.“ Englarnir og ég snérum aftur til jarðar. Hvenær sem ég sný aftur heim frá því að heimsækja hel, mundi allur líkaminn minn vera í sársauka. Bakið mitt mundi venjulega verkja mjög mikið. Ég bað og spurði Drottinn: „Drottinn, ég hef svo mikinn sársauka í bakinu mínu. Það er mjög erfitt fyrir mig að biðja á hnjúnum mínum.“

Má ég liggja niðri á kirkjubekknunum og biðja?“ Drottinn svaraði náðarsamlega, „Það mundi vera fínt.“ Faðir Guð svaraði líka eins vel. „Það er allt í lagi að biðja liggjandi niðri.“

Þegar ég lagðist niður á bekkinn, bað ég. Jesús snéri aftur og tók mig til fjallanna af himnaríki. Að fjöllum himnaríkis, sá ég marga bjart skínandi steinstólpar. Stólparnir voru

svakalega bjartir. Ég dróst nær stólpunum. Stólparnir voru líkir kristals; þeir voru gagnsæir. Stólparnir enduköstuðu ljósi í allar áttir. Stólparnir á fjallinu voru svo fallegir að það voru engin orð til að tjá dýrðina þeirra. Það var undursamlegt og frábært landslag. Drottinn vissi að ég var niðurdregin, svo Hann tók mig til að sýna mér fallegu staðina. Það huggaði mig og gladdi mig upp. Hann gerði sérhverja fyrirhöfn til að gera mig hamingjusama. „**Bong-Nyo! Hættu að gráta!**“ Ég gat ekki hjálpað það, og ég hætti varla að gráta.

* Sjálfboðin Til Að Fara Til Heljar

Eftir að snúa aftur til kirkju, byrjaði ég að biðja, en fjótlega eftir féll ég í svefn. Á meðn svefninn minn var, vakti verndarengillinn minn mig með þremur öðrum englum yfir og vernduðu mig. Eftir að ég hafði vaknað, spurði ég englana hvert Drottinn hafði farið. Drottinn hafði verið með áður en ég féll í svefn. Englarnir svöruðu, „Hafði ekki áhyggjur. Drottinn mun koma til baka bráðlega.“ Rétt eftir að þeir höfðu svarað, birtist Drottinn. Ég spurði Drottinn: „Drottinn! Okkar 30 daga bænafundur mun vera fullkomnaður á morgun. Ég mun ekki hafa tækifærið til að heimsækja hel aftur. Mig mundi líka það að heimsækja hel eitt síðasta sinn.“

Drottinn sagði, „**Meinarðu það virkilega? Þér hefur ekki batnað líkamlega frá síðustu heimsókninni þinni. Þú ert ennþá í áfalli. Bong-Nyo, afhverju hefuru ákveðið að snúa aftur? Afhverju mundir þú vilja heimsækja hel aftur?**“ Drottinn var undrandi. Ég svaraði til baka, „Frá þessum bænafund, hef ég lært marga hluti. Á meðan í miðri ræðunni, sagði Pastorinn skriftin orð. Ég giska á að tilgangurinn var að hvetja og styrkja trúna okkar. Ég endurtók orðin sem Pastorinn hafði prédikað til Drottins. Drottinn hló þá hátt og sagði, „**Ó! Ég hef þegar heyrt þessi orð.**“ Ég svaraði, „Ég hef lært einn mikilvægan hlut – það er bara fyrir trú! Enn fremur, hef ég lært að biðja þrjóskegla hverja beiðni, sérstaklega, andlega vakningu. Kannski eru aðrir meðlimir bænaliðsins að taka það sama og ég.“

Jesús sagði, „**Bong-Nyo, Ég skil ásetninginn þinn, en ef þú heimsækir hel einu sinni enn, munt þú líklega sjá foreldra þína aftur. Þú munt vera tilfinningalega meidd aftur. Hjartað mitt verkjar þegar ég veit að ég get ekki hjálpað þér. Afhverju ertu þrjóskegla að biðja mig um að heimsækja hel einu sinni meir?**“ Ég svaraði áriðandi, „Drottinn, Pastorinn okkar er að skrifa bók sem er að opinbera sannleikann og eiginleika djöfulsins og heljar. Þess vegna, ef ég heimsæki hel einu sinni meir, get ég vitnað og upplifað það í meiri smáatriðum. Við getum þess vegna haft nákvæmari skrár til að skrifa um. Við verðum að útskýra nákvæmlega helju og illu öndunum.“ Þegar ég var að segja tryggðina mína, leit Jesús út hrifinn með mig. Ég stóð upprétt á hnjónum mínum um leið og ég bað. Drottinn sagði þá, „**Það er allt í lagi að biðja liggjandi á bakinu þínu.**“ Í því tilfalli, bað ég Haak-Sung að færa mér púða. Þegar ég lagðist niður, byrjaði ég að biðja.

Drottinn færði mig aftur til heljar, og Hann yfirgaf hel, skiljandi mig eftir eina. Ég byrjaði að labba í gegnum myrkið. Stígurinn var mjög þröngur, svo ég hafði hreyfst varkárlega. Ég kannaðist við stíginn, og ég var fær um að finna veginn minn í kring og hreyfast áfram. Ég hélt áfram að labba áfram, en ég gat ekki séð neitt eða skynjað neitt. Og án þess að vita, var ég skyndilega gildruð í klefa. Ég gerði tilraun til að finna út hvar ég var gildruð, en ég gat ekki séð hlut. Enn fremur, var ég varla fær um að hreyfast.

*Upplifandi Kvalirnar Aftur En Finna Engann Sársauka

Eftir fá augnablik, birtust nokkrir illir andar, og þeir fjarlægðu öll fötin mín. Þeir höfðu afkltt mig nakta. Ég var gildruð í litlum klefa eða herbergi. Það fannst skrítið, klístraðir hlutir á jörðinni. Ég byrjaði að finna skrítnu, klístruðu hlutina klifra upp fótleggina mína og líkama. Þeir héldu áfram að klifra hærra upp líkamann minn. Þegar þeir festust á líkamanum mínum, fannst mér eins og einhver hefði kreist ofur límkennt lím yfir allan líkamann minn. Ég brást strax við og hrópaði á illu andana. „Þið illu skepnur! Hinn Þrenningar Guð er að vernda mig! Ég er ekki hrædd við ykkur! Drottinn minn verndar mig! Allar ykkar illu skepnur í helju, hlustið á mig! Það eru ekki margir dagar eftir þangað til Guð eyðileggur hel! Bíðið bara þangað til þann óttalega dag!“ Ég sagði með ásetningu einhver móðgandi orð líka.

Þegar ég hrópaði, héldu klístruðu hlutirnir áfram að klifra upp bringuna mína, háls og í áttina að munninum mínum. Það virtist eins og þeir væru að reyna að festast á munninum mínum og loka því. Ég hrópaði út hærra, „Illu skepnur, ég bölva ykkur! Þið munuð vera eyðilögð fljótlega!“ Þegar ég hrópaði, skalf allur líkaminn minn.

Fljótlega eftir, byrjuðu skrítnar skepnur að koma innan frá klístruðu hlutunum., Litlu skepnurnar sýndust vera að dillast þegar þær hreyfðust. Þegar ég fann út hvað þær voru, var mér brugðið. Þær voru svartlitaðar margfætlur, og þær voru skríðandi yfir allan líkamann minn. Það voru svo margar af þeim. Þær byrjuðu þá að brjótast og troðast inní skinnið. Heppilega, var ég vernduð af Guði, og gat ekki fundið neinn sársauka. Þessvegna, hljó ég og gerði grín að þeim á þann hátt eins og mér væri sama.

Konungur illu skepnanna var pirraður af mínu kæruleysisfasi. Ég var ekki að finna neinn sársauka. Konungurinn gaf merki og fljótlega birtust óteljandi snákar áhrifaríkt og vöfðust utan um líkamann minn. Þegar þeir skriðu og vöfðu líkamann minn, bitu þeir mig stöðuglega.

Með öryggi í trú, hrópaði ég, „Já, þetta finnst frekar fínt. Plís bítið einhvað meir! Þið eruð að léttu svæðunum sem mig klæjar á.“ Þegar ég hló og gerði grín að skepnunum og skordýrunum, stóð uppréttur hópur af kóbra snákum og hélt áfram að bíta mig á óstöðvandi hátt.

Það skipti ekki máli hversu mörgum sinnum þeir bitu mig eða hertu gripin sín, ég gat ekki fundið neinn sársauka. Allt í einu, var klefinn minn fylltur fleirri snákum. Ég bað til Drottins. „Drottinn, plís hjálpaðu mér! Hvar er þú? Plís komdu fljótt!“ Ég hélt áfram að kalla uppá Hans nafn en til einskis gagns – birtist hann ekki.

Ég vissi ekki hversu mikill tími hafði liðið og ég var að biðja í tungum. En það var í frekar einhvern tíma. Ég gat séð útlit Drottins í miðju björtu ljósinu. Ég kallaði fljótt á hann. „Drottinn, Drottinn!“ Ég var glöð að sjá Hann. Þegar Jesús veifaði hendinni Sínni, hurfu klefinn og hel. Ég var þá klædd í bjart skínandi sloppi með vængjum festum við. Sama hvar ég var, ef Jesús var ekki með mér, mundi það ver hel.

Mér leið líkt og ég var í helju í hálf ár. Hel er óímyndunarlegt. Það er staður sársauka og kvala. Einn dagur í helju finnst líkt og þúsund ár, kannski jafnvel tíu þúsund ár. Ég vil ekki hugsa um hel, jafnvel í sekúndu. Það er heimili eilífrar örvæntingar, eilífrar öskra, og eilífum harmkveinum. Þegar Jesús tók mig til baka til kirkju, snerti Hann líkamann minn þar sem ég hafði áður upplifað sársauka. Hann huggaði mig þá með einhverjum blíðum orðum: „**Bong-Nyo, Heilaga Bong-Nyo. Þið eruð öll mínir littlu sauðir. Þið hafið öll reynt á ykkur til að biða í 30 daga. Haltu áfram að stúdera Orðið og mættu í kirkju af ákafa. Segðu Oastornum þínum að skrifa og skrá allar upplifanirnar þínar með áreynslu.**

*Pastorinn kastar út djöflunum

Pastor Kim, Yong-Doo: Í gærðag, einu sinni aftur, fór hópurinn af illum öndum inní Systur Beak, Bong-Nyo. Bardaginn af að kasta út illu öndunum tók alla nóttina langa. Það var Sunnudagur, og ég varð fyrir árás, líka, af illu öndunum. Á þeirri veikleikastundu, þegar hugurinn minn flakkaði, var ég líkamlega sleginn.

Á meðan önnur næturtíma þjónusta var, var ráðist á Systir Beak, Bong-Nyo enn einu sinni, og illu andarnir fóru inní hana. Mismunandi hjarðir anda hrjáðu og orsökuðu skelfilegum sársauka á Systur Beak, Bong-Nyo. Heppilega, fóru illu andarnir ekki inní höfuðið hennar. Samt sem áður, vegna óbærilega sársaukans sem jókst hverja mínútu í gegnum líkamann hennar, féll hún til gólfsins í angist. Þegar þetta gerðist nóttina áður, yfirgáfum við kirkjuna órólega. Þegar við komum heim, höfðum við öll hvíldarlausa nótt. Á morgun munum við fullkomna 30 daga bænafundinn, jafnvel ef það er ráðist á okkur aftur. Illu andarnir eru þrjóskir með þeirra árásir. Þeir gefast ekki upp. Ég er hreinskilnislega að verða hundleiður á þeirra árásum.

Að berjast og kasta út illum öndum tekur toll af okkur andlega og það veikir okkar veraldlegu líkama. Allt bænaliðið var uppgengið. Samt sem áður, styrkti Drottinn okkur smám saman. „Ég mun berjast til dauða, jafnvel ef það kostar mig mitt líf!“ Einn af örðum, kastaði ég út illu öndunum með ákafri einbeitingu. Þá skyndilega, féll eiginkona Pastor's á gólfið. Á meðan hún var að kasta út illu öndunum með Pastornum, réðust illu andarnir á hana og fóru inní líkama hennar. Hún var viðkvæm vegna veikjuðu ástandinu hennar líkamlega og andlega.

Illu andarnir mundu skiptast á árusunum sínum við eiginkonu Pastor's og Systur Beak, Bong-Nyo. Það leit út eins og þeir voru með ásetningu að reyna að blekkja okkur með þeirra skotmark. Þeir voru að hæðast að okkur. Bardaginn hélt áfram þangað til snemma morguns, og illu andarnir héldu áfram að streitast á móti skipunum okkar. Þá kom Drottinn á milli. Í fyrstu, stóð Hann og tók eftir verknöðum okkar, jafnvel þótt við hrópuðum út yil Hans. Drottinn skipaði ekki illu öndunum að fara. Þegar Drottinn tók eftir okkur berjast, var Hann að meta getuna okkar til að þrjóska og trúna okkar til að kasta út okku öndunum. Við vorum að skipa illu öndunum sem ein trú. Hann hélt áfram að horfa á og taka eftir.

Það virtist jafnvel fyrir mér eins og við værum hópur af geðveikum brjálæðingum. Einhver fyrir utan gæti hafa sagt að við værum allir hugarfarslega truflaðir. Ég gat ekki skilið hvernig við enduðum í slíkri klípu. Mig var ekki að dreyma. Það var allt raunverulegt, og ég vissi ekki hversu lengi þessi klípa mundi halda áfram. Hugurinn minn var veikur og efafullur. En ég vissi að ef ég dæmdi andleg ástönd með veraldlegum ályktunum, mundi ég vera að syndga skelfilega frammi fyrir Drottni. Þess vegna, safnaði ég sjálfum mér saman og einbeitti huganum mínum.

Ég hélt áfram að kasta út illu öndunum með Drottins nafni. Kastandi út illum öndum mundi bara krefjast einfaldrar orða leiðbeind af Biblíunni. Samt sem áður, út í gegnum bænafundinn og upplifandi bardagana nákvæmar, varð ég að iðrast frammi fyrir Guði hvað varðar eðli andlegs hernaðar. Ég var kærulaus þegar ég kom til að kasta út illu öndunum. Eins og venjulega, börðumst við við illu andana allt út í gegnum nóttina þangað til snemma-morgun bænarinna. Þegar bardaginn endaði, vorum við fær um að biðja einstaklingslega. Eins og venjulega, gaf Guð mér handarhreyfingarnar til að lækna. Án míns styrks, mundu hendurnar mínar hreyfast í mismunandi áttir. Þessar handarhreyfingar voru hreyfingar til að lækna.

Fyrir fimmtán dögum, var ráðist harkalega á mig af ofbeldisfullu illu öndunum. Ég var bitinn og för voru skilin eftir á skinninu mínu. Ég var í skelfilegum sársauka. Bitförin voru ekki að lækna, og sársaukinn mundi halda áfra án þess að hætta. Ég skil núna rökin á bak við árásirnar.

Illu andarnir vita um bókina sem ég er að skrifa. Ég skrifa með hægri hendinni minni. Árásirnar voru aðalega á hægri hlið líkama míns. Hægri hendir mín, hægri úlnliður, hægri hlið axlarinnar minnar, hægri hlið baksins míns, og taugarnar voru allar ísársauka. Illu andarnir reyndu að hindra mig frá því að fullgera bókina.

Fyrir árásina, var ég fær um að prédika frjállega, tilbiðja, og biðja eins mikið og mig langaði. En núna, hvert skipti sem ég tala eða hreyfi mig, er ég í óbærilegum sársauka. Þess vegna, er ég ekki fær um að hreyfast eða virka almennilega. Allt þetta eru afleiðingar af minni vanrækslu. Drottinn hafði skipað mér að halda því sem ég hafði vitnað og upplifað leyndu þangað til bókin væri leyst. Samt sem áður, var ég óhlýðinn. Mín vanræksla hafði fært mér skelfilegar afleiðingar. Sem afleiðing, er ég varkárari í öllum málum. Ég er varkár þegar ég hitti fólk. Þangað til bækurnar eru fullgerðar og leystar, ég forðast að minnast á einhvern hluta eða upplifanir við einhvern. Í raun, reyni ég að komast hjá sérhverjum stuttum eða löngum samræðum við fjölskylduna mína. Ég er að greiða gjaldið fyrir óhlýðnina mína. Ég fatta núna hversu óttalegt það getur verið að óhlýðnast Hans skipunum í gegnum líkamlegar kvalir. Þegar ég iðrast hvern dag, vonast ég til að vera læknaður eins fljótt og mögulega.

Dagur 30: Okkar Persónulegu Frásagnir Af Andlegum Upplifunum

„Vér áminnum yður, bræður: Vandíð um við þá, sem óreglusamir eru, hughreystið ístöðulitla, takið að yður þá, sem óstyrkir eru, verið langlyndir við alla. Gætið þess, að enginn gjaldi neinum illt með illu, en keppið ávallt eftir hinu góða, bæði hver við annan og við alla aðra. Verið ætíð glaðir. Biðjið án afláts. Þakkið alla hluti, því að það er vilji Guðs með yður í Kristi Jesú. Slökkið ekki andann. Fyrirlítið ekki spádómsorð, Prófið allt, haldið því sem gott er. En forðist allt illt, í hvaða mynd sem er. En sjálfur friðarins Guð helgi yður algjörlega og andi yðar, sá og líkami varðveitist alheil og vammlaus við komu Drottins vors Jesú Krists.“ (1 Þessaloníkubrэф 5:14-23)

***Byrjandi Adnelgu Upplifanirnar**

Djákna Shin, Sung-Kyung: „Jesús! Plís feldu mér vald með þínum Anda svo að ég geti líka dansað í andanum líkt og Frú Kang, Hyun-Ja og Systir Beak, Bong-Nyo! Ég er að sárþæna þig! Ég þrái það svo mikið!“ Þegar ég bar alvarlega, skynjaði ég báðar hendurnar mínar verða heitar. Hitinn var svo svakalegur. Það var líkt og að snerta eldbolta. Ég upplifði þetta síðasta skitpi, en það var stutt lifað. Samt sem áður, í dag, var allur líkaminn minn heitur og hendurnar mínar risu hátt af sjálfum sér. Mér fannst líkt og einhver ósýnilegur var að halda höndunum mínum uppi, og hann mundi ákvarða hvenær hendurnar mínar væru reistar eða lækkaðar. Handleggirnir mínir og hendurnar voru reistar og lækkaðar stöðuglega. Það var sannarlega merkilegt. Í raun, voru handleggirnir mínir og hendur að hreyfast í allar áttir með mismunandi hreyfingum. Hjartað mitt var fyllt ríkulegri gleði. Ég var í tárurum iðrunar. Tárin streymdu niður andlitið mitt. Mér fannst bænirnar mínar andlega hreyfast dýpra. Ég var að fljúga í gegnum nætur skýjahimininn. Ég var lotningar-slegin ag undraverðu nóttinni.

***Fjórir Verndar Englar**

Kim, Joo-Eun: Á meðan bænafundurinn var, gaf Jesús mér Heilaga gjöf og gjöf spádómsins. Þær voru Hans gjafir fyrir mig. Ég elska Jesú mjög mikið. Hvenær sem ég loka augunum mínum og kalla uppá nafnið Hans, mundi Hann sýna Sjáfan sig. Hann mundi kalla mig með viðurnafninu mínu, „**Frekna.**“ Hann mundi segja: „**Frekna, hvað þarftu? Hefuru einhverjar spurningar?**“ Hann mundi þá svara blíðlega spurningunum mínum.

Samt sem áður, mörgum sinnum, mundu skítugir illir andar birtast dulbúnir sem Drottinn. Þeir vissu líka að ég mundi kalla oft uppá Drottinn og spurja spurningar. æl fyrstu, gat ég ekki greint á milli Drottins og illu andanna. Ég hafði verið blekktt nokkrum sinnum. En núna, mundi ég reyna andana sem mundu birtast. Með því að reyna andana, get ég greint á milli Drottins og illu andanna. Illir andar geta ekki úthelt blóðinu sínu. Illir andar geta eki tekið upp krossinn. Þeir eru allir lygarar. Þeir ljúga öll skipti sem þeir birtast. Drottinn hafði veitt mér visku til að bera kennsl á illu andana. Ég get strax borið kennsl á þá núna.

Þegar ég spurði spurningu hvað varðar líkamlegu langanirnar mínar, græðgi, eða hversdagsleg mál, mundi Drottinn snúa bakinu Sínu á móti mér og haldast hljóður. Þar sem ég er óþroskað ungt barn, mundi Drottinn verða að svara spurningunum mínum á veg sem ég get skilið. Ég er mjög þakklát Drottni fyrir góðvildina Hans. Drottinn er mjög næmur með fallett

hjarta. Hann er fallegrí en silkidúkur. Hann er líka hlýr, blíður og tilfinningarsamaur. Í raun, er Hann mjög nákvæmur með allt. Hann er alvitur; Hann veit hvað er djúpt innan í öllum hjörtum. Stundum, mundi Jesús mundi Jesús afhjúpa einhverar upplýsingar varðandi móður mína og föður í gegnum mig. Ég get ekki ákvarðað hvernig foreldrum mínum líður eða hvað þau hugsa frá þeirra ytra útliti. Samt sem áður, mundi Jesús gefa mér skilaboð bara sem þau mundu vita af því að það er djúpt innra með þeirra hjörtum. Þegar ég gef foreldrum mínum skilaboðin, voru þau undrandi. Skilaboðin frá Drottni mundu leiða þau til að gefast undir og til iðrunar.

Ég var fær um að mæta í allan bænafundinn þetta skipti þar sem ég var í vetrarfríi. Þegar ég mætti, bað ég ákaflega. Ég hætti jafnvel píanó kennslustundum og öðrum athöfnum svo að ég gæti beðið. Sem afleiðing, blessaði Jesús mig mjög mikið. Á hina hendina, var ég áhuggjufull um skólann minn. Ég vissi að þegar skólinn byrjaði, mundi tækifærið mitt til að biðja vera takmarkað. Það hafði verið níu mánuðir síðan ég hafði horft einhvað á sjónvarp eða notað tölvuna. Í fyrstu, var það mjög erfitt í að gefa upp þessar athafnir. Samt sem áður, núna, nýt ég virkilega samfélagsisn með Drottni. Núna, er tíminn sem ég notaði til að eyða á sjónvarp og tölvuna notaður til að biðja og rannsaka Orðið. Ég gef alla dýrðina til Jesús.

*Um Vængi Engla

Eftir að ég hafði klárað bænafundinn, snéri ég aftur heim og sá verndarengla fjölskuldu minnar vera að bíða. Verndarengill Pastorsins hafði aukið sitt þar af vængjum til þrem frá tveim. Ég spurði Drottinn, „Jesús! Þú sagði mér einu sinni að margir verndarenglanna af megakirkjum hefðu þrjú pör vængja. Afhverju er það þannig að engill Pastorsins okkar hefur þrjú pör vængja líka, þegar okkar kirkja er mjög lítil? Jafnvel í gær, hafði þessi verndarengill tvö pör af vængjum. Hvernig er það þannig að núna hefur hann þrjú pör?“ Drottinn svaraði þá, „**Margir pastorar biðja ákaflega með öllum sínum sturk þegar þeir byrja fyrst sína þjónustu. Samt sem áður, þegar kirkjan þeirra byrjar að vaxa, biðja þeir ekki eins og þeir voru vanir. Ég er vonsvikinn og líður mjög sapurlega. En Pastor Kim er að biðja ákaflega mörgum sinnum. Hann er líka að leiða sína þjónustu samkvæmt Guðs vilja. Þess vegna, hef ég gefið þessum verndarengli eitt þar meri.**“

*Andleg Augu Opnuð Hálf Leið

Kim, Joseph: Þar sem dagurinn í dag er síðasti dagur 30 daga bænafundarins okkar, ég hafði undirbúið sjálfan mig til að biðja ákaflega. Ég mun biðja með tryggð og með öllu mínu hjarta. Ég hélt hægri hendinni minni með Bróður Haak-Sung; fingurnir okkar voru læstir saman. Vinstri hendin mína var lyft upp hátt inni loftið og ég var að biðja í tungum. Þegar ég bað með augun mín lokuð, skynjaði ég og fann eins og einhver væri að halda í vinstri hendina mína með fingrunum okkar læstum saman.

Þá rann rykkur af rafmagni í gegnum vinstri hendina mína og flæddi inni allan líkaman minn. Mér leið eins og ég upplifið raflost. Brugðið, hreyfði ég hægri hendina mína yfir til vinstri handarinnar minnar til að ákvarða hvað var að valda skynjuninni.

Ég fann snertingu einhvers: það var mjög sterkt. Það fannst líkt og ósýnileg vera vr að halda í hendina mína. Þar sem ég var ennþá í bæn, hafði ég alls ekkert opnað augun mín. Samt sem áður, ákvað ég að spurja Bróður Haak-Sung. „Bróðir Haak-Sung! Ég finn einhvern að halda í vinstri hendina mína. Veistu hver það er? Gætiru gáð að því fyrir mig? Plís láttu mig vita.“ Hann svaraði, „Bróðir Joseph, Jesús er að halda í hendina þína á þessari stund og Hann er að fljúga í

áttina til himna. Ekki opna augun þín, heldur haltu áfram að biðja!“

Þegar ég hélt áfram að biðja í einhvern tíma, fannst mér eins og ég var að fljúga í gegnum einhvað myrkt rúm. Skyndilega birtist blátt ljós frammi fyrir augunum mínum og birjaði að blikka. Eftir nokkrar mínútur, nálgadist bláa ljósið í áttina að mér og fór fram hjá mér. Það var eins hratt og ljóshraðinn. Þá fór annað blátt ljós fram hjá mér, en þetta skipti var það stórt blátt ljós. Þegar ég hélt áfram að fljúga lengra út, mætti ég óteljandi fjölda ljósa frá stjörnum um leið og þær fóru fram hjá mér. Þegar ég tók eftir áhrifamiklu sjóninni, hrópaði ég, „Vá! Hvaða undralega sjón! Þetta er fallet!“

Með bænunum mínum að fara dýpra, hélt ég áfram að sjá margar stjörnur. Þær héldu áfram að fara fram hjá mér á ljóshraðanum, og ég gat heyrt og ég gat heyrt hveit um leið og þær brutu hljóðhraðann. Ég var að vitna frábæra sjón. Það var allt að gerast rétt fyrir framan augun á mér. Stjörnur vetrarbrautarinnar eru svo fallegar. Ég hélt áfram að vitna undursamlegu sjónirnar. Ég var fljúgandi mjög hratt. Mér leið líkt og ég væri geimfari að skjótast í gegnum geyminn í eldflaugar skipi. Ég hugsaði með sjálfum mér, ‘Kannski er mig að dreyma.’ Ég ákvað að snerta og athuga sjálfan mig til að sjá hvort ég vær vakandi. Þegar ég snerti og kleip sjálfan mig, var efnislegi líkaminn minn ennþá í kirkju að biðja. Samt sem áður, þegar ég snerti efnislega líkamann minn, var ég líka í andlega sviðinu á sama tímanum.

Efnislegi líkaminn minn var að biðja í tungum, samt sem áður, var ég að fljúga hratt andlega. Skyndilega, kom hlutur sem líktist penni inni sjónina mína. Hringlaga hluturinn var að hluta þakinn einhverju svörtu efni. Það snérist út til að vera fullt tungl, en það var myrkvi sem ég var að vitna. Myrkvinn skapaði mánaboga. Máninn skein með gullnum ljósgeislum. Gullna ljósið var svo bjart að ég gat ekki litið beint inni það. Ég hafði aldrei upplifað slíka birtu. Ljósið var að sveiflast eins og pendúll. Það sveiflaðist fram og aftur og upp til 120 gráður. Þegar ljósið sveiflaðist fram og aftur, geisluðust litir regnboga út.

Ég hugsaði strax, ‘Vá! Kannski er þessi staður tólf perluhlíð himins!’ Ég gerði ráð fyrir að í dag mundi vera dagurinn til að fara inni himnaríki. Þegar hjartað mitt vonaði, byrjaði ég að biðja ákafar, en fyrir einhverja ástæðu mundu bænirnar mínar ekki hreyfast áfram. Það skipti ekki máli hversu hátt í það, ég hreyfðist ekki áfra. Ég var ekki fljúgandi eins og áður á miklum hraða. Ég var staðnaður eftir að ég hafði vitnað regnbogann og ljóslitina. Það virtist eins og ég tíminn stæði kjurr.

Ég var svo nálægt. Ég var svo hryggur – hvíllík skömm! Ég var ekki fær um að fara neitt lengra, svo ég snéri til baka. Hjartað mitt hrundi og mér fannst ég tómur. Ég vonaðist til að hafa annað tækifæri þar sem ég gæti farið inni pendúlinn. Þegar bænafundurinn endaði, var það klukkan 7 um morguninn.

***Joseph Verður Skotmark Fyrir Djöfulinn**

Eftir að við kláruðum bænafundinn, höfðum Bróðir Haak-Sung og ég samræður. Á meðan við vorum að ræða saman, gaf Pastorinn og Djákna Shin Jung-Min far til síns húss. Bróðir Haak-Sung og ég ræddum upplifanirnar okkar á meðan bænastundin var. Þá skyndilega, birtist svartur hlutur, og það hreyfðist í kringum mig með miklum hraða. Hluturinn flaug í kringum mig og hélt áfram að hraðast upp. Það hraðaðist hraðar þangað til það hringsnérist eins og hvirfilvindur. Á þeirri stund, myrkvaðist það utan um mig og mér leið svimandi. Ér reyndi að haldast á verði og halda í einhvað. En ég missti jafnvægið mitt og féll oná steypugólfið. Ég lenti með höfuðið sláandi gólfið. Það hafði liðið yfir mig. Systir Beak, Bong-Nyo og móðir mín hlupu í áttina til mín. Þeim

var brugðið og kvíðin yfir ástandinu mínu. Ég fann út seinna í gegnum kirkjumeðlimina sem voru andlega vaknaðir hvað hafði gerst. Allar útskýringarnar þeirra voru þær sömu.

Jafnvel þótt ég er andlega vaknaður, er andleikinn minn óþroskaður. Ef ég bið lítið lengur, mundi ég heimsækja himinn og hel, og ég mundi fá gjöf spádómsins. Út af illu andarnir eru meðvitaðir um þessar staðreyndir, er ég miðja árása þeirra. Þeirra tilgangur er að koma í veg fyrir að ég verði fyllilega-vaknaður andlega. Þeir trufluðu og gerðu árás hvern dag.

Kirkjumeðlimirnir sem höfðu vitnað fallið mitt staðhæfðu allir að þeir sáu illan anda dulbúnan sem engil. Andinn hafði sveimað hljóðlega í kringum mig. Það hafði hringast fljótt um mig með háum hraða til að neyða mig oná gólfíð. Eftir að ég hafði fallið niður, sáu þau illa andann með tveim öðrum illum öndum fara inní hausinn á mér. Þeir voru að valda hausverknum mínum.

Kirkjumeðlimirnir aðstoðuðu mig og náðu mér aftur á fætturnar mínar. Ég var að upplifa mígreni. Allt sem ég mundi var útskýringarnar sem mér var gefið. Andlega vöknudu meðlimirnir söfnuðust í kringum mig og byrjuðu að kasta út illu öndunum. En þrátt fyrir þeirra áreynslur, varð höfuðverkurinn minn verri.

Allir biðu ákaflega eftir Pastornum. Ég hafði aðra höfuðverki áður, og þeir voru bærilegir, en þetta skipti með illum öndum á bak við mígrenið mitt, var það sársaukafullt óbærilegt. Mér leið eins og ég væri að verða geðveikur. Sársaukinn varð svo slæmur að ég öskraði út hátt. Þegar ég öskraði í sársauka, kom Pastorinn. Pastorinn sá mig á gólfinu sárbiðjandi um hjálp. Hann spurði mig hvað hefði gerst. Kirkjumeðlimirnir útskýrði með einni rödd hvað hafði gerst. Þegar Pastorinn var upplýstur, hrópaði hann ofsafengið, „Bölvuðu illu andar, í máttuga nafninu Jesús, verið bundnir og farið!“ Um leið og Pastorinn hrópaði, flúðu illu andarnir öskrandi. Eftir það var ég fær um að anda og róast niður. Höfuðverkurinn byrjaði að fara burt.

*Pastorinn Er Vinsæll Í Himnaríki

Systir Beak, Bong-Nyo: Eftir að við höfðum klárað okkar alla nætur bænámót, prédikaði Pastorinn snemma inni morguninn. Þegar hann prédikaði, talaði Drottinn fyrir aftan Pastorinn. Á meðan í miðri ræðunni, sagði Drottinn, „**Bong-Nyo! 30 daga bænafundurinn þóknast mér mjög mikið! Það er ánægjulegt!**“ Drottinn sagði með endurtekningu að Hann getur ekki nema hlegið og brosað í himninum hvenær sem Hann hugsar um okkur.

Drottinn sagði okkur að Hann hlær og brosir í himninum, Englarnir og hnir heilögu eru vel meðvitaðir um ástæðuna afhverju Hann er svona hamingjusamur. Englarnir og hinir heilögu eru kappgjarnir að heyra um hverja nýlegar fréttir. Hinir heilögu pressuðu Jesú í að segja þeim afhverju Hann var í slíku góður skapi.

Drottinn sagði að Pastor Kim, Yong-Doo í Kirkju Drottins hafði orðið mjög vinsæll í hininum. Um leið og Pastorn er andlega vaknaður, mun hann vera fær um að heimsækja himnaríki með Drottni. Ég get ekki beðið þangað til þess dags. Pastorinn stýrir yfir lítilli snauðri kirkju á jörðu, en Drottinn þekkir gildið í honum. Ég er þess vegna mjög þakklát fyrir það.

Pastorinn áltur alla fjölskylduna mína sem sína eigin. Hann fer með okkur með virðingu og virðugleika. Pastorinn gefur sjálfan sig okkur án þess að búast við einhverju til baka. Þegar ég hafði heimsótt hel og barist við Satan, hafði Drottinn aukið launin mín. Laun Pastorsins og framtíðarheimili voru aukin og gerð stærri. Í raun, var hans hús stærra en mitt. Þegar ég heimsótti himnaríki og hafði tækifærið til að skoða framtíðarheimilið mitt, sá ég líka heimili Pastorsins – sem var þegar 514 hæða hátt. Þrætur Frú Kang, Hyun-Ja og Joo-Eun's höfðu valdið þeirra framtíðarheimlium að minnka í stærð svolítið. Heimili Frú Kang, Hyun-Ja's er 318 hæða

hátt; það var 319 hæðir fyrir þrætuna. Joo-Eun's heimili var 31 hæð, en eftir hennar þrætu við Frú Kang, Hyun-Ja minnkaði heimilið hennar til 28 hæða hátt. Joseph's heimili er 22 hæða hátt, og Haak-Sungæs heimili er 28 hæða hátt. Þar sem Yoo-Kyung þrætir oft við Haak-Sung, hefur hennar heimili minnkað frá 20 hæðum til 17 hæða hátt. Heimil Djáknu Shin, Sung-Kyung's er 6 hæða hátt, og hún hefur lítið af byggingarbirgðum vegna hennar skorti á góðum verkum.

Hver persóna hefur geymsluhús af fjarsjóðum fyrir áframhaldandi smíði af þeirra heimilum, en magn efnisins er byggt á góðum verkum manns. Djákna Shin, Sung-Kyung's heimili hefur stoppað smíði. Mitt heimili er 70 hæða hátt. Bróður okkar Lee, Haak-Hee's heimili er yfir 300 hæða hátt. Samt sem áður, var það einn hlutur sem ég gat ekki skilið. Ég spurði Drottinn þess vegna: „Jesús, Bróðir Lee, Haak-Hee mætir bara í Sunnudags þjónustu. Hvernig er það þannig að heimilið hans er svo hátt? Drottinn svaraði, „**Par sem þú veist þegar að Bróðir Lee, Haak-Hee er yfir 70 ára gamall og þrátt fyrir aldurinn sinn, hefur hann aldrey misst úr Sunnudags þjónustu. Hvort sem það snjóar, signir, eða stormar, hefur hann aldrey misst úr Sunnudags þjónustu. Hann keyrir mótörhjólíð sitt frá langri fjarlægð; hann keyrir frá Haak Dong borgar til Suk Nam Dong borgar. Enn fremur, þegar hann hefur einhvern aukapening, fóronfærir hann það til kirkjunnar. Þessar eru ástæðurnar afhverju hann hefur svo margar hæðir.**

Ég er nýr meðlimur í þessari kirkju og ég veit ekki mikið um Bróður Lee, Haak-Hee. Ég veit ekki hversu mikið hann hefur tíundað til kirkjunnar, en eftir að Pastorinn hafði útskýrt persónuleika Bróður Lee, Haak-Hee, er ég núna meira upplýst um hann. Eins og Pastorinn staðhæfði, er Bróðir Lee, Haak-Hee yfir 70 ára gamall og hann er líkamlega takmarkaður. Með hans aldri, hefur hann orðið undir heilsuvandamálum. Enn fremur, hefur hann vandamál með fótlegginn sinn og það verður óþægilegt að labba. Samt sem áður, þrátt fyrir allar hans takmarkanir, hefur hann mætt trúfastlega í kirkju og haldið sinni stöðu sem sætavísir.

Aðrir ungir fullorðnir hafa komið og farið frá kirkjunni okkar. Ástæðurnar fyrir að yfirgefa hafa allar verið mismunandi. Sumir hafa yfirgefið fullyrðandi að það sé engin vakning; sumir hafa yfirgefið yfir freistingum, og sumir hafa yfirgefið fyrir hvað sem er þeirra eigin ástæður. Samt sem áður, hefur Bróðir Haak-Hee verið sá eini sem hefur haldist og þraukað – sama hvaða kringumstæður er raunir. Hann hafði alltaf hjálpað og aðstoðað pastorinn. Jafnvel til þessa dags, hef ég séð hann mæta í kirkju, sama hversu slæmt veðrið er úti. Hann nýtir allar sýnar áreynslur til að mæta í kirkju. Hann er líka frægur fyrir að mæta stundvíslega í kirkju án nokkurs seinlætist. Hann hefur aldrey komið til þjónustu seint.

Drottinn viðurkennir nánar að kirkjutilbeiðslan okkar og þjónustan er mjög þóknanleg og ánægjuleg. Það er mig sjaldgæft fyrir nokkra kirkju í gegnum jörðina að vera mjög þóknanleg Drottni. Hann hrósaði kirkjuþjónustunni okkar þá. Drottinn staðhæfði að það væru margir pastorar sem voru að leiða þjónustuna sína byggða á þeirra eigin ástríðu og þeirra eigin sýn. Og það voru mjög fáir pastorar sem voru að leiða þjónustuna sína byggða á boðorðum Biblíunnar. Ég varð þess vegna að spurja Drottinn um Pastorinn okkar. Drottinn sagði að Pastorinn okkar er að reyna að gera eins og Drottinn skipar og samkvæmt Drottins vilja. Þegar ég hafði sagt Pastornum mínum hvernig Drottinn hafði viðurkennt hann, var Pastorinn mjög þakklátur.

Drottinn sagði okkur að Hann hafði ekki hugsað um að opna okkar andlegu augu. En eftir trúföstu daglegu bænirnar okkar og andlegu baráttunar við þúkana sem bæna hermenn, höfðum við gripið athyglina Hans – Þegar Drottinn fattaði að við báðum og börðumst alla nóttina langa. Drottinn hafði fyrst hugsað að við mundum að lokum gefast upp eftir nokkrar freistingar. Sat sem áður, eftir að Hann hafði séð okkur biðja trúfastlega án þess að stöðvast, var Hann mjög hrifinn og ákvað að opna okkar andlegu augu. Hann byrjaði að opna okkar andlegu augu eitt í einu.

Drottinn bað okkur að sjá um okkar veraldlegu líkama þar sem við höfðum verið veikt af

langri, óstöðvandi bæn. Þegar við höfðum klárað bænafundinn, sagði Pastorinn, „Frá þessum punkti, munum við bara halda alla nætur bænþjónustu á Miðvikudögum, Föstudögum, og Sunnudögum. Á hinum dögum, munum við bara halda snemma morgunþjónustur. Þegar Pastorinn hafði opinberað dagskrána sína, klappaði Drottinn og sagði, „**Það er góð áætlun! Ég er líka sammála með þeirri áætlun! Hvernig vissiru hvað ég var líka að hugsa um, alveg eins og þú skipulagðir?**“ Drottinn var mjög ánægður. Við sungum og tilbáðum, „Lofaður, Ó Mín Sál.“ Við þökkudum þá Drottni í bæn og yfirlögum fyrir heim.

***Átakanlegar Stundir Þegar Upplifandi Eld Skírninga**

Frú Kang, Hyun-Ja: Niðurstaða 30 daga bænafundarins lét mér líða mjög ófullnægjandi, og þegar ég var treg til að enda þar sem ég var ekki andlega vöknud. Ég, þess vegna, gerði beiðni til Pastorsins um að lengja og halda áfram í nokkra fleiri daga. Samt sem áður, skipaði Drottinn með að hlýða ákvörðun Pastor's. Í raun, hafði Drottinn sagt okkur að Hann hafði þegar greint meðlimi safnaðarins. En mér var létt að finna út að við munum hafa alla vegana þrjú bænámót hverja viku. Ég var að búast við að fá andlegu vakninguna á okkar áframhaldandi bænámóti.

Ég hafði verið lifandi sem eiginkona pastors í meira en 10 ár. Á meðan okkar þjónusta var, hafði ég valdið mörgum erfiðleikum sem létu Pastorinn fara í gegnum margar erfiðar raunir. Þess vegna, varð ég að iðrast fullkomnlega.

Frá byrjun sambands okkar, höfðum Pastorinn og ég mismuni í okkar trú. Jafnvel í æsku, hafði Pastorinn sterka, óhristanlega trú. Hvenær sem við höfðum vandamál, bað hann og treysti á Drottinn. Hann var í algjöru trausti á Drottinn. Berandi saman okkar trú, var mín trú götuð með efa, og það sýndist í bænunum okkar.

Jafnvel þótt Pastorinn reiddi sig algjörlega á Drottinn, virtist það fyrir mér að Pastorinn skorti í fjárhagslegri getu til að styðja sína eigin fjölskyldu. Samt sem áður, þegar árin liðu og bænirnar mínar styrktust, fattaði ég með því að upplifa Drottinn, að Guð elskaði og mat eiginmanninn minn mikils sem trúfasts þjóns. Kærleikur Guðs til eiginmannsins míns var mjög djúur. Ég hafði aldrei beðið í langdreginn tímabil sem þóknaðist Drottni. Síðasta ár í Júlí, byrjaði ég að biðja með meiri aga. Þegar ég varði meiri tíma með Drottni í bæn, byrjaði árið 2005 að verða bjartara.

Hvað er þjónustan? Hvert er hlutverk eiginkonu Pastors? Hver er minn tilgangur? Ég var vön að fara til bænahússins í Kóreu til að finna svör við spurningunum mínum. En leitinn mín var til einskis. Á meðan dagurinn var, boðuðum Pastorinn og ég fagnaðarerindið frá stað til staðar. Við báðum út í gegnum nóttina stöðuglega, hverja einustu nótt. Ég varð þá veik og minn sjúkleiki varð verri. Heilsan mín versnaði og ég varð mjög sjúk. Ég hafði lungnaberkla og barðist með sjúkleikann í langann tíma. Ég var stöðuglega að taka lyf. Samt sem áður, þegar ég hitti Jesú, var ég læknuð átakanlega frá sjúkleikanum mínum. Núna, er ég í fullkomnri heilsu.

Vegna árangurslausu og veikju þjónustu, fundum við ekki neinar áhrifaríkar leiðir til að láta kirkjuna okkar vaxa. Trúarsíðir og vanangangar kirkjunnar okkar voru staðnaðir. Einn dag, veitti Drottinn okkur sérstakt tækifæri. Ég bað í marga tíma, en það sýndist ávaxtarlaust. Bænirnar mínar voru ekki áhrifaríkar eða svaraðar. Það virtist eins og þjónustan okkar var árangurslaus og verk okkar voru til einskis. Á árinu 2005, ákvað Pastorinn að komast út úr staðnaða hátt. Pastorinn ákvað að breyta óbreytta ástandinu. Þjónustan okkar byrjaði með tilbeiðslu og þá iðrunarbæn. Pastorinn hélt þá áfram með kröftuga ræðu. Hann var vanur að prédika í bara klukkutíma, en núna eru endast þjónusturnar hans í tvo til þrjá tíma. Jafnvel þótt

þjónustan entist tvo til þrjá tíma, vildi söfnuðurinn meira. Safnaðarmeðlimunum sem tóku þátt í 30 daga bænafundinum leið ennþá ófullnægjandi og vildu meira. Þegar sjónarmið tilbeiðslunnar okkar varð lengra, jókst hungrið þeirra jafnvel meir. Þegar þeir mættu í bænafundinn, tilbáðu þeir, báðu, og hlustuðu á ræðuna eins mikið og þeim þóknaðist. Tíminn var ekki þáttur neitt meir. Að tilbiðja entist þrjá til fjóra tíma. Ræðan fór áfram í minnst þrjá tíma. Bænirnar entust daglega í upp fimm tíma. Ræða Pastor's var kröftug af hinum Heilaga Anda. Ræðurnar voru lifandi með Orðinu Guðs. Kröftugu ræðurnar fóru djúpt inní hjörtun og anda safnaðarins. Drottinn, Jesús sagði mér að ég mundi hafa lækningarþjónustu í gegnum Heilaga dansinn minn.

Þegar mér var sagt það, varð ég forvitin og spurði Drottinn sérstaklega lækningarþjónustuna. Drottinn svaraði spurningunni minni í gegnum Systur Beak, Bong-Nyo. Drottinn útskýrði blíðlega í gegnum dæmi. Það eru ákveðin andleg stig til þess að framkvæma lækningar í gegnum Heilaga dans þjónustuna.

Til dæmis, ef ég er yngri í miðskóla, mundi ég ekki vera ákjósanleg eða fær um að skilja. Samt sem áður, ef ég væri á öðru ári eða yngri í háskóla, mundi ég vera ákjósanleg til að framkvæma Hilaga dans lækningar þjónustuna. Systir Beak, Bong-Nyo var bara á fyrsta stigi byrjenda í miðskóla. En þegar við náum byjenda í framhaldsskóla, hækkuðum við til hærri stöðu og þá getum við byrjað hægt að framkvæma. Dansandi í hinum Heilaga Anda er ekki einhvað sem einhver getur æft eð verið þjálfaður fyrir. Maður getur ekki skapað það af sjálfum sér. Það er einhvað sem maður getur bara afrekað í gegnum náð Drottins.

*Að Fara Yfir Brúnna Sem Er Ekkert Aftur Snúið

Pastor Kim, Yong-Doo: Drottinn varaði okkur við mörgum sinnum, „**Bænahermennirnir í Kirkju Drottins hafa upplifað djúpa andlega meðvitund. Þið munuð aldrey lifa venjulegu Kristnu lífi. Þið hafið farið yfir brú og getið aldrey snúið aftur!**“

Ég er mjög þakklátur fyrir að Drottinn komi sérstakt á milli. Ég hafði áhyggjur um hvernig ég var að fara að leiða brothættu kurkjuna mína réttilega samkvæmt Drottins vilja. Öryggi mitt var lágt og óttinn minn var hár. Ég vitnaði kirkjumeðlimina bíða ósigur af illum öndum. Ég haði komið til að skilja að minn grundvöllur af hugsun var fáfróður og Biblíu þekkingin mín var mjög takmörkuð. Með fáfróða huga og takmarkaðri þekkingu, var ég óundirbúinn til bardaga í anda heiminum. Þegar ég fattaði þetta, var ég skelfandi í skömm.

Margir Kóreskir pastorar nýta sína eigin aðferð að kenna og þjónusta. Í raun, töfra þeir upp sínar eigin heimspeki. Ytra form heilagleika er leikið þegar skipulögð trúarbrögð eru útbreidd. Það er ekki lengur nein nærvera Drottins í þjónustunum. Ég er sekur sjálfur, því að ég var þátttakandi í skipulögðum trúarbrögðum. Hvenær sem ég heyri, „eins og Drottinn vill,“ er hjartað mitt í fullkomnri lotningu. Ég er í lotningu af því að Drottinn hefur metið og staðfest með nákvæmni ástandið af mörgum Kóreskum pastorum og þeirra söfnuðum.

Drottinn sýndi mér raunveruleikann af nústandandi kirkjum. Ég er ekki persóna sem er í stöðu til að ræða og dæma vandamálin. Þess vegna, er ég að bíða eftir Drottinn til að eiga við þessi mál. Ég held bara þessum málefnum innra með hjartanu mínu einn. Drottinn hefur leyst og gengið frá sum algeng vandamál sem ég gæti ekki hafa leyst. Þessi vandamál eru það sem pastorar eru að standa andspænis í dag og fara upp til að vera erfiðar áskoranir. Drottinn leysti öll þessi vandamál og gaf mér fullkomnar lausnir fyrir þær allar. Við höfum verið útvalin til að lifa öllu lífinu okkar fyrir Drottinn. Pastorar og þeirra safnaðarmeðlimir munu vera dæmdir samkvæmt staörfunum þeirra og verkunum þeirra. Líf þeirra mun vera metið; áreynslur þeirra

munu vera metnar; hugsanir þeirra munu vera metnar. Það skiptir ekki máli hvort hinn heilagi er frá mega kirkju eða lítilli kirkju – þeir munu allir standa frammi fyrir Drottni. Öll okkar verk munu vera dæmd á þeim degi.

Áður, var ég vanur að mæta á umræðufundi eða lesa auglýsingar af kirkjum og hvernig þeir hrokuðust upp af þeirra nýlega byggðu kirkjunum, ég varð öfundsjúkur og afbrýðisamur. Þessar nýju kirkjur voru byggðar á stuttum tíma, og þær innihalda stóra söfnuði. Sumar af nýju kirkjunum uxu á mjög hröðum gangi, fullyrðandi að hafa vakningu. Ég gat sér skýrt þeirra tilgang og ásetning. Mér leið lægri frá öllum þeirra árangri. Ég var með ákaflega streitu þar sem mér leið eins og mér hefði mistekist. Samt sem áður, núna, hef ég ákveðið að láta þetta sjónarmið ekki verða byrði á mér.

Þetta þýðir ekki að þjónustan mín muni vera framkvæmd aðgerðarlaus eða án ástríðufulls hjarta. Svo oft, byrja pastorar og heilagir þeirra trúargöngu með hreinum hvötum og spenningi. Samt sem áður, þegar tíminn líðut og þegar nótt og dagur breytist, verða hinir heilögu án þess að fatta það vinir heimsins. Þeir byrja að ganga með heiminum. Drottinn mun verða reiður og ofsareiður. Hann mun að lokum dæma. (Jakobsbréf 4:4)

Hver persóna lifir hans eð ahennar lífi samkvæmt þeirra eigin mats og mælikvarða. Þeirra hugsanir og ályktanir eru allar mismunandi líka. Margir af okkar kirkjumeðlimum hafa sagt mér að fólk í kringum þau eru að staðhæfa að okkar kirkja sé költ.

Láttu mig vitna í dæmigerða staðhæfingu: „Hvers konar kirkja mundi hafa nýjan trúaðan að tala í tungum? Hvers konar kirkja fer með spádóma, berst við illa anda, og hefur opinberanir af himinn og hel? Maður getur bara farið til himins eða heljar eftir að maður deyr. Kannski er það tækifæri að einhver geti heimsótt himinn og hel í draumi. En bara einu sinni eða tvisvar geta þau heimsótt. Samt sem áður, að fara til himins og heljar á daglegan máta er ómögulegt. Það er ekki ekki neitt skiljanlegt!“ Þá reyna þau að draga safnaðarmeðlimina mína til þeirra kirkna.

Djarfleg yfirlýsing. „Þau hafa rétt fyrir sér. Við munum fara til himins eða heljar þegar við deyjum. En það er með Guðs almáttuga krafti sem við erum fær um að upplifa himinn og hel á meðan við erum ennþá lifandi.“ Mér, sjálfum, hefur verið gert grín að mér og hæðst að mér af minni eigin nánustu fjölskyldu og ásakaður um dulspeki er sama hvað þau segja. Himnarnir og Drottinn okkar eru mikill leyndardómur. Jafnvel þótt okkar ákvarðaði bænafundur var endaður, munum við halda áfram að biðja án stöðvunar. Guðdómlegu upplifanirnar sem ég hef mætt og skráð hafa verið þjappaðar saman fyrir tilgang þessarar bókar. Ef ég hefði skráð hverja einustu upplifun, mundi magn upplýsinganna og lesefnið vera yfirgnæfandi fyrir eina bók. Þess vegna, mun ég skrá hinar upplifanirnar í næstu bókinni. Drottinn er ennþá að halda áfram Sínum heimsóknum og vinna eftir ákvarðaða bænafundinn. Drottinn kemur á milli með öll okkar daglegu viðfangsefni. Haak-Sung og Yoo-Kyung hafa orðið mjög greind og vitur í gegnum upplifanirnar sínar.

Drottinn hafði sagt mér að Hann muni gefa mér tækifæri til að skrifa meira en bækur um himinn og hel. Í fyrstu bókinni okkar, vorum við uppiskroppa með pappír og gátum ekki skráð einhver af ótrúlegu sviðsmyndunum, en Drottinn frestaði þessum atvikum sem vantaði til næstu bókarinnar. Næsta bókin mun hafa margar ótrúlegar og hneykslandi staðhæfingar; þess vegna, er ég mjög varkár.